

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 85

Ple del Parlament

Sessió 41, segona i darrera reunió, dijous 12 de març de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran 300-00263/15	3
Interpel·lació al Govern sobre la revisió del pla Inuncat 300-00261/15	10
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els Mossos d'Esquadra davant l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya 302-00214/15	15
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la integració de la immigració 302-00212/15	26
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els pagaments indeguts de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència 302-00213/15	38
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques agroalimentàries 302-00215/15	48
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut 302-00216/15	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els Mossos d'Esquadra, davant l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya (continuació) 302-00214/15	72
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la integració de la immigració (continuació) 302-00212/15	72
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els pagaments indeguts de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (continuació) 302-00213/15	73
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques agroalimentàries (continuació) 302-00215/15	74
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut (continuació) 302-00216/15	74
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya 302-00217/15	76

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya	87
302-00218/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania feminista de les cu- res	98
302-00219/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut la- borals a Catalunya (continuació)	109
302-00217/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya (continuació)	110
302-00218/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania feminista de les cu- res (continuació)	111
302-00219/15	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 41.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau.

Interpellació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran

300-00263/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Bon dia. Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, estem vivint una situació internacional molt preocupant i molt perillosa: la internacional d'extrema dreta vol acabar amb el dret internacional humanitari i amb el dret internacional dels drets humans per poder imposar estats que siguin més autoritaris, imposant autocràcies electorals i unes relacions internacionals basades en la llei del més fort. Volen acabar amb els esforços col·lectius que s'han fet després de la Segona Guerra Mundial perquè el que va passar no tornés a passar mai més per a generar un ordre mundial basat en unes relacions internacionals basades en unes regles mínimes acordades entre els diferents estats.

El que aquesta internacional d'extrema dreta vol són estats sense separació de poders efectiva i amb els drets fonamentals empetits. Volen desmuntar l'estat de dret al mateix ritme que es carreguen amb la motoserra i amb polítiques neoliberals «autericides» el que quedi de l'estat de benestar o de les polítiques socials per tal de maximitzar els beneficis dels superrics.

I per fer realitat el seu projecte necessiten també unes relacions internacionals sense normes, on el que funcioni sigui la llei del més fort. Estan normalitzant les intervencions armades en altres països sense que existeixi cap situació habilitant pel dret internacional. Volen implantar unes relacions internacionals on guanyin sempre els països amb més capacitat de realitzar xantatges econòmics, on guanyin els que estiguin més armats i, sobretot, on guanyin els que utilitzin la força d'una manera més despietada.

I per a fer-ho possible estan imposant de manera accelerada una nova carrera armamentística. Mentre els superrics fan més negoci amb les armes, la població civil de múltiples països en paga les conseqüències, com ha passat a l'Iran, on es va atacar una escola on van morir almenys cent setanta persones, moltes d'elles nenes.

Segons va publicar ahir mateix el *The New York Times*, el responsable d'aquest atac va ser Estats Units, que podria atribuir-se a un suposat error en les dades que tenien sobre les bases militars. Les guerres impacten sempre en la població civil, en

la infància, més encara en un món sense regles, sense dret internacional humanitari –per això es va crear–, un món que permet ara mateix que hi hagi un genocidi com el de Gaza i que una gran part de la comunitat internacional es permeti mirar cap a un altre lloc.

És per tot això que és més important que mai exigir a qualsevol estat i cap d'estat o de govern el compliment del dret internacional. Cal exigir que es detinguin les agressions il·legals que s'estan realitzant els darrers anys per part de Rússia, d'Israel o dels Estats Units. El «no a la guerra» sense fissures cobra una dimensió especialment rellevant.

I, davant d'aquesta cruïlla històrica, la presidenta de la Comissió Europea va dir aquest dilluns que la Unió Europea ja no pot ser la guardiana de l'ordre del vell món, d'un món que ha desaparegut i que no tornarà. Ahir va intentar esmenar-ho, però el mal ja està fet.

Malauradament, ja no sorprèn per part d'un Grup Popular entregat cada cop més sense complexos a la internacional d'extrema dreta, donant l'esquena a la seva tradició liberal. Estan decidits a carregar-se també el dret internacional dels drets humans, que, sí, també forma part del dret internacional, com ho han fet aquest dilluns a la comissió Libe del Parlament Europeu, on el Grup Popular, en lloc d'arribar a un altre tipus de pactes amb altres grups del Parlament Europeu, ha decidit pactar amb tots els grups de l'extrema dreta el text base per al nou reglament de retorn, és a dir, de deportacions de la Unió Europea, que vindria a implantar un model a Europa exactament igual que el que està imposant Trump a Estats Units amb l'ICE. Aquest reglament de retorn, aquest reglament de les deportacions, el que fa en primer lloc és legalitzar, implantar CIEs a tercers països on es privi de llibertat persones que hagin estat detingudes a estats europeus.

A més a més, el que es vol és permetre la privació de llibertat de menors d'edat i d'adults fins a un temps màxim de dos anys, fins i tot, amb algunes excepcions. També lo que es vol és obligar els estats membres a que localitzin persones migrants en situació irregular, cosa que suposarà ineludiblement un increment de batudes racistes. I també volen ampliar el temps de prohibició d'entrada que acompanya qualsevol ordre d'expulsió fins als vint anys. I, per si no fos poc, utilitzar mitjans coercitius per tal d'aconseguir dades biomètriques.

No podem permetre que s'acabi aprovant al Ple del Parlament Europeu aquest reglament pactat entre el Grup Popular i les extremes dretes que vol generar un sistema massiu de privació de llibertat i de deportacions massives de persones migrants per a fer exactament el mateix que fa l'ICE als Estats Units. Cal aturar aquest ICE europeu ara, perquè, si no, les conseqüències que tindrà la seva aprovació seran devastadores. I cal fer-ho des de les institucions i cal fer-ho des dels carrers.

Conseller, en aquest context internacional tan complex és molt important que Catalunya tingui una veu forta a nivell internacional i aliances internacionals amb aquells governs que encara resisteixen a l'avanç de la «internacional de l'odi». És cert que el Govern de coalició i el president del Gobierno van reaccionar a l'altura i que vostès van reaccionar en la mateixa direcció, però, des del nostre punt de vista, amb massa prudència els primers dies. I sí, són necessàries les paraules, però Catalunya ha de donar exemple amb fets en la defensa del dret internacional i, per tant, dels drets humans.

És cert, i és un pas molt important, que l'acord que el seu Govern i el nostre grup parlamentari hem signat pels pressupostos suposaria doblar pràcticament el pressupost de l'Agència Catalana de Cooperació. I, en cas d'aprovar-se, en cas de que finalment aconseguixin l'acord que faltaria, suposaria augmentar el suport de Catalunya a les agències de Nacions Unides en un moment i en un context on les extremes dretes globals el que volen és acabar amb les agències de Nacions Unides. Llavors, el que ha de fer Catalunya, com estem fent, és redoblar l'esforç.

Per què? Per seguir donant suport a projectes com UNICEF, com l'ACNUR o com la UNRWA, així com a organitzacions que treballen amb molta dificultat en el context de conflictes bèl·lics, davant emergències climàtiques o per lluitar contra les violències masclistes arreu. Perquè d'això es tracta, de defensar els drets humans arreu del món en aquest context tan complicat.

També aquest acord ha de permetre destinar els recursos necessaris per a posar en marxa el centre d'empresa i drets humans. I també permetrà redoblar els esforços per protegir defensors i defensores de drets humans, periodistes i constructors i constructores de pau, ja vinguin de Palestina, de l'Iran, de l'Afganistan, d'El Salvador o de Nicaragua.

Però, conseller, no és coherent –i l'hi vull dir d'una manera molt clara– que el Govern defensi els drets humans i el dret internacional però no faci tot el possible per evitar la presència de governs que estan sent investigats per greus crims al Tribunal Penal Internacional, greus crims contra la humanitat, com és el cas d'Israel. Al darrer Mobile World Congress hi havia un conjunt d'estands organitzats per l'Israel Export Institute i el Ministeri d'Economia d'Indústria d'Israel en els que hi havia l'exposició d'una quinzena d'empreses amb vincles clars amb el genocidi de Gaza, segons va publicar 3Cat. Per exemple, hi van participar Gilat Satellite Networks, Heqa Security o Flycomm, que tenen importants contractes amb el Ministeri de Defensa israelià que avalen la seva cooperació en l'actual genocidi.

El Govern, des del nostre punt de vista, té l'obligació de fer tot el possible, fins i tot crear o promoure el marc legal necessari, si calgués, per aconseguir que la Fira de Barcelona, majoria el seu consell de govern per part de l'ajuntament i també..., del Govern i l'ajuntament..., perquè el consell de la Fira pugui garantir la no presència d'empreses o governs vinculats amb greus crims internacionals, de la mateixa manera que s'ha fet amb Rússia. Sabem que en el cas de Rússia és més fàcil, perquè la Unió Europea sí que ha imposat sancions a Rússia i, en canvi, ha preferit mirar cap a un altre costat amb Israel, però el Govern té la responsabilitat de trobar els mecanismes legals perquè sigui possible. I no pot ser que l'única cosa que hagin fet hagi estat enviar la resolució parlamentària aprovada el mes de juliol. No és suficient.

Conseller, quines accions prendran per a fer complir la resolució del Parlament i, per tant, per garantir que a la Fira de Barcelona no hi hagin futurs governs o empreses implicades en la comissió de crims internacionals?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Jaume Duch Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Bé; doncs moltes gràcies, president. Diputades i diputats, agraeixo al diputat Garcia Berrio que hagi presentat aquesta interpellació i que ens doni, per tant, l'oportunitat de poder explicar en seu parlamentària el parer del Govern sobre la guerra a l'Iran i sobre les seves conseqüències i exposar allò que estem fent al respecte.

És evident que vivim un moment de gran incertesa en l'esfera de l'escenari internacional –ho dic avui, ho hem dit també en reiterades ocasions en aquesta cambra. Són diversos els conflictes que continuen condicionant profundament l'equilibri global i la seguretat europea. La guerra a Ucraïna n'és un exemple particularment tràgic, però no és l'únic. Hi ha cent trenta conflictes armats en aquest moment al món, el doble que fa quinze anys. En paral·lel, assistim a un augment de les tensions entre potències i blocs geopolítics que transforma de manera accelerada l'escenari internacional.

En aquest context, la incertesa, la volatilitat deixen de ser escenaris puntuals per convertir-se en trets cada vegada més definitoris del món d'avui. Alhora, la comunitat internacional afronta un debilitament progressiu dels mecanismes de cooperació

i del multilateralisme que durant dècades han sostingut l'arquitectura de governança mundial. I quan aquests espais de concertació es debiliten, també ho fa la capacitat col·lectiva de prevenir conflictes, de gestionar crisis i de defensar un ordre internacional basat en normes compartides.

En aquests darrers mesos, l'afebliment del multilateralisme s'ha fet especialment visible amb les decisions i les declaracions del president dels Estats Units. Ho hem pogut comprovar amb la intervenció militar a Veneçuela del passat 3 de gener, amb les contínues amenaces sobre Groenlàndia o, en general, amb la seva visió unilateral de les relacions internacionals, però l'exemple més greu és, sens dubte, la guerra a l'Iran. Des del 28 de febrer, amb l'inici dels atacs militars conjunts dels Estats Units i Israel per acabar amb la cúpula del règim iranià i les posteriors represàlies iranianes a diversos països del golf, assistim a una escalada bèl·lica d'una enorme gravetat.

Un conflicte que ha provocat la mort de centenars de víctimes innocents a diversos països, que ha alterat l'estabilitat regional i global, que ha comportat el tancament d'espais aeris i ha afectat la mobilitat de milers de persones –també catalans, catalanes– vivint en aquests països o que s'hi trobaven per raons professionals o de turisme. Per tant, Catalunya tampoc és aliena a les conseqüències econòmiques, polítiques, humanitàries que se'n deriven.

Encara avui és difícil de determinar quins són els objectius que van portar a iniciar aquesta guerra, una guerra d'opció, no una guerra de necessitat. Un dia abans del seu començament, les converses entre les parts havien permès alguns avenços, i ni tan sols sembla que en aquest moment el mateix president dels Estats Units sàpiga realment quin és el motiu i quin és l'objectiu d'aquesta guerra. Sí que és més probable que ho sàpiga, en canvi, el Govern d'Israel.

Però una cosa sí que és clara, i és la nostra posició, que hem expressat reiteradament aquests dies. Qualsevol acció militar, fins i tot la destinada a acabar amb un règim tan profundament condemnable com és l'iranià, que tiranitza des de fa anys la seva població, ha de respectar sempre els principis de la carta de Nacions Unides i el dret internacional, i aquest no és el cas. Les Nacions Unides ha reclamat una desescalada urgent i la protecció de la població civil. La Unió Europea ha demanat la màxima contenció i el respecte del dret internacional i humanitari. La nostra posició, en línia amb el Govern d'Espanya, és diàfana: és urgent posar fi al conflicte i recuperar els espais de la diplomàcia i del diàleg, «no a la guerra».

Aquests dies també s'ha fet més evident que mai que una de les grans febleses de la política europea és la seva política exterior, la dificultat de reaccionar amb una sola veu unida i coherent davant de crisis importants. Agraïm, en aquest sentit, el missatge clar expressat pel president del Consell Europeu, António Costa, quan diu que la política exterior de la Unió Europea s'ha de basar sempre en la cooperació amb la comunitat internacional, en la defensa dels principis consagrats a la carta de Nacions Unides i en el dret internacional per tal de garantir un món que es continuï basant en normes. I també quan diu que, si bé cal donar suport al dret del poble iranià a viure en pau i a determinar el seu propi futur, la llibertat i els drets humans no es poden aconseguir mitjançant bombes, només via el dret internacional.

I nosaltres ho tenim molt clar: el que ha de fer la Unió Europea no és claudicar davant nous ordres basats en la força i en la cohesió, sinó enfortir-se i ser capaç de jugar un paper important a nivell internacional, amb capacitat de dissuasió, amb instruments econòmics potents, amb sobirania tecnològica, autonomia estratègica, amb capacitat real de fer avançar els seus posicionaments i, sobretot, evitant tractar potències com els Estats Units, però també d'altres, des de la debilitat.

Quan ens mostrem dèbils, com en les negociacions aranzelàries de l'any passat, hi sortim perdent. Quan som capaços de mostrar-nos units i decidits, com ha estat el cas davant les amenaces contra Groenlàndia, aconseguim imposar-nos. L'únic camí possible és, per tant, continuar construint la Unió Europea, però, això sí, molt més ràpidament, perquè el món canvia gairebé d'un dia per l'altre.

Quines són les primeres conseqüències d'aquesta guerra per a Catalunya? En primer lloc, ho he dit, l'han patit aquells catalans i catalanes, com altres persones, que es trobaven en els espais de la regió al voltant d'Iran. Durant tots aquests dies hem col·laborat en les repatriacions que s'han anat produint via vols comercials o via vols operatius coordinats amb el Ministeri d'Afers Exteriors, prioritzant sempre la seguretat de les persones.

La segona conseqüència és l'econòmica, que serà més o menys greu en funció de la possible durada d'aquest conflicte. Vostès ho saben, el sud-oest asiàtic és una regió clau per al subministrament energètic global i per a les rutes del comerç internacional que connecten Europa amb bona part del món. Els efectes ja comencen a fer-se visibles, amb pujades i baixades molt ràpides del preu del petroli en qüestió d'hores –aquest matí, per sobre dels cent dòlars el barril Brent.

Davant d'aquest escenari, el Govern actua de manera progressiva i coordinada. En primer lloc, el passat dissabte es va reunir el Consell del Diàleg Social de Catalunya, amb la participació del president de la Generalitat, membres del Govern i els representants dels sindicats i de les organitzacions empresarials. En aquesta trobada els agents socials van plantejar la necessitat de preveure un escut social que permeti protegir els treballadors i les treballadores en cas que la situació econòmica es deterriori.

En paral·lel, el Govern ha aprovat aquest dimarts la creació d'un grup de treball permanent de diversos departaments que en aquest moment estudia les diferents possibilitats, les diferents mesures a prendre en funció de l'evolució dels esdeveniments. I ahir, com també saben, el president de la Generalitat va anunciar la convocatòria d'una cimera de partits polítics per abordar les conseqüències econòmiques del conflicte, cimera que tindrà lloc demà divendres al Palau de la Generalitat.

Quan ara fa poc menys d'un any l'Administració americana va encetar la guerra aranzelària, el Govern va ser capaç de posar en marxa en dues setmanes un instrument de suport dotat de 1.500 milions d'euros per ajudar les empreses afectades a reduir pèrdues i a obrir-se a nous mercats. Actuem també aquests dies amb la mateixa diligència i eficàcia, no en tinguin cap dubte. Això sí, si hi ha un moment en què Catalunya necessita uns pressupostos a l'altura de les circumstàncies, els hi asseguro que és ara.

Catalunya, a més, actuarà dins del marc europeu i en coordinació tant amb la Comissió Europea com amb el Govern d'Espanya. Tots dos, com saben, en aquest moment estan també estudiant i valorant les possibles mesures a prendre en funció de quina sigui l'evolució dels esdeveniments.

Diputats i diputades, en moments d'incertesa global cal reforçar aquestes certes: el respecte estricte del dret internacional, la coordinació europea, la cooperació entre institucions, la protecció de les persones i de l'economia productiva.

Catalunya continuarà complint la seva part amb responsabilitat i compromís amb els valors europeus, perquè el multilateralisme no és una opció, és una obligació, és l'únic marc que garanteix la seguretat jurídica, la protecció de civils i l'estabilitat econòmica; perquè la defensa de la pau i de la convivència són valors fundacionals de la Unió Europea i del nostre model social i democràtic, als que no pensem renunciar en cap cas. Les guerres no són mai la solució; ans al contrari, amplifiquen els conflictes i allunyen les solucions.

En aquest sentit, aquest Govern no pot sinó sentir-se orgullós de la posició clara i contundent expressada pel president del Govern espanyol des del primer moment, posició, per cert, que a poc a poc s'obre pas entre els dirigents de dins i de fora d'Europa.

I em permetrà, senyor diputat, que contesti alguna de les seves preguntes concretes en el segon torn de la meva intervenció.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Conseller, sí, jo, de fet, anava a començar dient que m'ha semblat molt bé, diguem-ne, la declaració que ha fet relativa a la situació de la guerra, però una de les principals preguntes que li ha fet aquest diputat en una interpellació parlamentària per tal de tenir després un segon torn en una qüestió tan important i que ja fa temps que en aquest Parlament continuem dient, que és la presència d'empreses vinculades amb governs investigats per crims internacionals, com el d'Israel ara mateix, doncs..., no m'ha donat resposta. Després no li podré respondre, i crec que..., bé, li havia de dir que no em sembla el més adequat.

I, sobretot, no em sembla el més adequat perquè la sensació que tenim en aquesta qüestió amb el Govern és que ens costa molt, però finalment s'acaba duent a terme el tancament de l'oficina d'Acció a Tel Aviv, quan ja feia molts mesos que la situació era molt greu i molts actors internacionals parlaven de genocidi. Després es va aconseguir una resolució per a aquest Parlament que també hi va donar suport el Grup Parlamentari Socialistes, que dona suport al Govern.

Però després, quan arriba el moment important, com el Mobile World Congress, ens veiem els diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya, la CUP i en aquest cas Comuns fins i tot reunint-nos amb el director executiu de la Fira per entendre per què no es pot aplicar de manera clara aquesta qüestió. I és que vostès tenen una responsabilitat. És a dir, si no tenen els mecanismes legals per poder-ho fer efectiu, tinguin la voluntat política d'estudiar quins són els mecanismes que calen perquè així pugui ser, acompanyin la Fira i fem d'una vegada per totes que això passi.

Perquè no és només per una qüestió del conflicte i el genocidi que està començant l'Estat d'Israel. És que si el dia de demà tenim una fira d'una empresa que està provocant pel seu compte greus crims a l'Àfrica no tindrem mecanismes per poder reaccionar i per poder evitar que en una fira on la majoria és de l'Ajuntament de Barcelona –el consell està compost per l'Ajuntament de Barcelona i pel Govern de la Generalitat– això no pugui tornar a passar. Així que el que sí que li volem dir molt clar és que això ha de ser..., o sigui, el que ha passat al Mobile World Congress ha de ser l'inici de la inflexió perquè vostès prenguin mesures, i així també ho portarem a votació a la moció de la setmana vinent.

Sortint d'aquesta qüestió, efectivament, tenim una anàlisi molt semblant relativa a la situació de la guerra. En cap cas la situació de greus vulneracions dels drets humans que s'estan vivint a l'Iran, quan el règim dels aiatol·làs fa molts anys que està vulnerant sistemàticament els drets de la població civil, de les dones, de les minories com els kurds..., això no ens ha de portar, per greu que sigui aquesta situació, a deixar enrere el dret internacional. I fem bé de protegir-lo i fem bé de defensar-lo, perquè al final el dret internacional no són només els convenis signats pels diferents estats del món. Si permetem que els estats no compleixin les normes de les quals ens hem dotat, doncs, anem a un camí absolutament complicat.

Així mateix, considerem que és necessari que el Govern s'anticipi i prengui, sí, aquestes mesures per a pal·liar els efectes que aquesta nova guerra ja està tenint a l'economia. No pot ser que sigui la ciutadania qui en pagui les conseqüències, especialment la gran majoria de famílies catalanes que tenen profundes dificultats per arribar a final de mes. Cal aprovar mesures per generar un altre cop un escut social. És més complicat degut a que fa unes setmanes el Partit Popular, VOX i Junts van tombar el decret amb el que es volia generar el marc legal per poder «topar» els preus davant contextos d'emergència com l'actual, però, tot i així, és important prendre mesures com més aviat millor per accelerar la transició cap a tenir més autonomia estratègica verda, prendre mesures per protegir les feines, per protegir les em-

preses, ampliar els ajuts a les famílies que ho necessiten per fer front a la pujada de la llum i del gas, a les persones que estan en situació de pobresa energètica.

S'han de prendre mesures contundents des del Govern de l'Estat, però també s'han de prendre... Aquí nosaltres estem treballant des del Govern de l'Estat per intentar que el PSOE, un cop més, a proposta nostra, prengui aquestes mesures. En aquest cas no estem al Govern, però sí que li exigim que siguin contundents amb aquestes mesures i que, sobretot, posin al centre les classes treballadores d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fer la rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch i Guillot)

Sí; moltes gràcies, president. Sí, senyor diputat, contestant les seves preguntes, pel que fa al tema del Mobile World Congress, com vostè sap, aquest Govern va fer exactament el que li va demanar el Parlament en la seva resolució de l'estiu passat, que és traslladar a la Fira i a l'Ajuntament de Barcelona que comuniqués als organitzadors del Mobile el compliment d'aquesta resolució. Això es va fer. A partir d'aquí sabem que hi va haver converses, converses de vostès i d'altres forces polítiques, amb la junta de la Fira, també amb els organitzadors del Mobile.

El Mobile és un esdeveniment privat. És veritat que la Fira no ho és, però el Mobile sí. I per tant, el Govern va arribar fins on podia arribar. Si pensen que s'hagués hagut d'arribar més lluny, efectivament, ho ha dit vostè mateix, estaríem parlant de modificacions de la legislació, però estaríem parlant també, d'alguna manera, d'una participació o d'una decisió més gran per part de les autoritats polítiques i de les institucions del país en el que són activitats, hi insisteixo, que en aquest moment són fonamentalment activitats privades. Però entenc perfectament el que està dient i sap, com jo, que si hi ha voluntat política, doncs, efectivament, això vol dir modificacions legislatives, però el context en aquest moment, el context legal, el context jurídic, és el que és.

Altres coses que vostè ha comentat. Jo estic absolutament d'acord amb vostè respecte a la preocupació del que està passant en el Parlament Europeu, respecte al fet de que des de fa uns quants mesos, a l'inici de la legislatura i cada vegada més, sigui difícil fer funcionar una coalició de centre o de centreesquerra i que, al contrari, veiem cada vegada més que algunes decisions es prenen amb la participació de la majoria de partits d'extrema dreta, de partits que fonamentalment són antieuropeus, per no dir que són clarament euròfobs.

I això ho hem vist aquests dies, aquesta setmana; ho veurem segurament també en les votacions d'avui sobre el pacte migratori i sobre aquest intent de posar en marxa una legislació per a la deportació d'immigrants que hagin arribat a les nostres terres en situació d'il·legalitat.

El Govern està molt satisfet dels passos que es poden donar endavant amb els nous pressupostos. Per exemple, en el cas de la cooperació al desenvolupament, que vostè ha citat, efectivament, per sobre del doble dels recursos previstos respecte a l'any 2023, i amb la possibilitat, entre altres coses, de posar en marxa aquest acord que el Govern va aprovar fa uns pocs dies amb el «Catalunya, casa palestina», que, com sap, és una manera de coordinar i, per tant, també de donar més eficàcia a diferents mesures que es poden prendre per ajudar en diferents àmbits també aquelles persones palestines refugiades a Catalunya.

També la decisió d'obrir una delegació a Jordània, que es va prendre fa uns mesos en coordinació, en col·laboració amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Pensem que és el lloc des del qual Catalunya pot operar amb més facilitat i amb més eficàcia a l'hora de tenir una presència més activa en aquesta zona. Una

zona que, com tots veiem, doncs, continua patint la guerra, patint el sofriment i patint la manca de cooperació internacional.

I, ja per últim, doncs, dir-li que, efectivament, el Govern, com li he dit en la primera intervenció, està preparat per prendre les mesures que calguin. S'ha fet en ocasions anteriors, ho han fet també governs anteriors amb diferents majories, l'última vegada el 2022, amb motiu de la guerra a Ucraïna. Però deixi'm dir que aquí els catalans, les catalanes tenen un gran avantatge, i és la possibilitat de comptar amb no un, sinó tres escuts socials: l'escut que vingui donat per les mesures que pugui prendre la Comissió Europea i que estan a l'estudi en aquest moment –ahir s'anunciaven algunes de les probables mesures a prendre–; segon, l'escut social que decideixi, que d'alguna manera ens doni el Govern espanyol, amb les mesures que també en aquest moment estan a l'estudi i és lògic que no s'hagin aprovat encara, perquè hem d'intentar entendre quina serà l'evolució d'aquesta guerra, i, finalment, per descomptat, les mesures que prendrà el Govern de la Generalitat.

Hi insisteixo, com saben, demà hi ha dues reunions molt importants, una amb els grups parlamentaris, una altra dels diferents departaments, cinc departaments de la Generalitat coordinats per preparar aquestes mesures i, per tant, per donar als catalans i a les catalanes la seguretat i la protecció que el Govern està obligat a oferir.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la revisió del pla Inuncat

300-00261/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la revisió del pla Inuncat. És presentada pel Grup Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies, president. Bon dia, consellera, diputats, diputades. Deixi'm saludar la directora general de Protecció Civil, senyora Marta Cassany, que ens acompanya avui també, i la resta de convidats que estan a la tribuna.

Consellera, avui abordem una qüestió que és fonamental per a la seguretat del nostre país i per a la protecció de la nostra ciutadania, que és la preparació davant dels riscos naturals, especialment davant del risc d'inundacions. I el primer que hem de tenir clar és el context en el que ens trobem actualment, perquè vivim en un escenari climàtic que està canviant, un escenari en el que els fenòmens meteorològics extrems són cada vegada més freqüents, més intensos també i més imprevisibles. Per tant, les pluges torrencials, les llevantades o els episodis de la dana ja no són fenòmens excepcionals, ni molt menys, sinó que formen part d'una realitat climàtica que ens obliga a actuar amb responsabilitat, amb previsió també i amb rigor.

De fet, els esdeveniments meteorològics que hem viscut en aquesta legislatura, en el que portem de legislatura, ho han confirmat amb claredat. Cada vegada que s'ha activat un pla d'emergències, cada vegada que Protecció Civil ha hagut de posar el sistema en alerta, s'ha evidenciat una realitat: la necessitat de disposar d'uns serveis d'emergència preparats, coordinats també i ben desplegats al territori, a tot el territori del nostre país.

Catalunya té la sort de comptar amb un gran sistema d'emergències. Tenim professionals extraordinaris: bombers, bomberes, policies, personal sanitari, voluntariat de protecció civil i molts altres professionals que treballen cada dia amb vocació de servei públic per protegir la ciutadania. Són cossos altament preparats i reconeguts a

nivell també internacional, que han demostrat sobradament la seva capacitat de resposta davant de situacions molt complexes.

Consellera, però també hem de ser conscients d'una cosa: el repte climàtic que tenim avui al davant és cada vegada més exigent, i davant d'aquest repte els nostres serveis d'emergències necessiten un suport de les institucions. Necessiten el suport dimensionat adequat, eines modernes i, sobretot, mesures de planificació, prevenció també actualitzades.

Perquè en la gestió d'emergències hi ha una idea fonamental i que hem de tenir tots –i suposo que la tenim– clara, que és que la millor emergència és la que es pot anticipar sempre. I per això és important continuar actualitzant els nostres plans i adaptar-los també a la realitat actual.

I avui no podem gestionar els riscos amb eines pensades en un context climàtic que ja no existeix, perquè, com he dit abans, ha canviat –i ho han pogut comprovar–, sinó que necessitem un sistema més resilient, més preparat i amb un rigor tècnic encara més gran. Un sistema capaç d'anticipar millor els riscos també i de respondre amb eficàcia quan es produeixen.

I també necessitem un sistema que sigui just i que arribi a tot arreu, a tothom, perquè en matèria de protecció civil no podem deixar ningú enrere, ni cap municipi ni cap territori ni cap ciutadà ni ciutadana. Tothom ha de tenir les mateixes garanties de protecció civil davant dels riscos visqui on visqui. I això és especialment important en un país com el nostre, amb una diversitat territorial i amb municipis de dimensions molt diferents, mar, muntanya, plana, municipis grans, petits..., i, per tant, s'ha de tenir en compte.

Per això és tan rellevant que continuem reforçant la línia que ha marcat aquest Govern i aquest departament, que és apostar clarament pel món local. Els ajuntaments són la primera línia de resposta davant de qualsevol emergència, són les administracions més properes a la ciutadania i les primeres que actuen quan es produeix una situació de risc. I, precisament per això, en aquesta legislatura s'ha impulsat la nova estratègia de protecció civil, que reforça la coordinació amb els municipis i millora també els mecanismes de suport.

Cito algunes de les mesures de la nova estratègia. Impulsar el Duprocim a tots els municipis de Catalunya en dos anys, dotació de 20 milions d'euros de suport per a l'elaboració dels plans, dimensionament de la Direcció General de Protecció Civil o el decret de llei de càmtings en zones inundables, beneficis per a la seguretat de la ciutadania, dels usuaris i també de les empreses del sector. Perquè una bona política de protecció només és possible si hi ha la coordinació institucional, recursos adequats i planificació també compartida.

I, en aquest sentit, la revisió del pla Inuncat representa un pas molt important. Representa una oportunitat i un pas necessari per adaptar el nostre sistema de protecció civil al context climàtic actual. I entenem que el nou Inuncat parteix d'una idea molt clara, que és actualitzar les nostres eines per afrontar millor el repte climàtic.

I ho fa amb tres grans objectius. El primer objectiu és rigor tècnic. El nou Inuncat requeria fer un salt qualitatiu molt important en l'anàlisi de risc, passem d'anàlisis més genèriques a anàlisis molt més detallades i precises. Per exemple, s'amplia l'anàlisi de risc d'inundacions incorporant-hi diferents tipologies de fenòmens: inundacions fluvials, torrencials, marítimes, pluvials urbanes o derivades d'avaries de preses. Aquesta mirada més completa permet conèixer millor els riscos reals de cada territori i anticipar millor les situacions d'emergència. També s'introdueixen nous llistats de precipitació que permeten i permetran millorar la detecció de possibles episodis d'inundació. En definitiva, passem d'una lògica centrada només en la prevenció de pluja a una capacitat més gran per anticipar possibles inundacions.

El segon és la universalitat. Amb les millores tècniques del nou pla, tots els municipis de Catalunya tindran indicacions clares sobre el risc d'inundació i sobre les

mesures a les que s'han d'adaptar. Per primera vegada els municipis podran conèixer la tipologia específica del risc d'inundació, el nivell de risc, i podran planificar amb major eficàcia també. I això és un pas important, perquè garanteix que cap municipi quedarà al marge de riscos.

I el tercer gran objectiu és posar el focus en la ciutadania, perquè, en la gestió de les emergències, la informació i la prevenció poden salvar moltes vides. El nou pla reforça les pautes d'autoprotecció i aposta per estendre entre la ciutadania una veritable cultura de l'autoprotecció. Que la gent sàpiga què ha de fer davant una inundació en tot moment és important, que conegui també quines són les mesures més segures i que pugui actuar amb rapidesa i responsabilitat davant una situació de risc. Perquè una societat preparada és també una societat més segura.

En definitiva, la revisió del pla Inuncat és un pas endavant per tenir un sistema d'emergències més preparat, més coordinat i també més adaptat al canvi climàtic. Un sistema que reforça el paper del món local, que millora la capacitat d'anàlisi i anticipació i que posa al centre la seguretat de la ciutadania.

Per això, consellera, m'agradaria aprofitar aquesta intervenció per plantejar-li algunes qüestions. En primer lloc, com valora el Govern l'impacte que tindrà aquesta revisió del pla Inuncat en la capacitat de Catalunya per anticipar i gestionar aquests episodis d'inundacions cada vegada més complexos?

En segon lloc, també, com s'acompanyarà els municipis que hauran d'elaborar nous plans municipals de protecció civil perquè puguin desenvolupar-los amb garanties, treballar amb suport i amb acompanyament?

També m'agradaria preguntar-li quines millores concretes aporten els nous criteris tècnics del pla a l'hora d'anticipar episodis d'inundacions i de protegir la població, que creiem que és el criteri important. I si permetrà posar fi a les zones grises que existeixen fins ara.

I, finalment, com contribuirà aquesta revisió del pla a reforçar la cultura de l'autoprotecció entre la ciutadania –creiem que és molt important– i la coordinació amb el món local en el marc de l'estratègia de protecció civil local.

Per tot això, m'agradaria que ens poguéss contestar i explicar veritablement què és el pla Inuncat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputada. Escoltarem ara la resposta de la consellera Núria Parlon Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública, per un temps de deu minuts. Quan vulgui, consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies. Bon dia a tots i a totes. Diputats i diputades, directora de Protecció Civil, tal com expressava la diputada Alcalá en la diagnosi que ha fet de la situació que vivim davant dels fenòmens meteorològics més freqüents i intensos, ens trobem davant d'un escenari on cada cop els fenòmens són més extrems, per una banda, i més catastròfics, i, per altra banda, la seva simultaneïtat en el temps també és una de les derivades que afecta tota l'operativa de resposta i que ha d'estar recollida en el propi pla d'intervenció de protecció civil.

En aquest cas estem parlant del pla Inuncat, on el que estem plantejant-nos és una actualització del conjunt d'eines que aquest pla articula també en el territori i especialment amb els municipis per fer front a aquesta situació que apuntàvem de risc meteorològic, de fenòmens que cada cop tenen major dificultat de predicció –i això és una realitat–, que són extrems i que són simultanis.

Aquí s'ha fet un treball coordinat, i vull agrair la feina tècnica en aquest cas de tot l'equip de Protecció Civil, també del Meteocat, que, com saben, no és del Departament d'Interior, sinó que treballa sota el comandament de la consellera Paneque, i també de les agències gestores de les conques hidrogràfiques, tant l'ACA com

la CHE com la conca del Xúquer, que totes elles hi han participat i ens han ajudat a poder definir la necessitat dels nous llandars, que després hi entraré.

El nou pla Inuncat sobretot posa el focus en la ciutadania i en les pautes d'auto-protecció i en el reforç de la cultura de l'autoprotecció. Parla també i permet articular una estratègia d'universalitat, és a dir, cap municipi resta al marge de les emergències i, per tant, cap municipi pot quedar sense els instruments per poder-les gestionar, protegint de la millor manera la població. I també parteix d'un rigor tècnic, perquè passem d'una anàlisi genèrica a una anàlisi molt més detallada de com abordar aquests riscos. I crec que aquí és on aporta valor afegit la revisió que s'ha fet dels llandars, amb la incorporació d'un nou lllindar dintre de lo que seria tota l'estratègia de predicció d'aquests fenòmens i, sobretot, d'anticipació en la resposta de les seves conseqüències, clarament negatives i que poden posar en risc la vida de les persones.

Davant d'això, tenim diferents aprenentatges, i també els apuntava la diputada: els aprenentatges amb relació a la gestió de la dana; la importància també de tenir en compte que aquests nous llandars..., el lllindar a tres hores, que és el que introduïm, ens ha de permetre no només passar a prevenir, és a dir, fer previsió de pluja, sinó també fer previsió d'inundacions. I aquí és on la incorporació del lllindar a tres hores aporta un valor diferencial molt important i molt útil per a la gestió de les emergències relacionades amb les inundacions.

Aquest procés va començar..., la revisió... Com bé saben, nosaltres..., Catalunya té el pla Inuncat, que està en vigor des del 2006, que s'hi han d'anar fent actualitzacions cada quatre anys. El 2020 calia fer-ne una. Penseu que estàvem en temps de pandèmia i aquesta revisió no es va fer, però sí que es van començar a fer tota una sèrie de treballs importants a partir del 2021, estudis que han permès..., si més no, el 2022 es va fer un estudi històric de danys per inundacions, es va detectar la necessitat d'establir nous llandars d'avís de perill, que és el que s'ha fet ara.

S'ha treballat des de la lògica del consens, és a dir, que hi hagi consens entre Protecció Civil i en aquest cas l'agència del Meteocat a l'hora de definir aquest instrument. I el 2024, arran de tot aquest treball previ i el treball transversal que estic comentant, s'ha fet la nova estandardització dels nivells d'avís i, per tant, s'han consensuat amb les diferents agències.

El dia 4 de març vam presentar aquests nous llandars, que, com els hi deia, ens permeten avançar i passar de la situació de previsió de les pluges a la situació de previsió de les inundacions. Hi incorporem un lllindar de tres hores que el que mesura és la intensitat acumulada per preveure aquelles inundacions de caràcter sobtat que es poden donar per desbordament de cursos fluvials petits i mitjans. En aquest cas, tens seixanta litres / metre quadrat per al lllindar baix, noranta litres / metre quadrat en el lllindar alt.

El nou lllindar d'intensitat acumulada conviu amb els llandars ja existents, és a dir, el lllindar de pluges a trenta minuts, que el que ens permet és mesurar la intensitat i preveure sobretot inundacions en zones urbanes amb drenatge insuficient, que són precipitacions habitualment molt curtes i d'alta intensitat, i conviu amb el que ja teníem, que són els mapes de predicció i els mapes de perill i els mapes derivats d'avís, el lllindar de pluja de vint-i-quatre hores, que aquest el que mesura és l'acumulació i el que ens permet i ens permetrà –ho continuarà fent, vaja– és preveure les inundacions per desbordament de rius grans, temps de concentració superiors a sis hores... I és sobretot un lllindar que està vinculat als fenòmens meteorològics com són les llevantades i fenòmens similars, que, com bé saben, darrerament n'hem patit uns quants, perquè no se'ns escapa a ningú que durant el darrer..., a finals del tercer trimestre del 2025 i fins al dia d'avui hem activat moltes vegades el pla Inuncat per aquests fenòmens.

Què permet introduir aquest tercer lllindar, que ens demanaven molt els organismes gestors de conca i també el Meteocat? Doncs assolir més rigor tècnic. Passem

d'anàlisis genèriques a anàlisis molt més detallades, més precises i més eficients. I és un salt qualitatiu en la capacitat també dels organismes de conca de preveure inundacions en zones concretes.

Per altra banda, també es fa un canvi –i això és important– en l'anàlisi dels riscos municipals. Es tracta d'un dels canvis més visibles que afecta la gestió de l'Administració local. El nou Inuncat passa d'una visió centrada gairebé exclusivament en la pluja a una anàlisi de cinc tipologies de risc per als municipis –i aquest és un element també important. Inundacions fluvials –dinàmiques torrencials en zones de muntanya–, inundacions marítimes, inundacions pluvials –pluges intenses a zones urbanes, que és el que comentava abans que ens permet determinar el llinar a trenta minuts– i el trencament o avaria a les preses. Això ha permès definir quatre nivells de risc per a cada municipi a través dels indicadors de perillositat i de vulnerabilitat amb una precisió que és molt més quirúrgica. Llavors, aquí tenim risc baix, moderat, alt i molt alt.

Com ens preguntava la diputada Alcalá, un primer impacte i resultat és que tots els municipis catalans han de tenir un pla per gestionar les inundacions. Penseu que tenim 294 municipis amb risc molt alt, 362 amb risc alt, 233 amb risc moderat i 58 amb risc baix; 656 municipis, amb la nova actualització, hauran de tenir..., és a dir, serà obligatori que tinguin el pla de protecció civil contemplant específicament el risc d'inundacions. Això suposa un increment amb relació als municipis dels que partim d'un vint-i-sis per cent més de municipis, que representen en total el seixanta-nou per cent dels municipis catalans. I aquesta és una xifra important, perquè la puguem retenir, de la importància de desplegar aquestes eines i aquests plans de protecció civil.

Dos-cents noranta-un municipis tindran la recomanació d'elaborar el pla. Per tant, això vol dir que és un trenta-u per cent del total dels municipis catalans. D'aquí la importància de l'estratègia de protecció civil que vam aprovar el 5 de novembre del 2024 per poder disposar d'aquestes eines d'acompanyament als municipis, amb els acords que hem fet tant amb les diputacions del conjunt de Catalunya com dels consells comarcals, perquè tots els ajuntaments es puguin dotar de les eines necessàries per poder dur a terme aquesta tasca amb molt més rigor científic.

Per altra banda, la diputada ens preguntava com millorarem els processos de presa de decisions. Aquí penseu que hi ha decisions molt importants pel que fa a la incorporació de les diferents agències en el marc tant del consell tècnic del Cecat com del consell assessor. Incorporem els organismes que fan tot el mesurament hidrometeorològic per poder-nos avançar als impactes.

Per altra banda, es treballa amb una estratègia de coordinació que permeti tenir els centres de comandament avançats en el territori per fer coordinació, per part del Cos de Bombers, davant d'escenaris de diferents simultaneïtats, fent sempre el seguiment de les mesures i d'aquesta autoprotecció des del propi Cecat, que és l'òrgan responsable d'acord amb el marc de protecció civil.

I, finalment, molt ràpid, perquè se m'està esgotant el temps (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), hi ha dintre de l'actualització del pla una voluntat clara de definir quins són els consells d'autoprotecció que el conjunt de la ciutadania ha de seguir per reforçar aquesta estratègia que minimitzi els riscos personals.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els Mossos d'Esquadra davant l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya

302-00214/15

El catorzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els Mossos d'Esquadra, davant l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bé; moltes gràcies, president. Señora consejera, señoras y señores diputados, Cataluña se ha convertido en el gran polígono industrial del crimen organizado en España, con sucursales de todas las mafias del mundo. Y eso responde principalmente a dos razones: a unas leyes penales muy laxas y a una gestión policial del siglo XX para una delincuencia del siglo XXI. No se puede combatir la delincuencia de hoy con los principios que inspiran su política de seguridad: con sostenibilidad ambiental, con equidad de género, con una feminización impuesta a la fuerza en los cuerpos de seguridad... Mucha perspectiva de género, pero cero perspectivas de seguridad; mucha perspectiva política, pero ni rastro de la perspectiva profesional. (*Alguns aplaudiments.*)

Y por eso hemos presentado esta moción con doce medidas enfocadas a revertir esta situación. Y esta semana hemos tenido dos ejemplos de lo que supone que el *departament* priorice la perspectiva política sobre la perspectiva profesional. Uno es el tema de las identificaciones que practican los Mossos d'Esquadra, porque hace unos días el *departament* ha anunciado que va a llevar a cabo un extenso estudio sobre el presunto sesgo discriminatorio de las identificaciones policiales, comprando absolutamente y sin tapujos el discurso de la CUP y de los Comunes.

Miren, las identificaciones no se hacen por el color de piel, pero es evidente que cuando ciertas nacionalidades están sobrerrepresentadas en algunos delitos y en algunos escenarios hay que impactar más sobre ellas en materia de prevención. Esto lo entiende cualquiera y es una obviedad para cualquiera que esté viendo los datos sobre delincuencia extranjera en el balance de actividad y de seguridad de los Mossos d'Esquadra. Las identificaciones han de ser profesionales, y no condicionarlas políticamente por corrección política.

Y otro asunto son las ocupaciones ilegales. Esta semana ha salido en TV3 la subjefa ejecutiva de los Mossos d'Esquadra, la señora Alicia Moriana, a minimizar el problema de las ocupaciones en Cataluña, y hay que tener cuajo para hacerlo. Y me quiero detener en esta cuestión porque nos parece muy grave. La señora Moriana miente: no tiene en cuenta que la mayoría de las ocupaciones no van por la vía penal, muchas de ellas se tramitan en los juzgados civiles. La señora Moriana, además, hace una cosa que es muy peligrosa: relativiza el impacto de la ocupación ilegal cuando se trata de la ocupación de un piso vacío.

Pero ¿qué pasa si el piso está vacío? ¿Qué pasa si ese piso está, por ejemplo, en proceso de venta o de alquiler? Y, aunque no lo esté, ¿esa señora sabe qué impacto tiene una ocupación ilegal en una comunidad de propietarios y cómo es capaz de destrozar la convivencia vecinal? El mensaje que lanza la señora Moriana, toda una subjefa ejecutiva de los Mossos d'Esquadra, es que hay ocupaciones que son tolerables, ¿verdad? Y, desde luego, luego nos llevamos las manos a la cabeza cuando vemos que Cataluña es el paraíso de la ocupación ilegal.

Miren, no se puede blanquear la ocupación ilegal porque es un insulto a las víctimas de la ocupación, es un insulto a los vecinos que la sufren, es un insulto a los propietarios que la soportan y es un insulto a los Mossos d'Esquadra, a los agentes que se dejan la piel en las calles para evitar este delito. (*Alguns aplaudiments.*)

Y lo peor es que no es la primera vez que un cargo de los Mossos d'Esquadra va a los medios de comunicación a cacarear el argumentario político del gobierno de turno. Miren, ya lo hizo antes la señora Montserrat Escudé, portavoz de los Mossos d'Esquadra, en Televisión Española, diciendo que no se puede hablar de nacionalidades en el abordaje del fenómeno de las violaciones. Hombre, yo creo que le da igual que veintinueve de los treinta y nueve condenados hoy en Cataluña en las cárceles catalanas sean extranjeros, porque para ella eso no es un ítem criminal relevante.

Y recordamos también las penosas palabras del señor Trapero en Catalunya Ràdio diciendo que «tranquils», que la mayoría de los homicidios no son «crim organitzat, són baralles no resoltes». Hombre, ya estamos hartos. Hartos de ver a supuestos portavoces de los Mossos que no patrullan, que no han hecho un detenido en su vida y que no tienen que enfrentarse en su día a día a la delincuencia y al crimen organizado, blanqueando gravísimos delitos.

Y una última cuestión. En la interpelación denuncié que, por desgracia, las cúpulas policiales del cuerpo estaban divididas, que había familias irreconciliables, yo creo que lo recuerda la señora Parlon. Pues, tristemente, la realidad nos está dando la razón. Mire, noticias de esta semana (*l'orador mostra un full*): «Canvis de comandaments en cascada en la Direcció General de Policia del senyor Trapero», o el señor Sallent, el excomisario político de los Mossos, «el excomisario Sallent deja el cuerpo» y, además, hace una crítica profunda a la cúpula del *departament*.

Señora consejera, basta de luchas intestinas y de colocar nombramientos por afinidades políticas. Si usted quiere ganar la batalla a la delincuencia del siglo XXI, dejen trabajar a los Mossos sin injerencias políticas y elijan a los mandos del cuerpo por su capacidad, por su valía, por su experiencia operativa y con perspectiva profesional.

Muchas gracias.

El president

Hi ha una esmena presentada. És la del Grup Parlamentari Mixt. Aquesta esmena va suscitar un cert debat a la Mesa, essencialment perquè és una traducció literal del text inicial, en català. Tanmateix, la Mesa va considerar que, malgrat aquesta excepcionalitat que es produeix de manera molt reiterada, doncs..., es va acceptar a tràmit aquesta esmena. I, per tant, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra per defensar-la.

Sílvia Orriols Serra

El filòsof Thomas Hobbes afirmava que la seguretat del poble és la llei suprema, una idea que Aliança Catalana compra íntegrament. La seguretat dels ciutadans és prioritària i cabdal per garantir el benestar, la prosperitat, la confiança, la convivència i la llibertat, però també la salut. El tràfic de drogues ha capbussat centenars de famílies catalanes en una espiral d'impotència, desesperació, angoixa, ruïna econòmica i deteriorament físic i cognitiu.

Els delictes de narcotràfic han augmentat un cent setanta per cent els darrers deu anys. La seva implosió ha provocat una onada expansiva d'assassinats, que en una dècada han patit augments del 126 per cent a les comarques tarragonines, del vuitanta-set per cent a les comarques gironines, del vuitanta-u per cent a les comarques lleidatanes i del setanta per cent a les comarques barcelonines. No són dades d'Aliança Catalana, són dades del Ministeri de l'Interior espanyol.

El tràfic de drogues ens mata, ja sigui amb el verí que venen als nostres carrers o amb els trets i ganivetades que ens fumen per protegir el negoci. El cost social anual atribuïble a les drogues il·legals a Catalunya s'estima entre 500 i 800 milions d'euros anualment. Els catalans hem de treballar molt per poder arregar 500 milions d'euros i dipositar-los a les arques públiques perquè en acabat aquests diners es destinin a

guarir el mal que fan les drogues, a incrementar efectius policials per contenir-les o a pagar l'estada a presó de qui atempta directament contra la nostra vida.

No erradicar aquest fenomen no només contribueix a emmalaltir la societat, sinó també a arruïnar-la en termes econòmics. Ara mateix el port de Barcelona és la principal porta d'entrada de la cocaïna a Europa. Aliança Catalana aspirem a convertir la capital del país en un referent en innovació, recerca i economia productiva, no en el referent del narcotràfic i el crim organitzat.

Si mirem la resta del Principat, haurem de parlar també de les plantacions de marihuana, que s'han doblat en dos anys, arribant a les 500.000 plantes confiscades el 2023, la majoria a l'interior de pisos i naus, però també a camp obert. Al ritme que anem, faran competència deslleial al conreu de blat i d'ordi.

El 2022 els Mossos d'Esquadra ja advertien que Catalunya era l'epicentre de la producció de marihuana a Europa. Una producció associada a d'altres delictes, com el frau elèctric massiu, l'ocupació d'immobles buits o la presència de xarxes criminals transnacionals. Tenim xarxes balcàniques, sud-americanes i marroquines gestionant la logística del narcotràfic a Catalunya. La multiculturalitat que vostès vindicaven com a font de progrés i de riquesa atempta..., i emmetzina el nostre jovent. El seixanta-cinc per cent dels detinguts per tràfic i el seixanta-cinc per cent dels qui ocupen il·legalment immobles són immigrants, un fet que convé no obviar i que cal combatre.

Com també cal combatre la corrupció i activitat delictiva dins el sector portuari. Diverses operacions policials han revelat la participació de treballadors portuaris o intermediaris logístics en l'extracció de cocaïna de dins dels contenidors. Som davant una tempesta perfecta: violència extrema amb ús de fusells i subfusells d'assalt, manca d'agents policials i unitats especialitzades, dret processal excessivament garantista amb els criminals, laxitud davant les ocupacions il·legals, saturació judicial i immigració desbocada. Un còctel letal que l'Administració catalana, sota tutela socialista, no vol ni sap resoldre i que, de fet, es nega a admetre perquè desfà el seu relat fantasiós i de color de rosa respecte a la immigració i verifica que el creixement de la inseguretat a Catalunya no és una mera percepció ciutadana, com s'entesten a fer-nos creure.

Necessitem dotar de recursos els nostres cossos policials. No pot ser que se'ls hi lliurin armilles antibales però no antinavalla. No pot ser que les policies locals no puguin dur armes llargues. No pot ser que exposem els nostres agents davant de criminals que porten armes de guerra.

Cal reforçar els controls logístics en ports i infraestructures de transport i zones industrials susceptibles de convertir-se en magatzems clandestins. Cal millorar els sistemes d'inspecció de contenidors, reforçar la seguretat portuària i incrementar la cooperació amb organismes europeus especialitzats en crim organitzat.

La lluita contra el narcotràfic, però, no pot limitar-se a incrementar l'acció policial i prou. Cal professionalitzar més el cos i garantir la seguretat dels agents, sí, però alhora cal començar a implantar mesures urbanístiques, energètiques i administratives que dificultin l'auge d'aquestes activitats. Cal endurir el règim penal i penitenciari perquè no continuï sortint de franc. I cal expulsar sense contemplacions els delinqüents estrangers, tant si menen una plantació com si han venut una paperina.

No podem continuar sent la plataforma logística del narcotràfic a Europa. No volem continuar sent l'abocador de les polítiques proimmigracionistes del Govern d'Espanya.

Seny i ordre.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no han presentat esmenes puguin fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

President, diputats i diputades, consellera, quan escoltem aquesta moció de seguretat presentada per VOX, podria semblar que estem davant d'un debat estrictament tècnic, de seguretat, però si aixequem una miqueta més la mirada ja sabem que no és així. El que tenim al davant no és una proposta concreta; el que tenim al davant és un patró polític molt reconeixible, que fa anys que es repeteix arreu d'Europa.

De fet, l'extrema dreta europea aplica gairebé sempre aquest esquema i és de manual, el mateix manual. Primer de tot, crear una sensació permanent d'emergència, un país en decadència, una societat amenaçada, una inseguretat desbordada. Problemes reals, que existeixen i que cal abordar, es presenten com una crisi existencial.

Segon, simplificar els problemes complexos fins a trobar un únic culpable. Fenòmens socials, econòmics, urbans que tenen moltes causes es redueixen a una explicació fàcil, sempre hi ha un col·lectiu a qui assenyalar.

Tercer, convertir la seguretat en el centre absolut del debat no per parlar de polítiques eficaces, de prevenció o de cohesió social, sinó per construir un relat molt simple: ordre contra caos.

I quart, substituir les solucions reals per política simbòlica, propostes pensades sobretot per generar titulars, per generar indignació i polarització.

Dit això, també volem dir una cosa amb tota claredat: les polítiques de seguretat d'aquest Govern tenen molt marge de millora, efectivament. Nosaltres hi hem estat crítics en molts aspectes i ho continuarem sent, però els problemes de seguretat existeixen, però mereixen respostes serioses.

Però també tenim una convicció molt clara: les solucions als reptes de seguretat d'una societat democràtica no es construeixen de la mà de l'extrema dreta ni de discursos xenòfobs. Per això aquesta moció no és nova ni tampoc és original, és el mateix esquema discursiu que hem vist en altres països europeus, una fotocòpia.

A Junts per Catalunya sí que ens preocupa la seguretat, i tant que ens preocupa. Per això hem estat els primers a posar-la sobre la taula, quan altres ens criticaven per fer-ho. Però ho hem fet amb propostes concretes, no amb estigmatització. Al Congrés hem impulsat la reforma del Codi penal, l'augment dels jutges per agilitzar la justícia i mesures contra l'ocupació il·legal. Al Parlament hem treballat per incrementar..., més agents, noves comissaries, impulsar plans contra el narcotràfic amb mesures concretes i amb recursos reals. Volem que els Mossos esdevinguin la policia integral de Catalunya, no una policia subordinada a Madrid ni eliminar els Mossos d'Esquadra, com vol el senyor Abascal. Això són propostes reals, la resta és demagògia.

I avui hi ha un detall que ho va fer molt evident, i ho destacava el president: l'única esmena presentada ha estat de la mà d'Aliança Catalana, i el que ha fet literalment és traduir del castellà al català. Això demostra una cosa molt clara: que darrere de les diferències de bandera o de llengua el projecte polític és exactament el mateix. Perquè el que es proposa aquí no és una política de seguretat moderna, el que es proposa aquí és una política de seguretat basada en la por. I Europa ja coneix aquest manual. Si una cosa ens va ensenyar el segle XX és què passa quan la política es construeix sobre la por, quan els problemes complexos es redueixen a un enemic intern i quan es presenta l'autoritat com l'única solució. Ho vam veure en els episodis més foscos d'Europa.

Precisament per això Europa va decidir construir democràcies basades en drets, en llibertats, en institucions fortes. La seguretat real no es construeix alimentant

la por ni buscant enemics. Tampoc es construeix amb solucions d'una sola frase ni amb receptes que ens situen al marge dels drets humans. La seguretat real es construeix amb convivència, amb cohesió social i amb institucions democràtiques fortes.

Per molt que alguns tradueixin discursos o canviïn de bandera, la política de la por continua sent exactament la mateixa, sigui en català, sigui en castellà o sigui en qualsevol altra llengua. I davant d'aquesta política de la por nosaltres triem democràcia, és a dir, drets, és a dir, deures, és a dir, llibertat.

Per tot això votarem en contra d'aquesta moció.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, per Esquerra parlar de seguretat és una cosa molt seriosa. Per nosaltres no és un eslògan. Les polítiques de seguretat –i ho deia un conseller d'Interior– són polítiques socials, perquè són les que garanteixen la resta de drets bàsics als ciutadans i ciutadanes. És la tranquil·litat de la gent quan surt de casa seva, quan torna de treballar, quan agafa el transport públic, quan els seus fills surten de l'escola.

I precisament per això, perquè és un tema tan important, no el podem convertir en un exercici de simplificació i propaganda. És un debat que mereix seriositat, rigor i responsabilitat. Perquè una cosa és tenir una preocupació legítima pels problemes de seguretat i l'altra, molt diferent, és utilitzar la por com a eina política.

Però massa sovint a les mocions de VOX que tenim aquí repetidament veiem tot el contrari: debats complexos convertits en titulars, problemes socials convertits en eslògans. I aquesta cambra, que és un lloc on hauríem de legislar amb rigor, es converteix en un plató de vídeos per a les xarxes socials. El Parlament de Catalunya no és això. El Parlament de Catalunya és la institució on hem de prendre decisions que afecten la vida de milions de persones.

I per fer-ho bé cal començar amb una cosa molt simple: no simplificar la realitat i, sobretot, no estigmatitzar col·lectius i deshumanitzar persones. I poso exemples que hi ha a la seva moció: «clanes balcàniques», «mafias africanes», «cárteles de Sud-amèrica» i «bandas criminales islamistas». Vostès a Salt tenen un regidor que ha estat detingut i imputat presumptament per estafa en la compra i venda d'or. Què els semblaria si quan féssim una moció per prevenir les estafes en compra i venda d'or s'associés a tots els regidors de VOX amb aquesta matèria? (*Remor de veus.*) Ui, s'enfaden, eh? (*Alguns aplaudiments.*) Eh que no els agrada? No els agraden les generalitzacions. Doncs això és el que fan vostès una vegada i una altra.

Ja n'hi ha prou, de generalitzar. Ja n'hi ha prou, d'estigmatitzar col·lectius. Actuem de manera contundent amb aquelles persones que no compleixen la llei, siguin d'on siguin, tinguin la religió que tinguin, però deixin d'assenyalar la bona gent d'aquest país, perquè hi ha molta gent que treballa honradament per tirar endavant les seves famílies, gent que estudia per poder-se treballar un futur millor, i vostès els estan humiliant de manera repetida. Ja n'hi ha prou.

Perquè és aquest, el problema del populisme, és aquest exactament: simplificar problemes complexos, perquè el que busquen és explotar-los electoralment; generar por, odi, enfrontaments entre veïns. Quina baixesa moral.

Des d'Esquerra creiem en la seguretat pública i creiem en invertir en seguretat, en invertir en recursos, en formació, en tecnologia, en prevenció. Creiem també en la seguretat dels propis agents, perquè són servidors públics i fan una feina difícil i sovint arriscada. I una política de seguretat seriosa ha de garantir que tenen les eines i el suport institucional per fer-la bé.

Creure en els cossos policials també vol dir una altra cosa: confiar en els seus professionals. I quan hi confies de veritat no et fan por els mecanismes de control

i d'avaluació de les actuacions policials. Al contrari, l'ús legítim de la força en un estat és una potestat enorme i comporta una gran responsabilitat. I, per tant, no ens han de fer por mecanismes de supervisió, de transparència; no és una debilitat, és una fortalesa de les democràcies.

I acabo. La seguretat és massa important per convertir-la en un debat simplista. Si volem barris segurs, carrers segurs i institucions fortes, hem de defensar alhora cossos policials ben dotats, un sistema de justícia que no estigui saturat, polítiques de prevenció que funcionin i mecanismes de control propis d'una democràcia madura. Aquesta és la nostra proposta.

La seguretat dels ciutadans mereix molt més que eslògans; mereix rigor, responsabilitat i mereix política útil. Perquè per garantir la seguretat de les persones no es tracta de cridar més fort; el que cal és treballar, és legislar perquè aquest país tingui més recursos, més justícia i més seguretat real.

I això és el que fem Esquerra aquí i al Congrés: negociar, aconseguir recursos i construir solucions. Esquerra Republicana ho hem fet, ho fem i ho farem.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, *president*. *Consellera*, ¿seguimos teniendo un problema de seguridad en Cataluña? Sí. Yo sé que su papel es dar mensajes positivos de que la realidad está cambiando, pero realmente el escenario es bastante negro, y yo se lo voy a argumentar con cuatro datos.

Mire, en el año 2025, en España se han producido 1.984.000 infracciones penales, de las cuales más de 420.000 se han sucedido en Cataluña. Es decir, de los delitos que se cometen en España, casi el veintidós por ciento –el veintidós por ciento– suceden en Cataluña. Es una exageración, señora *consellera*. Suben los delitos contra la libertad sexual un 3,9, 4.500, doce al día, de los cuales 1.794 son violaciones. Seguimos con más de 160.000 hurtos al año. Somos la capital de España de la «okupación» –con ka. Somos la capital del narcotráfico en España y una de las principales capitales del narcotráfico en Europa. Cataluña es la gran productora de marihuana de Europa. Y todo esto, ¿sabe lo que significa? Que el crimen organizado está instalado en Cataluña.

Y, ante todo eso, ahora tenemos un problema estructural en los Mossos d'Esquadra. Usted proponía implantar la policía de proximidad. Con la estructura que está creando su director general, esa posibilidad es imposible, porque se está creando un cuerpo cada vez más centralizado. Un doce por ciento de la plantilla está en Egara, no hay policías en la calle, y ahora quieren ustedes que la ARRO patrulle la calle y haga las funciones de las unidades de seguridad ciudadana. Eso es desnaturalizar las unidades de los Mossos d'Esquadra, señora *consellera*. Faltan agentes en patrullas de tráfico, faltan en investigación y, por lo tanto, tenemos un problema estructural que usted, con el actual director general de la policía, no va a solucionar.

Y, sin embargo..., faltan efectivos en la calle y ustedes siguen instalados en la idea de querer echar al Cuerpo Nacional de Policía y a la Guardia Civil de Cataluña. Y eso, a pesar de las noventa y ocho actuaciones contra el crimen organizado que han realizado en el año 2025. Señora *consellera*, no sobra ningún cuerpo policial, todos suman, se lo he dicho varias veces.

Y ante los problemas de seguridad que sufrimos y los altercados que provoca la extrema izquierda en la calle, los Mossos d'Esquadra –y hablo ahora de este Parlament y de los diputados– necesitan por nuestra parte ver reforzada su autoridad y su imagen. En este Parlament se ha votado por la gran mayoría de grupos que vengán entidades que viven de la subvención a insultar a los Mossos d'Esquadra, y eso lo

hem permès; lo últim ha sigut dir-los «torturadors», «racistes» i «maltractadors». És algo excessiu. Això no se pot permetre en aquest Parlament.

O com en una de les últimes comissions: quatre grups qüestionaven les actuacions dels Mossos d'Esquadra, actuacions en les quals se sumaven més de quaranta mossos ferits, i hem tingut que veure com se posava en qüestió l'actuació dels Mossos d'Esquadra aquí a Catalunya.

Miri, els diputats hem de ser els primers en respectar les actuacions i les directrius de la policia. No serveix l'excusa de la resistència passiva, que nunca és pacífica, per desobedir a la policia. Nunca. Perquè, si no, no els deixem fer el seu treball. I si la policia, per fer el seu treball, ha de treure cebolles, se treuen cebolles inclús si aquesta cebolla és un diputat de la CUP.

Basta ja. Basta ja, en aquest Parlament, de posar en la picota cada dos per tres la imatge dels Mossos d'Esquadra. Lo que hem de fer és agrair el treball que fan diàriament, i és allà on trobaran el Partit Popular.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comú, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, mirin, en primer lloc, volia dir una cosa, una qüestió a la diputada Orriols. Vostè avui ha dit que està molt preocupada per la seguretat de Catalunya, però és que resulta que vostè no ve mai a cap comissió d'Interior (*aplaudiments*), i això vostè l'altre dia ho justificava en un programa de ràdio, que no ve perquè no és important el que fem. No falti al respecte a aquest Parlament, perquè el que fem a les comissions és molt important. No vingui, si no vol, però no digui que no treballem per la seguretat dels nostres ciutadans.

En segon lloc, a mi la veritat és que em sorprèn el diputat Macián. En primer lloc, perquè el que fa és posar-se d'acord en una qüestió. Vostè diu que hi ha diferents sectors, perspectives a dins del cos. És cert, com en qualsevol organització, però és que vostè els critica tots. Els critica tots perquè lo que a vostè no li agrada és una policia democràtica.

Per un altre costat, un aclariment. No li van agradar unes declaracions que feia una inspectora de la prefectura del Cos de Mossos d'Esquadra que venia a explicar una cosa molt clara, molt bàsica, que és que quan hi ha una ocupació d'una primera o segona residència el que es fa és actuar d'una manera absolutament ràpida per tal de restituir la situació inicial, i que tothom pot estar absolutament tranquil, i que són l'absoluta minoria d'aquestes situacions que es viuen a Catalunya. Són les dades, ho explica un comandament del cos policial i a vostè no li agrada. Lo que a vostè li agradaria és que no funcionés res per tal d'intentar assolir el seu projecte autocràtic.

I al diputat del Partit Popular, el senyor Villagrasa, miri, els drets humans formen part del dret internacional, tot i que sembla que el seu líder, Feijóo, no ho sabia. En aquest Parlament els diputats defensarem els drets humans quan considerem que hi ha situacions que no van d'acord amb drets, i forma part de les nostres obligacions. Llavors, tot i que vulguin cada cop més assemblejar-se als que tenen darrere –i aneu amb compte–, farien bé també de preocupar-se per com s'aplica l'estat de dret en totes les qüestions a Catalunya.

I mirin, vaig una mica més enllà. VOX sempre, quan parla d'immigració, parla dels barris degradats i posa el focus en determinats barris molt populars de Catalunya. Miri, li diré una cosa: els que hem nascut i hem viscut en barris molt populars el que els hi volem dir és que tenim molt orgull de barri, i el que farem d'ara endavant i ja estem fent i ja es fa a cada un dels barris de Catalunya és anteposar aquest orgull de barri davant del seu odi, de la seva intenció de degradar els nostres barris populars, perquè tot i que a vostè no li agradi... El que vostè vol és acabar amb la

convivència, però se li escapa una cosa: que la gent parla a la tenda, que la gent té relacions, que la gent s'enamora, que la gent fa amics, que la gent es troba i que des d'aquests punts de trobada, des de l'amor, confrontarem el seu odi des dels barris populars amb molt molt orgull de barri. (*Alguns aplaudiments.*)

I és que, clar, jo a vostès, quan parlen d'aquests barris, no els veig preocupats, per exemple, pels desnonaments que es produeixen cada mes, perquè vostès parlen de les classes populars només per intentar atiar l'odi, per intentar generar unes..., per millorar electoralment, però no els preocupen els desnonaments. A vostès tampoc els veig preocupar-se jo perquè els fons voltors..., determinades entitats bancàries durant molts anys van deixar, sí, van deixar pisos buits, i això ha fet que la situació empitjorés i que hi haguessin narcopisos. Però vostès mai –mai– es ficaran, efectivament, amb aquestes grans empreses.

A vostès tampoc els veig molt preocupats quan hi han grans acomiadaments. Però com ho faran? Però si un dels majors referents internacionals per vostès, Milei, ha imposat una jornada laboral de dotze hores; si és que el que vostès venen a fer aquí és aplicar polítiques «austericides» per acabar amb els interessos de les classes treballadores. I els que venim d'aquests barris els hi diem de manera molt clara que no tolerarem i que no permetrem que passin i que destrossin els nostres barris i el nostre estat de benestar, que és el que han vingut a fer.

I sí, en matèria de seguretat, com ja hem dit en moltes ocasions, el que cal és més eficiència i més eficàcia. I per això també és molt imprescindible que hi hagi més agilitat als jutjats. Invertir en justícia, com s'ha fet. I s'ha anunciat que hi hauran noranta-un jutges i jutgesses noves per a l'any 2026, noranta acordats amb Esquerra Republicana per a l'any 2027, i l'acord amb els Comuns per dotar de capacitat els funcionaris per tal de que els nostres jutjats funcionin millor.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Bé, VOX ens presenta una altra moició que, com sempre i una vegada més, és aquest refregit gens original que no va de dades, que no va de seguretat i que no va de mesures, que va d'excuses, que va de pantomimes i que va de vestir de la mateixa merda de mesures que ja estan fent, moltes d'elles, els governs actuals i, per tant, cap novetat. Això sí, amb una retòrica encesa, amb aquest embolcall verd fosc i radical i trencador per embolcallar aquesta mateixa brossa de propostes que no funcionen i, en definitiva, per acabar proposant el mateix que ja pot fer el govern de torn ara mateix en molts aspectes, intentant anar un pelet més enllà, però sense esmerçar-s'hi massa.

I la veritat és que veiem les intervencions d'altres diputats, però bé, un servidor ha arribat a la conclusió que és igual, que no els preocupen ni els importen les dades ni els fets reals ni els irreal. De fet, fan servir dades falses, fan servir mentides per justificar unes propostes que saben que no van enlloc, i aconsegueixen guanyar imposant relats com que la terra és plana, que els avions comercials ens fumiguen i que ens hem de protegir de les zones especials posant-nos barrets de paper de plata. I aconsegueixen fer-ho creure, sí, sí, amb les xarxes socials i amb tot aquest marc que han generat. Ja arribarem a la realitat, més d'hora que tard.

I, francament, com deia abans, davant d'aquesta fe imposada, màgica, crec que no hi ha cap dada objectiva que pugui posar damunt la taula per combatre-ho. I, de fet, perquè no va d'això, perquè no és possible, perquè el populisme..., l'excepció, que malgrat el que digui la diputada Orriols és la que li agrada i és la que els hi agrada, és la de les promeses que no podran complir i que no compliran mai, perquè sa-

ben perfectament que el que proposen o no serveix per a res o no ho podran fer mai, i ni amb majoria absoluta ho farien.

I dins d'aquest marc de falta de dades objectives, mirin, avui volem agrair al diputat Rius el marc que ha situat damunt la taula, i sortir d'aquest marc criminalitzador i d'aquest marc trencador i explicar el que és l'extrema dreta.

I em sap molt greu, però també volíem posar damunt la taula..., a Esquerra Republicana, demanar-los de forma immediata que rectifiqui la seva portaveu nacional, que rectifiqui la seva candidata de Barcelona en segons quins discursos, segons quins plantejaments i segons quines paraules. Perquè no parlem de marcs objectius i no parlem de dades objectives, parlem de relats. I, en un relat de l'extrema dreta, quan diem que estem vivint un gran reemplaçament, com diu la seva portaveu, la seva cap de llista, doncs..., és un flac favor a l'esquerra, és un flac favor al veïnatge, a la transformació, i és un gran favor a l'extrema dreta. Per tant, ja n'hi ha prou. Els hi demanem que rectifiquin, si us plau.

I, tot i així, després d'aquest element general, sí que volíem entrar en les propostes concretes que fa el diputat Macián, propostes *cutres*, absurdes, inútils i, com hem dit abans, moltes d'elles ja s'estan aplicant d'una manera diferent, però ja s'estan aplicant.

Primer de tot, «tot està fatal». Ja ho sabem: guerra a Ucraïna, guerra al Pròxim Orient, preus desbordats, no es pot arribar a complir a l'habitatge o a final de mes... No cal ser Einstein per saber-ho. Gràcies, senyor Macián, per explicar-nos-ho.

Abordar la crisi moral del Cos de Mossos d'Esquadra donant-los més autoritat, reforçant la seva legitimitat; «milongues» «sensibilongues» i *cutres* de sempre. Els hi preguntaran com se senten? Ara fan propostes *woke*?

Un altre element: proposen suprimir les mesures de feminització del cos, així, dissimuladament. De fet, en el seu discurs ho ha vist més clarament. Se'ls veu el llautó. Què volen? Que tots els policies siguin homes, no?, que el problema és que les policies són dones i per això no funciona la seguretat. «Mujeres a casa, dejen pasar a los hombres de verde.» Increïble proposta, molt transformadora, com si no haguessin viscut tota la vida aquí.

Tercera proposta: «Canviem el Codi penal i que la justícia no s'apliqui als funcionaris del cos de policia.» Els hi volen donar immunitat, a la policia? És això? Bé, ja sabem de què es parla, quan es parla d'això.

Una altra proposta que també situen: proposen que les investigacions internes dels Mossos les controli el cap de la policia. Això no és corrupció? Això no és el que denuncien? Això no és allò que diuen que no es pot posar la guineu a vigilar el corral? Déu-n'hi-do, les contradiccions.

Més elements. Prohibir que es puguin gravar les actuacions policials. Què volen? Que no quedi gravat com es deté un nen de quatre anys per part de l'ICE quan vulguin aplicar-ho aquí? Què volen? Que no quedi gravat com es mata a sang freda un veí en una detenció policial? Això és el que volen? O què volen? Que no es pugui gravar quan s'acusa falsament un manifestant a Montserrat de colpejar amb una canya de pescar?

En definitiva, nosaltres el que veiem és que el que estem plantejant és una moció Frankenstein, amb propostes que no tenen cap coherència, que són molt *cutres*, francament, i la majoria de les quals ja s'estan duent a terme amb major o menor mesura per part del PSC des de fa temps. Això sí, amb retòrica incendiària, amb pirotècnica, però absolutament inconsistents i absolutament decebedores.

I, miri, nosaltres pensem que fan pudor a ChatGPT: «Fes-me una moció dels Mossos com si fos fatxa.» I això els hi ha sortit. (*Rialles.*) Això sí, el gratuït, perquè déu-n'hi-do, quina vergonyeta. Nosaltres el que els hi recomanem és que o bé s'hi esforcin més o bé paguin el ChatGPT Premium, aviam si la següent els hi surt millor.

Gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, primerament, i per encasellar una mica el debat, per si hi ha algun diputat o algú que ens segueix que no hagi llegit la moció, la moció d'avui de VOX parla de defensar el Cos de Mossos d'Esquadra i de reforçar la seva legitimitat. Ho dic perquè VOX diu això, però ve aquí el senyor Macián avui i diu que els Mossos menteixen, que els Mossos *cacarean* i que els Mossos no han fet *ni una detención en su vida*. Curiosa manera de reforçar legitimitat i de voler donar suport al Cos d'agents de Mossos d'Esquadra, senyors de VOX, però és la línia general a la que vostès ens tenen acostumats.

Mirin, vostès venen avui aquí i fan el que diuen sempre, que és que si vostès governessin Catalunya el que farien seria, en aquest sentit, doncs, expulsar tots els immigrants i d'aquesta manera acabarien amb el problema de la inseguretat. Però si un fa un exercici de política comparada i mira què ha fet VOX als diferents governs on va governar fins que sortís corrent quan les coses anaven malament... Saben vostès quants immigrants va expulsar VOX des dels governs autonòmics? Cap ni un. Bé, és veritat en van expulsar un, van arribar a expulsar una persona que tenia cognoms no espanyols, que es deia Ortega Smith. (*Alguns aplaudiments.*) Però, a part d'aquest, i que el van aconseguir expulsar del partit i no del país, no han aconseguit expulsar ningú més.

Per això, senyors de VOX, mirin, per molt que vostès diguin això de que el PP és la «derechita cobarde» –i aquí no hi entro–, jo diria que vostès són la *ultraderechita fantasma*. I ho són perquè vostès venien aquí a acabar amb els «sociates», però van acabar pagant amb diner públic els «cubates». I venien aquí, a Espanya, a recuperar-la, però la van acabar venent al seu amo americà.

Vostès estan acostumats a prometre coses que no faran, coses que saben que no poden fer i coses que quan governen no fan. Per això són vostès la *ultraderechita fantasma*. Perquè vostès són molt valents amb els vulnerables amb pell fosca que arriben aquí sense res, però són molt covards amb els poderosos ataronjats de tupè ros que ho tenen tot.

I arriba un punt, diputats i diputades de VOX, que han acabat grapejant tant el concepte «nació» que l'han acabat buidant de sentit. I ara que tenen l'oportunitat de defensar aquest país d'ingerències estrangeres de veritat i no només de proclamar, sinó també d'exercir el veritable patriotisme, vostès ja han triat: entre Espanya o Trump, han triat Trump; entre defensar els agricultors que acabaran patint els efectes dels aranzels americans o Trump, han triat Trump, i entre defensar els usuaris catalans que avui paguen una benzina més cara o Trump, han escollit Trump.

I això sí que és el que realment crea inseguretat, perquè la inseguretat, senyors i senyores de VOX, la creen vostès. Vostès creen inseguretat quan recolzen guerres absurdes com la que ha iniciat Trump. Vostès creen inseguretat quan avalen la pujada de preus de la benzina o les hipoteques, que afecta directament les butxaques dels catalans i les catalanes. I vostès creen inseguretat quan avantposen els interessos americans a les necessitats socials d'aquest país. Sona estrany, no?, avantposar els interessos de fora abans que els de casa. Això de «primer els de casa», vostès..., depèn del color de pell de qui mani. Oi que sí, senyors i senyores de VOX? (*Alguns aplaudiments.*)

Un missatge molt clar també, senyors i senyores de VOX: només hi pot haver seguretat si hi ha estabilitat. I vostès el que fan avui és proclamar el caos per pur interès electoral. I en moments com aquests es veu quins són els partits polítics que al final estan a l'alçada del moment i quins no. Perquè avui arriba aquest moment, doncs, que passa en tota crisi i en tota emergència nacional, que és que, quan tenim

una situació com aquesta, el primer que corren els partits de dretes a intentar dir-nos és que arribin *las rebajas* del Corte Inglés, rebaixem els impostos a tothom i d'aquesta manera acabem el problema.

Però és que vostès ja van tenir l'oportunitat al Congrés dels Diputats d'evitar l'en-cariment dels preus de la benzina. Es va presentar un decret que el que deia, al Con-grés, era limitar l'augment abusiú de preus en casos de crisi com el que estem vivint actualment, i vostès aquí hi van votar en contra. I hi van votar en contra perquè en-tre els interessos estrangers, entre els interessos dels milionaris i entre els interessos dels poderosos o les necessitats socials i el benestar econòmic de la nostra ciutadania, van votar sempre pels interessos dels poderosos, com han fet sempre.

I això queda clar: que en moments com els actuals només les esquerres podem donar solucions als problemes reals que té avui la ciutadania. Perquè en moments d'incertesa només les esquerres podem aportar certesa, en moments de desesperan-ça només les esquerres podem aportar esperança i en moments de desil·lusió només les esquerres podem aportar il·lusió. I també un missatge molt clar a les esquerres: si no som capaços d'il·lusionar nosaltres, la desil·lusió l'aprofiten ells.

I acabo, ara sí, amb una frase d'Eric Hobsbawm, que era un historiador britànic que va dir molt clarament que les societats no cauen per accident, sinó per crisi, por i descrèdit –crisi, por i descrèdit. Vostès creen la crisi amb una guerra absurda, ali-menten la por entre la ciutadania per aprofitar-se de les seves emocions i aprofiten també aquest descrèdit per intentar assaltar les institucions. Els hi dono una mala notícia? Que aquí estem els partits i els diputats d'esquerres per frenar-los el pas i per demostrar-los a vostès que aquest país avui els hi queda massa gran.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre l'esmena presentada pel Grup Mixt, té la paraula el dipu-tat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Muchas gracias, presidente. Señores de Junts..., señor Rius, nos llama usted «alarmistas». Hablen ustedes con sus alcaldes, los alcaldes de Junts; con el alcalde de Caldes de Malavella, con el alcalde del hacha, que les explicará cómo está la ca-lle, ¿verdad? Porque algunos en Waterloo y en este Parlamento viven muy distantes de los problemas de los catalanes. (*Alguns aplaudiments.*)

Mire, por otra parte, señora Cañigüeral, usted ha calumniado, ha calumniado a un concejal de Salt de VOX, porque ese asunto está archivado. Es más, fue absuel-to por el Juzgado de lo Penal número 2 de Girona, y si quiere le digo el número de auto. Así que haga el favor usted de no venir a este atril a mentir, que es a lo que nos tiene acostumbrados. Por cierto, a ver si se archivan los mangoneos que ha hecho us-ted en la DGAIA, y su grupo parlamentario. (*Alguns aplaudiments.*)

Mire, por otra parte, a los Comunes. Señor Berrio, dice usted que la gente habla en las tiendas con orgullo de barrio. Pues sí, tiene toda la razón, por eso crecemos nosotros en cada cita electoral y a ustedes les queda un telediario para irse por la pa-pelera de la historia. Muchas gracias. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, mire, a los de la CUP no les voy a decir absolutamente nada, porque ustedes ven un *mosso d'esquadra* y les entran tercianas, así que no vale la pena discutir con ustedes.

Y señores socialistas, miren, lecciones en materia de gestión policial, ni una, ni una de un partido y de un ministro que ha nombrado a un DAO acusado de violación por una inspectora subordinada y cuyos audios harían sonrojar a socialistas impre-sentables como el señor Ábalos, Koldo o Paco Salazar. Un Partido Socialista que ha presentado a la UCO con fontaneras para frenar investigaciones en el entorno del presidente y en el entorno del Gobierno socialista, buscando información compro-metedoras del teniente coronel Antonio Balas. Ustedes son una auténtica vergüenza.

Y, miren, las propuestas que ha presentado VOX son propuestas que no deberían generar ninguna controversia: reforzar la legitimidad de la policía, endurecer las penas, potenciar la coordinación con Policía Nacional y Guardia Civil, ofrecer siempre asistencia jurídica a los *mossos* que hayan sido lesionados, garantizar la seguridad física de comisarías y de agentes, etcétera, etcétera, etcétera. Todo ello para dejar atrás las políticas de la izquierda y del separatismo, que son las que han debilitado la autoridad de los agentes del orden, han alentado la permisividad de la delincuencia, han importado masivamente criminales extranjeros y han impuesto un modelo ideológico que antepone la corrupción política a la seguridad real de los catalanes.

Muchísimas gracias.

El president

Senyor diputat... Senyor diputat, més enllà d'aquests retrets i exabruptes, no sabem quina és la seva posició amb relació a les esmenes. (*Aplaudiments.*) Aquest és un torn..., hi insisteixo, des de la Mesa considerem que aquest és un torn excepcional, tal com reflecteix el Reglament. Serveix essencialment per pronunciar-se sobre les esmenes. Què defensem nosaltres? Que no només ha de servir per a això, però essencialment ha de servir per defensar les esmenes i per posicionar-se sobre les esmenes. Vostè no ho ha fet i, per tant, li haig de cridar l'atenció.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt divuitè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la integració de la immigració

302-00212/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la integració de la immigració. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bien, cuando hice la interpelación la semana pasada, dije que no tenía muchas esperanzas de que el Govern de la Generalitat, la *consellera* en concreto, hiciera ningún tipo de autocrítica sobre las cosas que nos han llevado hasta esta situación y narré una serie de datos, datos que sufren las personas de Cataluña, sobre todo que sufren las mujeres de Cataluña, esas mujeres que están bajo la influencia de unas culturas que las denigran. Y, como era evidente, ni la *consellera* ni el Govern de la Generalitat hicieron ningún tipo de autocrítica en su respuesta.

Pero hoy, más allá de hablar de los datos macros, les quiero hablar de los micros. Y quiero hablarles, por ejemplo, de Arooj y Aneesa. Arooj y Aneesa eran dos chicas de origen pakistaní que vinieron a vivir a Cataluña, concretamente a Terrassa. Allí vivían con su familia, y su familia decidió que cuando cumplieron los veinte años ya era momento de casarlas en un matrimonio que ellas no habían elegido.

Las llevaron a su país, al Pakistán, para casarlas por la fuerza y obligarlas a que contrajeran matrimonio con unas personas a las que ellas no querían. Estas chicas, cuando volvieron a Terrassa, su ciudad, decidieron que ese matrimonio no era legítimo para ellas y se fueron de su casa. Engañadas por su familia, hicieron un viaje al Pakistán donde fueron asesinadas. Las mataron para reparar el honor de una familia que creía que su honor había sido manchado porque sus hijas no querían casarse con hombres a los que no querían.

Y por eso es por lo que nosotros trajimos aquí la interpelación y es por lo que traemos hoy este «seguido» de medidas, porque no queremos que estos valores, que estas culturas que denigran a la mujer arraiguen en nuestra sociedad. (*Alguns aplau-*

diments.) Si esas vecinas de Terrassa fueron engañadas para ser asesinadas y esas vecinas nuestras tuvieron que padecer eso –y como este caso hay demasiados–, nosotros nos negamos.

Es por eso por lo que hemos presentado esta moción con una serie de medidas que van en la línea de combatir una cultura y unos valores que no están preparados para vivir en una democracia como la nuestra, y este es el tipo de cosas que nosotros queremos combatir. Les he traído una moción –supongo que los portavoces de esos grupos que hoy la defenderán podrán posicionarse...– que realmente, si se la paran a mirar, no tiene nada que cualquier persona de la calle no pueda comprarles ni defender, que habla de proteger a la mujer, de proteger nuestro país, de proteger nuestra cultura y de proteger unos valores compartidos. Unos valores, como les dije la semana pasada, de no denigrar a la mujer, de no atacar a los menores y de respetarnos entre todos.

Es por eso que esta moción va de feminismo. Pero ¿de qué feminismo va esta moción? ¿De feminismo de pancarta? No, eso ya se lo digo. Porque, exactamente, ¿cuál es el feminismo de la bancada de la izquierda? ¿El feminismo que excarcela a violadores? ¿El feminismo que obliga a mujeres a vivir en cárceles de tela, a casarse en matrimonios forzados o a que se les haga la mutilación genital también en nuestro país? ¿O va de ese feminismo que se escandaliza más cuando se elimina a un líder islamista tiránico que masacra a su pueblo, y se escandalizan más con esto que no con las masacres sistemáticas que hay en estos países? (*Alguns aplaudiments.*) De este feminismo va esta moción, de este feminismo. Voten, por favor, por el feminismo real. Abandonen ya el feminismo de Koldo, de Ábalos y de Tito Berni y vénganse a la parte del feminismo real, el de proteger a las mujeres y no pagar por tener sexo con ellas.

Les quiero decir que hay datos que sorprenden. Miren, esta semana ha salido el índice que calcula los países seguros para las mujeres. Desde que Pedro Sánchez es presidente del Gobierno de España, España ha retrocedido veinte puestos en este índice. Con el Gobierno de Mariano Rajoy, en 2018, éramos el quinto país más seguro para las mujeres. Ahora estamos en el número veinticinco. Del cinco al veinticinco. En ocho años han aumentado un doscientos quince por ciento las violaciones en nuestro país. ¿De verdad ustedes creen que esto es casualidad? ¿De verdad no ven una causalidad brutal entre culturas que han decidido importar a nuestro país y lo que pasa luego en la calle?

Yo se lo digo sinceramente: hoy tienen una oportunidad de oro para demostrar que protegen a las mujeres, que se creen que las mujeres no son menos que el hombre, que se creen que aquellas culturas que dicen que la mujer tiene que ir un paso por detrás del hombre no tienen cabida en nuestro país.

Y sí que quiero hablar de... Hoy hemos escuchado aquí debates que también van de eso, que hablan de mujeres, de cultura..., y hoy se ha hablado aquí de que estamos en un mundo donde los que agreden y usan la fuerza de forma despiadada son los que ganan. Y, evidentemente, eso es lo que defienden ustedes. Ustedes defienden que aquellos que pueden abusar de una posición de poder, ya sea un ayatolá o ya sea una persona extremista que denigra a la mujer, puedan vivir en nuestro país, puedan convivir en nuestro país y puedan imponer una cultura que para nada tiene nada que ver con la suya.

Por favor, voten a favor de esta moción y protejan a las mujeres de Cataluña.
Muchas gracias.

El president

El Grup Parlamentari de VOX hi ha presentat esmenes. Per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Muchas gracias, presidente. Señor Escribano, señores del Partido Popular, a esta moción, como saben, hemos presentado una serie de enmiendas. Algunas –pocas– no se han aceptado, otras sí se han aceptado. E incluso hemos llegado a transaccionar algunas de ellas, lo cual demuestra que cuando hay voluntad política y, sobre todo, hablamos en los términos correctos la capacidad de llegar a acuerdos es posible.

Ahora bien, que hayamos podido mejorar algunos de los puntos no significa tampoco que vayamos a ser ingenuos. No, porque, claro, leyendo la moción, uno podría pensar que se han caído del caballo camino de Damasco y han tenido, pues, una especie de revelación repentina que les ha llevado a defender el programa electoral de VOX. Pero permítanme que les baje (*alguns aplaudiments*) un segundito a la tierra. Han tardado ustedes años en leer nuestros diagnósticos y apenas cinco minutos en copiarlos. El problema, señores del Partido Popular, es que para tener credibilidad no hace falta solo leer un guion: hay que haber creído en algo, haber creído en algo alguna vez, y ustedes, desgraciadamente, no creen ni en lo que escriben. Solo tienen miedo a lo que pasa fuera, tienen miedo a las encuestas. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero en algunas cosas tienen razón. Aquí constatan que la política migratoria de Pedro Sánchez es un fracaso, es un auténtico fracaso, desde luego que lo es. Pero permítanme que haga un poco de memoria, porque parece que a veces en Génova se borran los discos duros. La invasión inmigratoria que estamos sufriendo no la empezó el Partido Socialista, la patentó el Partido Popular. Cuando José María Aznar llegó al Gobierno, en España había quinientos mil inmigrantes, y lo primero que hizo... –bueno, lo segundo: lo primero fue pactar con los separatistas–, lo segundo que hizo fue regularizar de golpe a más de quinientos mil inmigrantes ilegales amparándose en la figura del arraigo.

Fueron ustedes, no el Partido Socialista, fueron ustedes los que empezaron con las regularizaciones masivas, y, además, abriendo las fronteras de España. Y además lo hicieron por un motivo puramente economicista: lo hicieron para bajar los sueldos, para sustituir los trabajadores españoles por mano de obra importada, extranjera y más barata. Cuando el Partido Popular de Aznar, el gran gestor de derechas, dejó el Gobierno, la inmigración no solo se había disparado: había aumentado, multiplicándose por siete, siete veces más inmigración durante la legislatura de Aznar.

Pero, oiga, tampoco hace falta que nos vayamos tan atrás, porque hace apenas unos meses el señor Feijóo estaba pactando con Sánchez la ILP para la regularización de quinientos mil inmigrantes ilegales. (*Alguns aplaudiments.*) ¿Y ahora vienen aquí a criticarnos esta misma regularización que ustedes pactaron en el Congreso de los Diputados? De verdad, ¿tan mal les están yendo las encuestas para que hoy presenten una moción contra ustedes mismos?

Pero las contradicciones no terminan aquí. En Europa pactan directivas con el Partido Socialista que imponen cuotas obligatorias de inmigración y sancionan a los países que se niegan a aceptarlas. En Andalucía, donde gobiernan con mayoría absoluta –y el corazón así de grande–, han firmado con Sánchez el reparto de inmigración ilegal que luego satura nuestros municipios. En Madrid, la señora Ayuso vende la región como la nueva Miami, con una obsesión cosmopolita de borrar toda identidad autóctona, robándoles los barrios, robándoles la vida a los vecinos para venderse, por un lado, a las bandas caribeñas y, por otro, a los millonarios sudamericanos y a los fondos de inversión. En Ceuta ya no les hace falta ni el Partido Socialista; es que ni siquiera les hace falta la CUP, porque ha sido el Partido Popular, ustedes solos, los que han prohibido el cerdo en los menús escolares imponiendo la comida halal para todos los españoles. Y aquí en Cataluña, cuando trajimos la prohibición del burka y de los velos integrales, ustedes votaron en contra.

En definitiva, aunque hoy intenten copiar el discurso de VOX para esquivar su descalabro en las encuestas (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), les he de decir que ustedes y nosotros no somos lo mismo. En

VOX no tenemos que pedir permiso ni a Bruselas ni a la patronal para decir la verdad en cuanto a la inmigración; que la inmigración masiva, la que estamos sufriendo, no viene ni a trabajar ni a salvar nuestro estado del bienestar, sino que la inmigración es la que está colapsando nuestra sociedad: colapsa nuestros barrios, colapsa los servicios públicos y arrasa con el arraigo y la identidad de nuestra sociedad.

Cataluña..., Cataluña es nuestra tierra; los barrios, los pueblos son nuestro hogar, y no permitiremos que ni el bipartidismo ni el Partido Popular ni el Partido Socialista conviertan nuestros barrios en la ONG del tercer mundo, pero tampoco que conviertan nuestros barrios en el patio de atrás donde los millonarios jueguen con nuestro hogar y jueguen con nuestros salarios. Y, frente a la mafia socialista y a la estafa del Partido Popular, VOX ha venido para conformar una tercera vía que traiga a España una solución definitiva al problema, al colapso de la inmigración.

Y la solución, señores del Partido Popular –y termino con esto, presidente–, llegados al punto en el que estamos, ya no es la integración: la solución es la reemigración. Y, cayendo la que está cayendo, ya les aseguro que es la más moderada de las opciones, porque ante su economicismo y su falsa solidaridad nosotros defendemos algo mucho más profundo: la supervivencia etnocultural de Europa...

El president

Acabi, senyor diputat...

Alberto Tarradas Paneque

...y el derecho de nuestro pueblo a existir.

Muchas gracias.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; doncs gràcies, president. Diputades i diputats, davant del fenomen migratori, tenim un Partit Socialistes que la seva estratègia és, bàsicament, no fer res, mirar-s'ho passivament. Érem 6 milions, ara som 8 milions, anhelem la Catalunya dels 10 milions. I tot, per què? Doncs amb un únic objectiu, que és desnacionalitzar el nostre país. *(Alguns aplaudiments.)*

La resta de partits d'aquesta cambra, cadascú a la seva manera, sí que hi volen fer, diguem-ne, alguna cosa. Per una banda, tenim VOX i tenim Aliança Catalana, que el que volen fer és atiar la confrontació, atiar l'odi. I això, clarament, a uns quants anys vista, en què redunda? Doncs redunda en la catalanofòbia. I, per tant, de nou, igual que el Partit Socialistes, què aconseguixen? Fer petita la nostra nació i perdre qualsevol oportunitat que tinguem per fer la independència.

A partir d'aquí, els altres partits més o menys parlem de drets i deures. Ara bé, Esquerra Republicana, la CUP i els Comuns parlen només dels drets. A la que es parla dels deures, a la que nosaltres posem un deure sobre la taula, «vostès són uns xenòfobs», «vostès són uns racistes», això és el que ens diuen.

Per tant, que parlem de drets i deures, al final, qui acaba quedant? Acaba quedant, tristament, el Partit Popular, que és qui presenta aquesta moció, i acaba quedant Junts per Catalunya. Senyor Escribano, el seu partit, drets i deures, però aprofitant per espanyolitzar. I, en canvi, la diferència amb nosaltres és que nosaltres el que volem és catalanitzar.

I catalanitzar com? Sempre s'havia dit: amb la llengua i amb la cultura. Doncs no només: amb la llengua, amb la cultura i també amb els valors, amb la llibertat d'expressió, amb el respecte a la igualtat de gènere, amb la cultura de l'esforç. Llengua, cultura i valors, aquests són els deures. I, a partir d'aquí, hi ha uns drets que són el premi dels deures. Tots els drets són premi dels deures? No. Hi ha una primera coro-

na, els drets fonamentals, els drets més bàsics, que tenen a veure amb la humanitat, però el que són les prestacions, el que són els ajuts o els subsidis sí que tenen a veure amb ser un premi dels deures. I aquests deures els hem d'aplicar tant als immigrants que venen nous com també als que han vingut de fa anys i que no estan integrats. Per tant, hem de parlar clarament d'una integració retroactiva.

I com gestionem aquests immigrants de nova arribada? Doncs els gestionem dimensionant el país, i el país es dimensiona en base als recursos. I això vol dir en base, evidentment, a la capacitat econòmica del país –que està espoliada per l'Estat espanyol, òbviament–, en base a l'energia, en base a l'aigua, en base a tots els factors que ens permeten dimensionar els recursos del país.

No només els recursos, sinó també en base a les necessitats. I quines són les necessitats? Doncs, bàsicament, les necessitats laborals. Perquè és veritat, Catalunya té un fill per dona fèrtil –un– i n'hauria de tenir dos i escaig per mantenir la població. Per això, quan parlem amb les empreses, ens diuen que sí que els hi fa falta immigració per poder mantenir l'economia. Per tant, més que mai és important que nosaltres puguem fer contractació en origen.

I per què? Perquè quan vingui la gent aquí els hi puguem donar una feina, no pas un subsidi. Un subsidi ha de ser sempre el camí per poder acompanyar cap a la feina, però l'objectiu ha de ser tenir una feina. I una feina qualsevol, una feina mal pagada? Doncs no, una feina ben remunerada, en el marc d'un model econòmic de valor afegit. I per això ho vam explicar en el monogràfic de l'ascensor social, en el qual vam explicar també com ho hem de fer per tenir unes bones polítiques de natalitat per no necessitar tanta entrada d'immigració. Amb aquest model clar, és evident per què nosaltres, Junts per Catalunya, reclamem el traspàs integral de les competències d'immigració.

I vostès, el Partit Popular, en la seva moció, concretament al punt 19, parlen de la prohibició del burca i del nicab, del vel integral, per qüestions de seguretat i per qüestions de dignitat de la dona. Doncs miri, senyor Escribano, contradiem el que vostè ha dit en aquest faristol fa una estona. Nosaltres haguéssim votat a favor del punt. Per què? Perquè s'han calcat literalment el posicionament que nosaltres, Junts per Catalunya, vam fer fa mesos aquí en boca del diputat Saldoni, se l'han copiat. Què ha passat, però? Que s'han vist temptats de transaccionar amb VOX i han hagut d'aportar bilis i odi en aquest punt, i aquí no ens hi trobaran.

Els altres punts relatius a la mutilació genital, relatius als matrimonis forçats, oh i tant que sí, hi estem en contra, els votarem a favor. I a la resta, a aquells que no estan espanyolitzats –que és la seva vocació–, a aquells que no destillen odi, ens hi trobaran; als que sí, evidentment, no ens hi trobaran mai.

En definitiva, nosaltres, davant del fenomen migratori, tenim clar que una immigració ben gestionada és una oportunitat. I aquí els hi diu el net de l'Andrés Tejero. L'Andrés Tejero, de Granada, era un paleta i es va entendre amb Catalunya... Van immigrar a Catalunya ell i la meua mare perquè Catalunya necessitava un paleta i ell necessitava feina. I nosaltres som un exemple, un petit i humil exemple, d'integració ben resolta.

Ara bé, si la immigració no es gestiona com Déu mana, evidentment que sí que porta tensions. Tensions en els serveis, en l'educació, en la salut, en qualsevol tipus de servei que presta l'Administració, i tensions, i tant que sí, també en la cohesió social, i això ho pateixen especialment els municipis i els nostres alcaldes.

Per tant, acabo, president, Junts per Catalunya tenim clar qui som, d'on venim i cap on anem per enfortir i fer més gran encara la nostra nació.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Diputats, diputades, avui tornem a escoltar el mateix relat apocalíptic. Per la dreta i l'extrema dreta tot és un fracàs, tot és un descontrol, tot és degradació. I quan escoltem aquest discurs sempre passa el mateix: quan no saben com explicar el preu del lloguer, la immigració; quan no saben com explicar la precarietat laboral, la immigració, i quan no saben com explicar que els serveis públics estan tensionats, també la immigració. Sempre el mateix recurs: buscar un culpable fàcil.

Si féssim cas literal d'aquesta moció del Partit Popular, semblaria que Catalunya és poc més que un territori en col·lapse permanent, una mena de distopia social on res funciona i tot s'ensorra. Una mica com els Estats Units, oi, diputat? I, francament, si aquesta fos la realitat, potser alguns dels que avui dramatitzen des d'aquest faristol haurien de començar per una reflexió modesta, demanar disculpes per haver governat durant tants anys l'Estat espanyol, que és qui té les competències en immigració.

Perquè convé recordar-ho: les fronteres no les gestiona la Generalitat, la legislació d'estrangeria no la fa el Parlament de Catalunya i les grans decisions en política migratòria no es prenen aquí. Tant de bo, diputat; és precisament el que reclamem des de Catalunya, tenir les competències en migració. Però, curiosament, quan convé fer discursos alarmistes, aleshores tot passa a Catalunya.

I això encara és més sorprenent quan ve del Partit Popular, el mateix partit que avui ve aquí a donar lliçons de llei, ordre i convivència. El partit de la Gürtel, el partit dels papers de Bárcenas i la caixa B, el partit de la Púnica, el partit que va utilitzar fins i tot els recursos de l'Estat en l'operació Kitchen per espionar el seu propi tresorer. Francament, costa molt prendre's seriosament segons quines lliçons quan venen d'un partit condemnat judicialment per beneficiar-se d'unes quantes trames de corrupció a través de diners públics. Bé, diputat, una mica de vergonya.

És cansat recordar-ho, però un cop més ho intentarem fer. Catalunya s'ha construït incorporant persones vingudes d'arreu. La Catalunya industrial del segle XX no s'entén sense la immigració de l'Estat espanyol. La Catalunya d'avui tampoc s'entén sense persones vingudes d'Europa, d'Àfrica, d'Amèrica Llatina o d'Àsia. Aquesta és la realitat, la resta són eslògans.

Sovint sentim dir que a Catalunya no hi cap tothom, però el debat real no és aquest. El debat real és si tenim prou recursos per garantir cohesió social, serveis públics forts i oportunitats. I aquí hi ha la gran absència d'aquesta moció: ni una paraula sobre l'infrafinançament crònic que pateix Catalunya, ni una línia sobre els milers de milions d'euros que cada any marxen i no tornen.

Parlen de CAPs saturats, parlen d'escoles amb ràtios elevades, parlen de barris amb necessitats socials complexes. I és cert, aquests problemes existeixen, però el que no expliquen és que Catalunya aporta molt més del que rep i que si els recursos que genera aquest país es quedessin aquí tindríem molta més capacitat per reforçar educació, salut, habitatge i polítiques d'acollida. És molt còmode parlar de pressió migratòria, però bastant menys còmode parlar de dèficit fiscal.

També exigeixen abandonar qualsevol procés de regularització. I aquí la ironia és evident, perquè alguns dels governs de l'Estat espanyol, del Partit Popular, van impulsar una de les regularitzacions més grans de la història recent de l'Estat. I el país no es va enfonsar; el que va passar és que milers de persones van sortir de la irregularitat, van començar a cotitzar i van passar a formar part de l'economia formal. Van començar a pagar impostos, van començar a contribuir al sistema de pensions i van començar a formar part del teixit productiu del país. Potser el problema no és la regularització, potser el problema és qui la proposa.

Des d'una visió de país, nosaltres volem ser molt clars. La nació catalana no és una nació ètnica, és una nació cívica. No es basa en la sang ni en l'origen, es basa en la voluntat de formar part d'un projecte col·lectiu, i això implica integració, però

també exigència. Integrar és garantir drets, però també demanar responsabilitats. Deures, senyor Vergés; nosaltres també parlem de deures: aprendre la llengua, respectar les normes democràtiques, participar en la vida col·lectiva.

Perquè la cohesió social no apareix per art de màgia. La cohesió social es construeix amb escola pública, amb serveis socials forts, amb barris vius i amb oportunitats reals. Perquè el que degrada un barri no és el passaport; el que degrada un barri és la pobresa cronificada, l'atur estructural, la manca d'habitatge assequible i la falta d'inversió pública. Quan els barris són abandonats durant dècades, el problema no és d'on ve la gent, el problema és la manca de recursos.

I hi ha una altra realitat incòmoda: Catalunya gestiona l'acollida sense tenir totes les eines (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –vaig acabant, president. Per això la resposta ha de ser clara: més autogovern, un finançament just i un model d'integració exigent però inclusiu.

Catalunya ha estat sempre una nació diversa i ho continuarà sent. La pregunta no és si hi haurà diversitat, la pregunta és com la gestionem, amb responsabilitat o amb por? Nosaltres ho tenim clar: la por divideix, la cohesió construeix. I nosaltres hem vingut a construir país.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Crec que perquè serveixi..., sense que serveixi de precedent, més aviat, hauré d'estar d'acord amb alguna de les qüestions que ha dit el diputat de VOX. I és que, efectivament, el que ha fet el Partit Popular és copiar, fer una còpia barata i una marca blanca d'una moció de VOX. Per tant, crec que també haurien de prendre nota que ni fent això, ni intentant fer-ho, els seus inspiradors els reconeixen i els seguiran considerant la «derechita cobarde».

Però és que, en concret, el diputat que ha presentat i ha defensat la moció del Partit Popular podria ser el diputat número 12 de VOX. Potser hauria d'agafar exemple del secretari general de Nuevas Generaciones, que ha decidit per fi abandonar el Partit Popular, anar-se'n a la marca original que és VOX, on, a més a més, se suposa que sense treballar cobrarà més, cosa que ja encaixa molt també amb el que seria la manera de fer del partit de VOX.

A mi, que vostè hagi començat parlant de l'Aneesa i l'Arooj, realment..., o sigui, m'ha commogut i m'ha impactat, perquè aquelles dues noies assassinades al Pakistan van ser aquí maltractades, coaccionades i van ser víctimes de matrimonis forçosos per part de la seva família. I el seu pare i els seus germans estan en procés judicial i la fiscalia hi els demana catorze anys de presó per haver-les portat a l'assassinat i al matrimoni forçós, perquè aquí, a Espanya, el matrimoni forçós i la mutilació genital són delictes reconeguts al Codi penal, amb penes que van dels sis als dotze anys de presó. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci...

Susanna Segovia Sánchez

Per tant, que utilitzin la tragèdia d'aquestes noies per dir que aquí els matrimonis forçosos i la mutilació genital campen per tot arreu sense que hi hagi cap conseqüència..., és directament mentida. (*Alguns aplaudiments.*) Els matrimonis forçosos i la mutilació genital a Espanya i a Catalunya s'han reconegut al Codi penal i són delictes i es persegueixen.

I què és el que vostès proposen a la seva moció? Que a aquestes dones que estan amenaçades per aquests delictes les retornin a totes al Pakistan, que és on les

assassinien. Perquè vostès el que estan dient aquí és que s'han de deportar i retornar milers de persones, i aquests milers de persones als seus països sovint estan amenaçades de mort i poden patir el que van patir aquelles dues noies. Per tant, la inconsistència, la hipocresia dels seus plantejaments els porta a defensar que aquestes dones que estan aquí, i moltes vegades estan molt millor aquí del que estarien als seus països d'origen, siguin deportades i siguin retornades als seus països.

Mirin, vostès entren sempre en el marc aquest de les generalitzacions i de les criminalitzacions, no?, i abans també ho sentíem, amb la moció de VOX. És a dir, com que hi ha no sé quantes persones acusades per violacions que són d'origen immigrant, tots els violadors són d'origen immigrant. Miri, saben el que són totes les persones acusades per agressions sexuals i violència masclista? Homes. Podem generalitzar que tots els homes són agressors i violadors? No, eh?, això no, aquesta generalització no els hi agrada. No tots els homes són violadors ni agressors sexuals, però tots els immigrants sí que són violadors i agressors sexuals, i són motius per criminalitzar-los i posar-los a ells a la picota.

L'altre gran tema que sempre els hi agrada a vostès, els serveis bàsics: «és que, clar, hi ha tanta gent que els serveis bàsics estan saturats». Vostès el que fan per donar resposta a això és demanar que tota aquesta gent marxi. El que no demanaran és que apugin els impostos als més rics, que apugin els impostos als més rics per poder cobrir aquests serveis públics per a tothom, perquè això és la redistribució de la riquesa, i perquè quan la gent pot treballar en condicions dignes i pot cotitzar i pagar els seus impostos als serveis públics per a tothom també els hi va millor.

Nosaltres, davant d'això, què defensem? Doncs la taxa Zucman, que és posar un dos per cent a aquells que tenen més de 100 milions d'euros de patrimoni per garantir ingressos i recursos per garantir aquests serveis públics. El que no fem és privatitzar a canvi de comissions, això no ho fem. El que tampoc fem és deixar la gent sense assistència sanitària bàsica, per això des del Govern de l'Estat es garantirà que tothom en aquest país tindrà accés a una assistència sanitària bàsica.

Què és el que no fem tampoc? Demanar rebaixes d'impostos. Tampoc demanem que es rebaixin els impostos quan hi ha una crisi. Perquè el senyor propietari de Mercadona va demanar la rebaixa de l'IVA durant la guerra d'Ucraïna, es va rebaixar l'IVA, ell no va rebaixar els preus i ara ha tingut els beneficis més multitudinaris i més històrics de tota la seva empresa, perquè abaixar l'IVA no acaba repercutint en els preus que després van als consumidors.

I sobre el vel i el burca, tres quartes parts del mateix. Vostès estan intentant utilitzar el burca i el nicab com una cortina de fum per no parlar dels veritables problemes. I vostès a nivell internacional defensem aquells que, en nom de defensar les dones de l'Iran en la seva lluita contra el burca, el que fan és anar a bombardejar-les. Menys bombardejos i més sancions.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; gràcies, president. Aquesta moció del Partit Popular i de VOX, que al final és una suma dels dos, amb la quantitat d'esmenes que han estat acceptades, nosaltres veiem que és un despropòsit de dalt a baix. És un intent, un altre intent més de construir aquest relat que la immigració és un problema de seguretat, un problema de recursos, un problema cultural. Un relat que ja forma part d'aquest marc polític que s'està imposant des d'arreu d'Europa per justificar polítiques cada cop més restrictives i més vulneradores de drets.

PP i VOX parlen de revisar regularitzacions, d'auditar nacionalitats, de reemigració, d'ampliar CIEs, d'imposar prohibicions identitàries. És una moció d'aquest

bloc reaccionari que tenim davant que veiem avançar arreu d'Europa, el mateix que governa amb Meloni a Itàlia, el mateix que marca l'agenda d'Orbán a Hongria o de Le Pen a França. I és preocupant veure com el Partit Popular cada vegada més assumeix sense complexos aquest marc ideològic.

La realitat, senyors del PP i senyors de l'extrema dreta, és que la immigració no és una amenaça. El que és una amenaça és un sistema econòmic que vol mà d'obra precaritzada i sense drets. I això no ho han generat les persones que arriben, això ho creen les elits econòmiques explotadores i dècades de polítiques migratòries pensades per controlar persones i per tenir mà d'obra barata i sense drets, els esclaus del segle XXI.

El text que presenten PP i VOX parla de migració descontrolada, d'efecte crida, de pressió sobre els serveis públics o de barris degradats per la immigració irregular. Pels barris, molt d'acord amb com hem expressat avui aquest orgull de barri des dels seients dels Comuns i que nosaltres hi estem totalment d'acord. El relat de PP i de VOX no explica per què hi ha precarietat, per què hi ha barris abandonats o per què els serveis públics estan saturats; la causa són anys de retallades, de privatitzacions, d'abandonament de les polítiques socials.

Algunes dades: a Catalunya, la població d'origen estranger aporta més del que reben en prestacions, perquè són població majoritàriament jove, activa laboralment. Per tant, la contribució neta de la immigració a l'economia és positiva. Ja n'hi ha prou, no?, d'aquestes mentides. El que realment col·lapsa els serveis públics són anys de retallades i d'infrafinançament. Aquesta és la veritat.

PP i VOX també ens expliquen la seva posició sobre el procés de regularització extraordinària. Des de la CUP diem que el problema és justament el contrari, el problema és la irregularitat administrativa. Quan condemnes centenars de milers de persones a viure sense papers, el que estàs fent és generar explotació laboral, economia submergida i vulneració sistemàtica de drets. La regularització precisament és una necessitat que garanteix drets i acaba amb aquesta situació d'abús estructural.

És precisament aquesta irregularitat la que interessa a determinats sectors econòmics, amb els que PP i VOX tenen molt bones relacions, mentre fingeixen defensar els de baix. Perquè una persona sense papers és una persona més fàcil d'explotar, amb sous més baixos, amb jornades abusives i sense capacitat de defensar els seus drets.

Per això aquest discurs que vostès alimenten no és innocent. Divideix la classe treballadora. Es això, el que busquen. I busquen també protegir els interessos de a qui beneficia aquesta explotació. Proposen controlar fronteres, ampliar centres d'internament, endurir expulsions. Aquest és el model que ha convertit la Mediterrània en una mar militaritzada i en la fossa comuna més gran d'Europa. Un model que criminalitza la mobilitat humana i que externalitza fronteres a països on els drets humans són vulnerats de manera sistemàtica.

El relat que vostès pretenen construir ni tan sols s'ajusta a la realitat. La gran majoria de persones migrants no arriben il·legalment, arriben en avió, arriben..., persones que han entrat legalment i han quedat en situacions irregulars quan el permís ha caducat. És a dir, primer l'economia els necessita i després les polítiques migratòries que vostès promouen els condemnen a la irregularitat.

I una última cosa: esteu instrumentalitzant constantment la defensa dels drets de les dones i dels infants, utilitzant-los com una arma contra les persones migrades per justificar les vostres polítiques antiimmigratòries i islamofòbiques, amb un discurs en que assenyaieu comunitats senceres mentre amagueu que la violència masclista és estructural, que travessa tota la societat. Els drets de les dones no us importen, ho vam escoltar ahir quan estàveu malparlant de les mobilitzacions feministes del 8 de març i contra el moviment que fa dècades que lluita contra les violències masclistes, i veniu aquí a parlar de drets de les dones mentre utilitzeu aquests drets per estigmatitzar determinades cultures o religions, com una excusa més per construir enemics.

No només no comprem el vostre discurs d'odi, sinó que hem vingut a combatre'l des d'aquí. El racisme mai ha solucionat cap problema, només serveix per dividir els de baix i protegir els privilegis dels de dalt.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Qui es beneficia realment d'aquesta entrada massiva i desordenada d'immigrants? És la pregunta del milió. I mira que la resposta és ben simple: els fluxos migratoris sense pausa ni control, sense planificació i sense capacitat d'integració ni assimilació, només beneficien qui vol mà d'obra barata, salaris baixos, persones sense força que puguin defensar els seus drets. Qui vol que hi hagi pobresa? Qui viu de la vulnerabilitat dels altres? Qui necessita persones dependents fent cua a serveis socials? Doncs la bancada esquerra d'aquest hemicicle.

A la Catalunya rica i plena vostès serien totalment prescindibles i residuals. Per això es mostren favorables a aquesta immigració desafortunada que irromp al nostre territori col·lapsant els serveis públics, tensionant el parc d'habitatge, saturant els jutjats, fent petites les presons.

Ara que els del país hem superat l'etapa proletariat-burguesia, vostès necessiten importar semiesclaus per continuar atacant els qui han fet fortuna, necessiten que hi hagi pobres que depenguin dels ajuts que vostès atorguen. L'equació és simple: jo et dono l'ajuda, la bonificació o la renda garantida, i tu em votes –el negoci del segle. Ells cobren sense fer res, vostès obtenen cadira i mesada en aquest Parlament i qui paga la factura de tot plegat són les classes populars i mitjanes del país. És economia bàsica: quan el mercat laboral rep un gran contingent de mà d'obra barata, el resultat immediat és la precarització. Vostès necessiten la precarització per mantenir el relat i la quota electoral que tenen en aquesta cambra.

Les darreres dades demogràfiques apunten que un divuit per cent de la població és estrangera. L'augment de població estrangera a Catalunya en la darrera dècada supera el quaranta per cent, molt per sobre de la mitjana de la resta de la península Ibèrica. No és que tinguem un magnetisme especial ni un poder de seducció forat, és que Espanya ens ha convertit en l'abocador de les seves polítiques proimmigracionistes. La immigració antioccidental i tercermundista és l'arma que han trobat per desnacionalitzar-nos, empobrir-nos, col·lapsar-nos. Una arma de destrucció massiva que sacseja l'estat del benestar i amenaça d'enderrocar-lo.

Increments del quaranta per cent en les visites d'atenció primària, aules públiques amb el setanta per cent de l'alumnat d'origen estranger. Quants de vostès porten els seus fills a escoles amb el setanta per cent d'alumnes immigrants? Quants de vostès fan cua a la sanitat pública? Cap, cap ni un. (*Remor de veus.*) Des de la seva posició privilegiada i còmoda, que fàcil és acusar els altres de racisme...

El president

Silenci...

Sílvia Orriols Serra

...xenofòbia o extremisme.

Vostès han competit mai amb immigrants per obtenir una ajuda social? Jo sí –jo sí–, abans de ser regidora, batllessa i diputada, i ja els avanço que vaig perdre, com tots els catalans. A nosaltres ningú no ens ajuda, tant hi fa si som famílies nombroses, monoparentals o mileuristes. Per a qui seran els milers de pisos que han promès, si és que arriben mai a construir-los? Per a la immigració que Espanya deixa entrar il·legalment i que vostès amunteguen a Catalunya com si fóssim el traster de la península?

Segons dades de la seguretat social del 2024, a Catalunya hi ha més de 600.000 afiliats estrangers. Això vol dir que almenys n'hi ha 844.192, d'immigrants, que no cotitzen ni aporten res a les arques públiques, malgrat que utilitzen els serveis, infraestructures i recursos del país. Això és la ruïna, i ho saben. Veig que ara Junts ja parla de contractacions en origen, eh?, ja van venint. Com ho porten, això d'acusar-nos de feixistes i, en acabat, plagiar-nos el discurs? És dur?, és fàcil? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Si parlem en termes de seguretat, la situació tampoc mena a l'optimisme. Els immigrants acumulen el seixanta-cinc per cent de les detencions, corroborant la relació existent entre immigració i delinqüència que vostès tan inútilment neguen.

Per poder revertir aquesta situació cal una moratòria immediata en immigració. Hem de fiscalitzar els immigrants que tenim dins, destriar el gra de la palla. Tot el qui hagi entrat de forma il·legal, tot el qui hagi delinquit, encara que només sigui un furt, tot el qui pretengui imposar-nos costums arcaics i misògins, tot el que no es sustenti per mitjans propis i aspiri a viure de subsidis ha de ser expulsat. I qui es queda, que accepti les normes, valors, costums i cultura dels qui ja hi érem abans.

No es diu «racisme», se'n diu «supervivència». (*Remor de veus.*)

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari... (*Remor de veus.*) Si us plau... Per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Mario García Gómez.

Mario García Gómez

Gràcies, president. Diputades, diputats, dir d'entrada i ràpid que votarem en contra d'aquesta moció que ens presenta avui el Partit Popular, bàsicament per tres motius.

Primer motiu: per la distorsió que fan de la realitat de present. Anem a les dades. El 2025, més de 3,1 milions de persones estrangeres afiliades a la seguretat social, màxim històric; són ja el 14,1 dels cotitzadors a la bossa comuna. I vuit de cada deu nous autònoms són estrangers. És a dir, la immigració sosté el món del treball –només cal agafar el metro pels matins per veure qui és el qui va a treballar–, reforça el nostre sistema de pensions i contribueix a la prosperitat compartida.

Sobre la immigració irregular que tant els amoïna, dades. El 2025 van arribar a Espanya de manera irregular un total de 36.775 éssers humans, molts d'ells fugint de conflictes, persecució i violència als seus països d'origen. Poc més de 36.000 persones en un univers de més de 49 milions i mig d'habitants. Això de l'«infern migratori» és senzillament mentida. I regularitzar aquesta gent que ja viu entre nosaltres és donar-los drets i llibertats i deures i responsabilitats, com tenim la resta. A diferència de vostès, senyors del PP, els i les socialistes no volem ciutadans i ciutadanes de primera i segona categoria, i en això treballa el Govern d'Espanya i en això treballa el Govern de la Generalitat.

Segon motiu: per com entén el Partit Popular els drets socials. Cal subratllar, i no és una qüestió menor, que estem debatent una moció en el marc de l'àmbit dels drets socials. Ens resulta ben curiosa la manera que té el Partit Popular d'entendre els drets socials en la nostra societat, i que no és la de treballar per estendre'ls, sinó per restringir-los. En aquesta moció el PP afirma, amb la complicitat de VOX, textualment, que «la adquisición de la nacionalidad española es un honor y no un simple trámite y ha de ser la expresión de un compromiso con nuestra historia, nuestras lenguas y nuestros valores», i demanen establir un nou sistema de visat per punts.

Doncs bé, diputats de l'extrema dreta i de la dreta extrema..., votar en contra de las mejoras laborales de los trabajadores es suspender el visado de españolidad por puntos. (*Alguns aplaudiments.*) Votar en contra de la subida de las pensiones a la mejor generación de la historia de España, que con su esfuerzo y su sacrificio nos trajeron la democracia, es suspender el visado de españolidad por puntos. Votar en

contra del uso *del català, do galego* y del euskera es suspender el visado de españolidad por puntos.

I tercer motiu: per com entén el PP el dret de les dones. Resulta molt gràfic com entenen vostès, senyors del PP, la defensa dels drets de les dones. Envien un home aquí a dir-nos que per protegir la dignitat de les dones se'ls hi han de prohibir coses. Impressionant –impressionant–; un «echado “p’alante”», que és allò que diuen al meu barri.

Mirin, a Catalunya no existeix un problema generalitzat amb el burca que justifiqui que avui estiguem parlant d'això. I, a més, la immensa majoria de dones musulmanes del nostre país ni utilitzen burca ni el vel integral, i ni el volen. El que ens ha de preocupar aquí és la llibertat real de les dones, i no han de ser les dones objectes de prohibicions, sinó de plantejaments en positiu, de com generem les condicions socials, educatives i econòmiques perquè puguin decidir lliurement.

I, diputat Escribano, ja l'hi vaig dir i l'hi torno a dir: cada vegada que el sento parlar sobre la realitat de Catalunya em ve al cap el bo de Salvador Allende quan deia allò de «hay viejos jóvenes y jóvenes viejos». Si vostè a la seva edat ja interpreta i valora el món que l'envolta d'aquesta manera, *miedo me da* quan tingui la meva.

I, per acabar..., señores del PP i de VOX, estudien un poquito, a ver si se esfuerzan y consiguen llegar así al aprobado en españolidad. Ánimo, campeones.

Gràcies.

El president

Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bien, por ir por orden. Señor Tarradas, yo no sé si me he caído del camello camino a Damasco. Los que se han caído son Abascal y Garriga, que estaban en el Partido Popular cuando pasaba todo esto que usted dice. (*Alguns aplaudiments.*) Pero yo creo que a ustedes les va a hacer falta un tráiler para recoger a todos los fundadores y cargos que se están cayendo del camello camino a Damasco, señor Tarradas, porque VOX está teniendo una fuga que..., para ustedes se quedan.

Señores de Esquerra Republicana... Bien, ha hablado usted de que mi partido ha sido condenado. Mi presidente se puede presentar a las elecciones; el suyo creo que no, porque el condenado es *su* presidente. (*Alguns aplaudiments.*)

Los Comunes han hablado aquí de reconocimiento de delito, de hipocresía..., pero ¿cómo pueden hablar ustedes de hipocresía? Pero si son el sùmmum de la hipocresía. Son ustedes los que dicen que ya hay leyes que protegen a las mujeres y luego hacen otras para excarcelar a los violadores (*algun aplaudiments*), para rebajar penas y para que todas las leyes no sirvan para nada. Vergüenza, señora Segovia, vergüenza.

Señora Castillejo, yo entiendo cuando usted habla de orgullo de barrio. Yo he vivido toda mi vida en el barrio de Cerdanyola, en Mataró. A mí, de orgullo de barrio, no hace falta que nadie me hable. Y precisamente porque vengo de barrio sé perfectamente lo que pasa en estos barrios, y la degradación que viene siendo la norma en los últimos diez años no tiene nada que ver con solo la falta de inversión. Tiene que ver con una inmigración masiva y descontrolada que ha ido focalizada a esos barrios y que nos los ha degradado, señora Castillejo.

Y al portavoz del PSC, que ha dicho que sale aquí un hombre a defender una moción que protege a las mujeres. Yo no sé qué se autopercebe usted hoy, pero yo creo que también (*rialles*) es usted un hombre, señor García. (*Algun aplaudiments.*) No lo sé, pero de verdad, que me venga usted a decir aquí que no sabe eso del modelo de feminismo del PP..., que me lo diga uno del PSOE..., es que tiene traca. (*Sona el*

senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Koldo, Ábalos, Tito Berni... De verdad, cuando limpian su partido...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat, i s'ha de posicionar sobre les esmenes.

Cristian Escribano Ramírez

...de toda esta gentuza, entonces vienen, hablan y dan lecciones. Hasta entonces, ninguna.

El president

I continua sense posicionar-se sobre les esmenes. *(Rialles.)* Simplement, els prego... Es pot defensar idees de manera apassionada, però evidentment el que s'exigeix és que hi hagi un respecte recíproc entre tots els diputats i diputades sempre, perquè nosaltres som o hauríem de ser el referent per al conjunt de la nació.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt divuitè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els pagaments indeguts de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència

302-00213/15

El setzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els pagaments indeguts de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Esta propuesta tiene su origen en la indignación de los catalanes ante el escándalo de la DGAIA y la inacción del Gobierno de Cataluña, que, como colaborador necesario, ha trabajado por encubrir, justificar e incluso repetir lo ocurrido, que ha sido el desfalco del Departamento de Derechos Sociales mediante la contratación de empresas con gerencias afines que llevan años haciendo negocio con la inmigración ilegal.

Una administración pública que, lejos de poner pie en pared y frenar toda esta sangría de dinero público, se limita a maquillar el fraude y tomar medidas estéticas como la de crear una comisión de investigación que les cuesta a todos los catalanes cada año 52.000 euros más solamente en sueldos de mesa y portavoces, y donde vienen las empresas investigadas por fiscalía a decirnos cómo deben hacerse las cosas en la Dirección General de Infancia. Una auténtica tomadura de pelo que señala como cómplices de todo este fraude a la propia Administración pública.

Y es que, miren, si hay algo que ha quedado claro al catalán de a pie, al que necesita una ayuda de la Administración cuando le han venido mal dadas, al que se enfrenta a un infierno burocrático, al que siempre le falta un papel o no cumple la letra pequeña o al que siempre se le habrá pasado algún plazo, es que el Departamento de Derechos Sociales de la Generalitat de Catalunya trabaja a tiempo completo para los extranjeros, que quedan protegidos por la ley de acogida de personas migradas y que jamás sufren ni los infiernos burocráticos que sufren los españoles ni sufren una demora de un pago ni deben esperar en una lista de espera para una subvención de vivienda social ni deben pelear para recibir una ayuda, porque a ellos se les da todo esto según pisan tierra firme.

Han convertido la infancia desprotegida en un mercado persa de subvenciones donde nadie pregunta, nadie audita y todos callan para que la rueda siga girando. Mientras los catalanes se aprietan el cinturón y cada día son más pobres, ustedes tapan las irregularidades de la DGAIA, porque saben que si cae la primera ficha de

dominó caerá todo el chiringuito ideológico que han montado, y donde los tres grupos mayoritarios, Esquerra, Junts y los Socialistas, han favorecido a empresas de afines a las que han llenado el cazo con el dinero público.

La gente no entiende cómo hay que presentar propuestas tan obvias como esta. Los catalanes no entienden ni cómo ni cuándo hemos perdido tanto el oremus como para que se tenga que votar si se exige o no al Gobierno socialista acabar con el despilfarro de uno de sus departamentos, votar si se exige o no al Gobierno socialista velar por la integridad de las empresas que subcontrata, votar si se exige o no al Partido Socialista que ayude a los españoles y deje de priorizar a los extranjeros que han entrado en nuestro país dando una patada en la puerta. Cada vez que hablas con los vecinos de cualquier barrio, te preguntan en qué momento los gobernantes perdieron tanto la cordura como para tener que exigirles legislativamente que protejan y cuiden de su propio pueblo.

Desde luego en VOX tampoco lo entendemos. ¿Auditar el Departamento de Derechos Sociales y asegurar que el dinero de nuestros impuestos vaya a parar a los catalanes que lo necesitan y no al bolsillo de unos cuantos afines a Junts, Esquerra o el PSC que hacen negocio con la inmigración ilegal es una locura? ¿Exigir transparencia con el dinero público, es decir, poner fin a los contratos a dedo y acabar con pagos millonarios a empresas investigadas por robar a la Administración es una locura? ¿Reclamar que se devuelva lo que se ha robado es una locura? ¿Reivindicar que se ayude primero a los de casa, a los catalanes, a los españoles, y no se riegue con el dinero de nuestros impuestos a los extranjeros que han entrado en nuestra casa rompiendo una ventana y que vienen a vivir de nuestros recursos es una locura? (*Alguns aplaudiments.*) Porque este es el resumen de esta moción; este es el resumen de esta propuesta, no hay más.

Ustedes verán lo que votan, pero les recuerdo que todos, absolutamente todos ustedes, tienen una responsabilidad para con los catalanes, y es protegerlos, cuidarlos y velar por sus intereses, no pisotearlos y quitarles el pan de la boca para dárselo a los que acaban de llegar como están haciendo actualmente.

Muchísimas gracias.

El vicepresident segon

Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Mixt, la senyora Sílvia Orriols Serra, per un temps límit de cinc minuts.

Sílvia Orriols Serra

La rebategin com la rebategin, la DGAIA és un pou sense fons de corrupció, descontrol, malversació de diners públics i casos d'abús infantil. Per tant, aquí no cal cap condemna, sinó una declaració de guerra contra els responsables de tot plegat. Fan servir els nostres diners com fitxes de casino. No els importa perdre o condonar deutes, perquè els calés no els hi han pas posat vostès. Anys d'irregularitats documentades que han sortit a la llum, no per cap auditoria ni exercici de transparència, sinó per la informació facilitada per organismes independents i per denúncies de treballadors que han perdut la seva feina i que, a més a més, han set assetjats.

La Sindicatura de Comptes ha detectat irregularitats greus i persistents en la gestió des del 2016 fins al 2024, sota la direcció d'Esquerra i de Junts, partits que presumeixen de ser progressistes mentre permeten la corrupció, la malversació i el caos financer. Pagaments indeguts per valor de 167 milions d'euros, una xifra escandalosa que els contribuents hem pagat a extutelats que en alguns casos no residien ni a Catalunya. Fraus o negligència? Junts, Esquerra i PSC han prorrogat contractes sense cap control ni justificació, sobreutilitzant la via d'emergència per fer adjudicacions abusives. Tots tres han intentat amagar la seva irresponsabilitat sota la catifa amb un decret llei, el del 30 de setembre de 2025, on condonaven els pagaments indeguts als joves extutelats i deslliuraven de qualsevol responsabilitat els treballadors de l'Admi-

nistració. Un decret llei que no va comptar amb el suport d'Aliança Catalana, perquè nosaltres, quan aixequem catifes, és per destapar-ho tot, no per amagar-hi res.

Malgrat l'escàndol, han permès que el sarau continuï. Fundacions com Resilis o Mercè Fontanilles, investigades per l'Oficina Antifrau i a qui s'acusa d'emetre informes falsos, els han facturat més de 40 milions d'euros. En la darrera dècada, la Generalitat ha pagat més de 350 milions d'euros a aquestes dues fundacions, sense cap supervisió, fiscalització ni garantia. El missatge que han llançat a la societat és devastador. Si el problema és prou gros, si afecta prou actors i prou partits polítics, si la situació és prou compromesa, sempre es pot arreglar amb un decret llei farcit de lletra petita. Utilitzar les institucions per tapar-se les vergonyes i prendre el pèl al ciutadà hauria de tenir conseqüències. Si no davant dels tribunals, almenys sí davant de les urnes.

Des d'Aliança Catalana no podem sinó exigir que s'iniciï una investigació a fons per esclarir les diferents participacions, que els responsables siguin processats judicialment, que es retornin tots i cadascun dels diners pagats indegudament i que es protegeixin els alertadors de possibles represàlies. Cal rescindir immediatament els contractes amb empreses investigades per la fiscalia i garantir transparència absoluta en l'adjudicació de contractes a empreses externalitzades.

Durant anys, Junts i Esquerra han permès que centenars de milions d'euros dels nostres impostos s'escolessin per canals opacs, sense traçabilitat ni rendició de comptes, signant contractes milionaris amb empreses de dubtosa reputació. Han convertit la gestió de la infància vulnerable en un autèntic negoci. Molt discurs emocional i de bondat al voltant de la canalla i resulta que tot es reduïa a inconfessables interessos privats i partidistes. Se n'haurien de dar vergonya.

El vicepresident segon

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la senyora Lorena Roldán Suárez té ara la paraula per un temps límit també de cinc minuts, per defensar també l'esmena presentada.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, vicepresident. Hoy volvemos a hablar de uno de los mayores escándalos de gestión pública reciente en el sistema de protección de menores. Un escándalo que afecta directamente a la DGAIA y que ha dejado al descubierto años de descontrol, millones de euros mal gestionados y una falta absoluta de responsabilidades políticas. Los informes de la Sindicatura de Cuentas han señalado pagos indebidos por decenas de millones de euros en ayudas a jóvenes extutelados. Durante años se han concedido prestaciones sin controles adecuados, sin verificar incompatibilidades y sin mecanismos de supervisión.

Y no estamos hablando de errores puntuales, sino que hablamos de un sistema sostenido en el tiempo. Según las propias auditorías, se operaba con herramientas informáticas precarias y con procedimientos administrativos incapaces de garantizar el uso correcto del dinero público. O sea, ¿los ciudadanos asfixiados a impuestos para esto? Cuando vienen aquí a decirnos que no es posible bajar impuestos... Ayer mismo, la *consellera* Romero: «¿De dónde vamos a sacar el dinero entonces?». Bueno, pues de aquí, del despilfarro sin control que se traen. Porque qué fácil es tirar el dinero que no es suyo, ¿verdad? ¿Qué se creen, que lo regalan?

Mire, no han asumido su responsabilidad. No han abierto una investigación en profundidad. No han destituido a nadie. No, lo que han hecho ha sido aprobar un decreto para condonar las deudas derivadas de esos pagos indebidos. No te lo pierdas. Repito: qué fácil es tirar el dinero que no es suyo. La Administración gestiona mal. Durante años fallan sus controles, permite irregularidades millonarias y la solución política consiste en borrar el problema con un decreto. ¿Quién es el responsable de este desastre? ¿Quién permitió que un sistema tan sensible funcionara durante años sin

controles? ¿Quién permitió que se movieran millones de euros de dinero público sin supervisión?

Y, miren, el problema no es solamente económico. El problema es institucional y moral. No hay aquí nadie hoy del Gobierno presente en el debate de esta moción. Se ve que no interesa, el tema de la DGAIA, ya nos lo han dejado claro durante estos últimos meses.

Miren, han tenido entidades privadas gestionando recursos públicos con una impunidad alarmante, como por ejemplo la Fundación Resilis, de la que se ha hablado aquí ya hoy, que está investigada por estas irregularidades y por un presunto fraude, también, en esta gestión de prestaciones públicas. Diversas denuncias apuntan a que se habrían seguido cobrando subvenciones por jóvenes que ya no residían en los pisos gestionados por la entidad, mientras la Administración continuaba transfiriendo fondos públicos. Y pese a estas investigaciones, resulta que el departamento les ha vuelto a renovar el contrato. Les han dado una prórroga y además es que las prórrogas no son obligatorias. ¿Qué pasa aquí? No pasa absolutamente nada. ¿No les da vergüenza? ¿Esto qué tomadura de pelo es? O sea, les perdonan la deuda y encima les siguen dando dinero. (*Alguns aplaudiments.*)

Miren, si un autónomo se equivoca en la liquidación de un impuesto o si un ciudadano presenta mal una declaración, que se agarren, porque la respuesta es fulminante e inmediata: recargos, intereses, sanciones y procedimientos de apremio. No viene nadie del Govern a sacar un decreto para perdonarles esa deuda. El ciudadano paga, incluso cuando el error es involuntario. Pero, cuando es la propia Administración la que se equivoca –en millones de euros, además–, la respuesta es, insisto, taparlo todo, que nadie pague por el error y seguir repartiendo pasta. Es una auténtica vergüenza. Y digo «error» porque hay una investigación en marcha, pero ya veremos si realmente ha sido un error o lo que había era un chollazo corrupto a costa de los más vulnerables.

Miren, si no tenían nada que ocultar, ¿por qué coaccionaron al denunciante de corrupción para que no siguiera adelante con la denuncia? Mucho llenarse la boca hablando de transparencia y buena gestión para luego retratarse de esta manera. Así que, lo que pedimos, lo que se pide hoy en esta en esta moción, y agradecemos al partido que la presenta que nos haya aceptado, pues, gran parte de nuestras enmiendas que hemos podido transaccionar, es algo muy sencillo: que devuelvan el dinero y que suspendan los contratos con aquellos incapaces de justificar su actividad. Porque, insisto, el dinero que los catalanes pagan con tanto esfuerzo es para pagar buenos servicios, no para que unos cuantos, casualmente los de siempre, se llenen los bolsillos.

Ya está bien.

El vicepresident segon

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler, per un temps límit de cinc minuts.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bon dia, consellers. Bon dia, diputats i diputades. Avui, perdoneu, la consellera de Drets Socials no ens acompanya, però sí que vull començar la meva intervenció fent una pregunta molt senzilla a la diputada de VOX. Quan Junts va denunciar les irregularitats en la contractació pública i l'adjudicació del servei d'acolliment a la infància i adolescència per part de la DGAIA ara fa un any, vostès on eren? Quan Junts va demanar una comissió d'investigació sobre la gestió dels recursos públics per part de la DGAIA per aclarir els fets, també ara fa un any, vostès què feien? Quan Junts denunciava la pròrroga del contracte del Departament de Drets Socials amb la Fundació Resilis i demanàvem explicacions per aquest escàndol, a vostès què els ocupava?

Aquest també és el resum d'aquesta moció. Aquesta moció, diputada, arriba un any tard, perquè vostès no tenen cap voluntat de resoldre les irregularitats dins la DGAIA. Vostès encara estan al primer fotograma de la pel·lícula, perquè els moments d'incertesa, els moments de crisi i també de frustració els donen rèdit polític. Perquè mentre nosaltres estem treballant dins la comissió d'investigació sobre el funcionament de la DGAIA del Parlament per poder determinar els responsables, la magnitud de les irregularitats dins de la direcció general, vostès es dediquen a estigmatitzar, a manipular els fets, a mentir, a difondre discursos d'odi. I la llista és llarguíssima, com hem vist en la seva intervenció d'aquest matí.

I el Govern els ha donat un cop de mà perquè, en comptes d'assumir la responsabilitat, el Govern i les entitats han tirat pilotes fora i han negat qualsevol desgavell dins la DGAIA, malgrat els informes de la Sindicatura de Comptes, el Síndic de Greuges, informes i auditories internes i externes del Departament de Drets Socials que evidencien indicis d'irregularitats dins la direcció de la DGAIA.

Ara fa un any, la consellera de Drets Socials i Inclusió va prometre una reforma del sistema d'atenció i protecció a la infància i adolescència. Avui podem confirmar que aquesta reforma s'ha quedat simplement en un canvi de nom de la DGAIA a la DGPPIA. Sí, una reforma cosmètica. Una reforma que ha resultat ser que s'ha quedat en això, no?, perquè creuen que amb un canvi de marca podran tancar la crisi dins la DGAIA, i creuen que les persones, els ciutadans passaran pàgina. Però no és així. Els ciutadans volen explicacions. Perquè quan es perden més de 167 milions d'euros, només en pagaments indeguts, el mínim que pot fer aquest Govern és donar explicacions i evitar que l'error es torni a repetir. I això no és el que ha passat. *(Alguns aplaudiments.)*

Aquest Govern ha demostrat ser ràpid en fer anuncis, però és lent en implementar les seves promeses. Avui, un any després de l'anunci de la consellera, molts EAIAs i entitats expertes en l'àmbit de la infància no saben quines implicacions, quines conseqüències tindrà la reforma que ha anunciat la consellera. De fet, el Govern no ha fet un canvi de model ni ho pretén, perquè quan es perden 167 milions d'euros públics en pagaments indeguts, però només s'assignen 111 milions d'euros nous dels pressupostos a la reforma de la DGAIA, està clar que aquesta reforma no serà profunda ni és una prioritat d'aquest Govern.

La promesa de desinstitucionalitzar l'atenció i protecció de la infància és una entelèquia. Els pressupostos que ens han anunciat la setmana passada no es destinen a millorar la prevenció ni hi ha garantia de finançament directe per als serveis d'atenció socials bàsics, ni els recursos van destinats a millorar els mecanismes de control i transparència. I, de fet, la manca de transparència ha fet que la gent desconfii encara més de la Direcció General d'Infància i Adolescència, perquè una i altra vegada ens han demostrat que són incapaços de redirigir aquest transatlàntic que és la DGAIA.

Encara queden trenta mil expedients que afecten els menors tutelats i extutelats que han de ser revisats, i encara tenim casos en què segueixen havent pagaments indeguts. De fet, la consellera va prometre aturar els pagaments indeguts i va ser un dels seus primers compromisos dins d'aquest Parlament. I per què no ho ha fet encara? Estem encara esperant a que es resolgui aquest problema.

Finalment, a la consellera sí que li volem demanar que hi hagi un estudi rotund dels pagaments indeguts que vagin més enllà de l'àmbit de la infància, perquè hi han persones que reben prestacions en l'àmbit de dependència i discapacitat que avui encara se'ls reclama el retorn del pagament, i cal que consideri ampliar la condonació del retorn dels pagaments, també, a aquestes persones que no poden tornar els diners.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena García.

Joan Ignasi Elena García

Gràcies, president. En primer lloc, desitjar que els problemes familiars de la consellera es resolguin i aviat es pugui incorporar a la vida normal i a les seves responsabilitats. I, per tant, una salutació des d'aquí a ella i a la seva família.

Vull començar dient que, encara que sigui sorprenent, a jutjar de les intervencions que s'han produït fins ara, jo miraré de parlar de l'atenció de la infància, no? Perquè el nostre és un país que és un país occidental, és un país democràtic, és un país que està en el sistema de nacions i d'estats democràtics, de tradició democràtica, l'esperit europeu del qual vostès a vegades parlen. Hi ha una qüestió que és la convenció de protecció dels infants. Ens interpella a tots? Se senten interpel·lats tots els diputats i diputades per aquesta tradició europea, per aquesta tradició, per aquests valors que sustenten la nostra societat a la qual tant parla? Se senten interpel·lats?

L'atenció a la infància és una obligació, és un deure. És un deure no només legal, que ho és, sinó que també és un deure moral, que se sustenta i es basa justament en els valors dels quals vostès parlen. Facin també aquesta reflexió. I ho dic sense acritud i sense el to, en fi, una mica accelerat que acostumen a utilitzar. Ho dic honestament, ho dic sincerament. Reflexionin sobre això.

I vull parlar del sistema d'atenció a la infància, el qual s'ha de revisar i s'ha de corregir. Per això vam aprovar una comissió d'investigació. Per això hi anem i escoltem a tothom. I per això també hi passaran tots els responsables polítics que hi han hagut en aquesta qüestió; per cert, de diversos partits, perquè en alguna intervenció m'ha semblat que no s'ha tingut cap responsabilitat política en les dues darreres dècades sobre res, diguem-ne. També –també, també, també. Tots els responsables polítics que han assumit responsabilitats durant aquest temps, en una qüestió molt i molt complexa i molt i molt difícil.

Per tant, vull parlar de l'atenció a la infància per dir que, mirin, nou de cada deu persones que han estat tutelades per la Generalitat, el vuitanta-cinc per cent dels quals estaven sense les seves famílies aquí, nou de cada deu o estudien o treballen; dos de cada deu estudien i treballen. Això no és un èxit del sistema? No ens sembla que sigui un èxit del sistema? I això és gràcies als professionals, els quals viuen amb molta atenció el debat, a vegades jo crec que forassenyat, que tenim en aquest Ple, i que treballen sobre persones molt vulnerables i molt sensibles, amb moltes dificultats. I a ells els hi vull agrair la feina que fan en nom del meu grup, als professionals de la Generalitat de Catalunya en tots els seus àmbits, la DGAIA i altres instàncies que també hi treballen, i naturalment, també, a les seves entitats, a les entitats que hi treballen.

Per tant, donar les gràcies als professionals, que estan al servei del que fan i també al servei de la millora, com sempre hi han estat. Que s'han d'analitzar i investigar? Per això vam fer una comissió d'investigació. I per això ho estem fent i per això seguirem i treballarem fins al fons, per esclarir tot el que s'hagi esclarir i, sobretot, per millorar, per millorar el sistema. Però siguem també conscients del que hi ha darrere de tot això i les persones vulnerables i el servei que es presta des d'aquestes entitats i des d'aquests col·lectius.

Es diuen coses que no són certes. Es parla aquí com si això estigués en jutjats, amb sentències... No hi ha cap procediment judicial obert. Hi ha denúncies. I, escolti, confiança amb quin sigui el resultat de totes aquestes investigacions i de totes aquestes anàlisis. Però es parla de que tornin lo robat, que tornin... No, no només no hi ha cap sentència, és que no hi ha cap procediment obert. Per tant, una mica de rigor.

Parlen dels 167 milions. Bé, 167 milions sempre vinculats a la DGAIA. Són 4,7. Està bé? No, perquè s'ha d'agilitzar el sistema perquè els pagaments indeguts, que a vegades responen a disfuncions d'informació, sigui molt més eficaç. Però els 167 són de totes les prestacions de la Generalitat. Els hi han dit per activa i per passiva, cinquanta vegades. I després d'explicar-los-ho van al micro i tornen a dir 167 vinculats a la DGAIA, i no és veritat. Home, i amb els que hem anat a les comissions i hem escoltat, podríem ajudar i explicar-ho, també, perquè això és així, eh? Una miqueta, per favor, de rigor i de serietat amb relació a tot això. S'ha d'investigar tot? Home, fins al fons, naturalment, però sobretot una mica de rigor.

I deixin-me, acabar dient una cosa. Jo no entenc el to, em costa molt d'acceptar internament el to que utilitzen per fer referència a les persones migrants. No sobre el contingut de les polítiques, que cadascú té les seves, sinó el to de deshumanització que utilitzen. Són persones, són nens i nenes, són nois i noies. Són objecte de drets i de deures, naturalment, dels dos, però no deshumanitzen la gent, perquè després no podem parlar, deshumanitzant la gent, de preservar els valors...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Joan Ignasi Elena Garcia

...—acabo— d'Occident i després fer referència a la tradició cristiana de la nostra societat, que xoca diametralment amb quin és el seu discurs.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Diputades, diputats, és de domini públic que l'antiga Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència necessita una transformació profunda si és que volem que el Departament de Drets Socials i Inclusió estigui en condicions de garantir l'exercici dels drets dels infants i adolescents a Catalunya. Perquè, més enllà del canvi de denominació, el sistema està caducat. S'ha de construir, de la mà amb les professionals, un sistema nou, valent i radicalment compromès amb els drets dels infants i dels adolescents en situació de risc o tutelats per assegurar el seu desenvolupament integral i poder promoure el benestar personal i social d'aquests infants i joves durant la seva tutela, però també durant l'etapa immediatament posterior.

I d'això parlem, del benestar personal i social; de persones, no de números; no d'objectes, no de coses, de persones; que cobren prestació d'extutelat, sí, que s'ha vist amenaçat perquè l'Administració va fer pagaments indeguts i que se'ls va reclamar. Per què? Doncs per una mala gestió. Les coses no passen de cop, i estem en el punt actual com a resultat d'errors del passat, o potser d'un passat ple d'errors que fariem bé de no tornar a cometre. Cosa que ens porta a una reflexió que té a veure amb el fet de que aquesta prestació estava externalitzada. No sempre l'externalització està justificada, i la internalització posterior ho deixa molt palès. Pressuposant que actuem en benefici dels menors, que, en alguns casos, i a la vista de les intervencions que m'han precedit —és fàcil tenir-ho en consideració—, és molt suposar, podem seguir el passat i intentar utilitzar els problemes en benefici propi —que la veritat no t'espantlli un bon discurs, oi?— o intentar buscar solucions, sempre en interès de les persones afectades, per no agreujar la seva vulnerabilitat.

I aquesta és la postura de Comuns. Per això, quan aquest estiu ens vam reunir amb les joves afectades —i si el grup autor de la moció s'hi hagués reunit, sabria..., bé, de fet, sí que ho saben, eh?, encara que diguin el contrari, que són, molt majoritàriament, catalans i catalanes—, vam tenir clar des del principi que no havien de

pagar les conseqüències dels errors d'una administració que no havia complert amb les seves obligacions. La moció, en canvi, insisteix a carregar sobre aquests joves les conseqüències de la mala gestió administrativa.

Parlem de joves a qui es reclamaven fins a 42.000 euros, que no tenen capacitat econòmica ni patrimoni per fer-hi front. I no és que se'ls hi hagin pagat tots aquests diners de més; és que, com que arribava el termini de prescripció, de manera prospectiva, doncs, se'ls hi va reclamar tot el que havien cobrat i, per tant, se'ls hi va ocasionar un patiment innecessari. Són joves que volen tenir un futur millor, i per fer-ho possible estudien i treballen, i una prestació els hi fa més fàcil poder accedir a aquest desenvolupament personal. Però la prestació seria inútil si havien de tornar totes aquestes xifres, perquè, aleshores, es veien en la tessitura d'abandonar els estudis.

Per això ens va semblar encertat considerar com a no exigibles aquests pagaments no causats intencionadament per la persona receptora de la prestació, una problemàtica que ja es va donar amb altres prestacions anteriors i que dona idea d'una gestió no correcta, en bona part, per la tasca de governs anteriors, però que aquest Govern té la responsabilitat de posar-hi remei. Esperem no tornar-nos a trobar en una situació d'aquestes característiques.

En qualsevol cas, el punt de vista de Comuns és, doncs, oposat a l'enfocament de la moció, que, amb tota sinceritat, jo catalogaré com a inhumana, classista, xenòfoba i socialment injusta, sense oblidar que obvia intencionadament l'existència d'una comissió d'investigació que analitza aquesta i altres problemàtiques associades a l'antiga DGAIA, les conclusions de la qual hauran de ser validades parlamentàriament i que, per tant, doncs ja analitzarem al seu moment. Però, en qualsevol cas, en aquesta comissió d'investigació, l'objectiu del Grup Parlamentari Comuns és la no reproducció de situacions com les descrites.

I, precisament amb aquest afany, doncs, una de les qüestions que forma part del nostre acord de pressupostos té a veure amb la incorporació d'educadors i educadores socials als centres de secundària catalogats de màxima complexitat. Parlem d'un increment de plantilla de l'ordre del vint per cent per reforçar aquest acompanyament, per evitar situacions de risc, per millorar la resposta a les necessitats socials de l'alumnat i de les seves famílies.

Per tant, prevenció per evitar el desemparament i garantir el dret dels infants a créixer en família, a créixer en un entorn familiar adequat, que és l'única preocupació del nostre grup parlamentari. L'interès superior del menor –i vaig acabant, president–, en lloc de la instrumentalització barroera de la realitat, presentant una moció sobre pagaments indeguts, per, en canvi, parlar de qualsevol cosa menys del que necessiten aquests infants i joves.

En conseqüència, i en base a l'anteriorment exposat, ens posicionarem radicalment en contra d'aquesta proposta.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari CUP - Defensem la terra, té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina, per un temps màxim, límit, de cinc minuts.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia de nou. Jo crec que a vegades perdem una mica la perspectiva quan estem parlant de la DGAIA, perquè crec que el que hem de posar primer al centre és que del que estem parlant és d'infants, d'infants als que hem de protegir. I crec que hem de tenir debats que estiguin a l'alçada d'aquest..., que és l'objectiu, no?: protegir aquests infants.

Per nosaltres, lo primer, un servei que realment els protegeixi, un servei públic de protecció a la infància que sigui fort, que sigui transparent, que sigui de qualitat, que

tingui eines per controlar-lo, que tingui més prevenció, que hi posem recursos i que posem l'infant al centre per veure per què és el que ens ha d'importar.

En segon lloc, nosaltres ja fa molt de temps que estem denunciant les irregularitats que es produïen en aquesta direcció de protecció a la infància: l'opacitat, el negoci que s'ha instal·lat dintre d'aquest sistema. Per nosaltres, el problema –i ho hem denunciat des de fa molt de temps– és aquesta mercantilització, que s'hagi permès externalitzar, que s'hagi permès entrar empreses..., perquè aquí hi havia un funcionament d'empreses; no d'un tercer sector, sinó d'empreses mercantils que convertien aquest servei, no?, aquest sistema d'atenció als infants, en un sector que veien que el diner estava assegurat i que convertien..., feien macrocentres on tenien molts infants que no tenien les cures suficients i que es dedicaven a treure diners d'aquesta cura, del que havia de ser la cura dels infants.

Fa temps, també, que hem exigít una auditoria externa, independent i pública del sistema. No només això. Quan hem detectat indicis de lucre irregular, de gestió per part de les entitats que no era la correcta, ho hem portat o ho havíem de portar... Nosaltres, aquest any, hem portat aquestes irregularitats a antifrau, a Europa, a institucions europees perquè ho analitzin. Perquè també hem vist que aquí el tema antifrau va massa lent i no acaba de sortir.

Per tant, nosaltres volem saber què ha passat; volem saber on han anat aquests diners públics; volem mecanismes de control, d'inspecció, de transparència; volem depurar responsabilitats si s'han produït, perquè no podem permetre que s'utilitzi la infància per enriquir-se, però tampoc podem tolerar que s'utilitzi la infància tutelada per alimentar discursos d'odi. Aquesta moció comença parlant d'aquestes irregularitats administratives –s'han d'investigar totalment–, però acaba introduint una idea que és profundament perillosa des del nostre punt de vista, no?: les ajudes socials s'han de repartir segons la nacionalitat, i nosaltres això no ho podem tolerar. La protecció de la infància no pot dependre del passaport. Si un infant necessita protecció, doncs el que importa és si es vulnerable o si no ho és, no el seu origen.

I, per tant, cal transparència, cal control, cal inspecció, cal una auditoria independent, cal acabar amb qualsevol pràctica irregular o qualsevol enriquiment il·lícit –denunciem-ho on sigui–, cal depurar responsabilitats i que els responsables surtin del negoci. Però, sobretot, també el que tenim molt clar és que el que hem de protegir, amb aquest servei públic, amb aquest servei fort que se centri en la protecció, amb professionals i que tingui recursos, el que hem de protegir són tots els infants, sense excepcions. I, com que per a la CUP els infants no són un negoci, però tampoc són una arma política, nosaltres aquesta moció no la podrem recolzar.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputada. Ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Mónica Ríos García per fixar la seva posició, durant un temps màxim, també, de cinc minuts. Quan vulgui, diputada.

Mónica Ríos García

Bé; molt bon dia a tothom. Moltes gràcies, vicepresident. Bé, en primer lloc, sí que voldria fer un aclariment a Junts, a la senyora Ennату, perquè el Govern socialista portem un any i set mesos de govern i l'informe de la sindicatura –és que ja l'hi he dit diverses vegades, però sembla que hem de repetir les coses– és del 2016 al 2020, amb els seus governs Puigdemont i Torra. Per tant, vull dir, aquesta... Ja ho ha dit el diputat Elena també, vull dir, no entenc els seus plantejaments de cara a les responsabilitats.

Bé, tornem a parlar i debatre sobre la Direcció General d'Infància i Adolescència, en aquest cas sobre els pagaments indeguts. I, mirin, de veritat que no ens fa re parlar les vegades que facin falta, però seria un detall que ens escoltessin i que escoltessin la consellera, que ha donat explicacions per activa i per passiva; on, a

més, el departament ha apostat i treballat per portar a terme un canvi estructural en aquesta direcció general, i així també ho reflecteixen els pressupostos, senyora Ennatsu. Però a vostès els hi és igual el que jo pugui argumentar o el que faci el Govern per millorar la gestió i els serveis públics, perquè el seu únic afany és continuar fent demagògia, gravar vídeos per a les xarxes, continuar enganyant la gent. Tot i així, amb cap esperança, els hi tornaré a explicar.

Proposen una auditoria externa, i –el que deia– és igual el que fem, senyors de VOX. L'any 2025 ja es va impulsar aquesta auditoria externa, relativa, precisament, als pagaments indeguts. I, sí, sí, està penjada a la web, vull dir, és pública, la pot consultar. Aquesta auditoria, els seus resultats han sigut vinculants per a la refundació de la DGAIA i per a la millora de la gestió de les prestacions de les persones extutelades.

Demanen també «garantizar transparencia en la adjudicación de contratos a empresas externalizadas y la rescisión de los contratos con entidades que están siendo investigadas por fiscalía o se encuentren en el punto de mira de la justicia por prácticas irregulares o fraudulentas». Bé, es nota molt que vostès no han gestionat lo públic. És més, quan han tingut oportunitat de governar, o han entrat a govern i n'han sortit per potes als dos dies o ni tan sols tenen voluntat d'entrar-hi, perquè, evidentment, són molt conscients que tot allò que prometen, totes aquelles solucions màgiques a problemàtiques complexes, no les podran complir, entre altres coses, perquè moltes d'elles directament són il·legals.

El Govern ja actua amb transparència i rigor, complint estrictament la llei de contractació pública del sector públic. Mirin, a dia d'avui no existeix cap procediment judicial en marxa i, per tant, no hi ha cap base legal per rescindir els contractes. Cap dels que estem aquí podríem rescindir els contractes; tampoc vostès. Les irregularitats detectades no provenen de cap mala praxi sistemàtica, sinó de disfuncions administratives que el mateix Govern ha identificat i abordat proactivament mitjançant col·laboracions policials, la implantació d'un pla d'integritat que segueix una metodologia de *compliance* que, a més, prové de l'Oficina Antifrau, així com una reforma estructural de tot el sistema de prestacions, on, dintre del marc de la renda garantida de ciutadania, ponència a la que vostè no assisteix, es treballa per incorporar les prestacions dels joves extutelats a aquesta llei, on es preveuen controls trimestrals de quanties per evitar precisament aquests pagaments indeguts. Així mateix, des de l'any passat es requereix a totes les entitats col·laboradores la presentació de les seves auditories amb l'objectiu de reforçar els mecanismes de control, transparència i rendició de comptes.

Demanen exigir el retorn dels pagaments indeguts, senyors de VOX. Sobre aquest tema ja es va fer el debat en aquest Parlament i es va votar democràticament: Partit Socialistes i Units per Avançar, Junts, Esquerra, Comuns i CUP, una immensa majoria, 106 vots a favor, enfront de 27 vots en contra. Mirin, els menors no acompanyats, per vostès, són la seva arma per fer demagògia a xarxes i escampar els seus discursos d'odi, atacant nens menors d'edat, menors que representen un 0,08 per cent de la població a Catalunya. Es pot ser més covard? I què plantegen vostès per a menors en situació de desemparament? Menors que han patit situacions de maltractament físic o psicològic, abusos sexuals, abandonament, alguns fugen de guerres, de la gana, situacions que no desitjaríem mai a ningú. La seva solució (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, vicepresident– és més seguretat als centres, ubicar-los aïllats dels nuclis urbans i fins i tot tancar-los.

Mirin, la forma més silenciosa de violència és deshumanitzar l'altre fins fer-lo invisible. No comptin amb nosaltres.

El president

Gràcies, senyora diputada. I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, nosotros hemos transaccionado con el Partido Popular las enmiendas que nos han presentado y no hemos aceptado, aunque agradecemos, las de Alianza Catalana.

Mire, senyora diputada de Junts, veo que se le traspapelan las ideas: VOX fue el primer y único partido que denunció las irregularidades de la DGAIA, y no hace un año, como hicieron ustedes, sino que ya hace un año y medio. Y solicitamos las comparecencias de toda la cúpula del Departamento de Derechos Sociales y de la DGAIA en noviembre del 2025. ¿Dónde estaban ustedes? ¿Dónde estaban ustedes? Ya le digo yo donde estaban ustedes: votando en contra; votando en contra para tapar todo ese pufo, porque si nos remontamos al 2016, ustedes están tan pringados como Esquerra Republicana o como el Partido Socialista.

Señora del PSC, ustedes no han refundado la DGAIA; ustedes le han cambiado el nombre para que los mismos hagan lo mismo que estaban haciendo y por lo que están investigados por fraude. Y, efectivamente, ustedes tienen mucha experiencia en gestionar lo público, de hecho, tienen a medio partido en el banquillo de los acusados por robar.

Y para los menores, para los menores extranjeros, lo que exigimos es que se los devuelvan a sus padres, que es donde deben estar.

Y, miren, ha sido, la verdad, muy lamentable verlos a todos ustedes –Junts, ERC, el PSC y Comunes– subir aquí a defender que haya empresas que roben a la Administración pública. ¿Dónde está el escudo social de los catalanes? ¿Ustedes a quién se deben? ¿Dónde está el escudo social de los catalanes? ¿Sabe lo que pasa? Que ustedes no piensan en sus derechos, no piensan en las víctimas ni piensan en el escudo social que de verdad se merecen los catalanes. ¿Quién piensa en las víctimas de su lista de espera? ¿Quién piensa en las listas médicas? ¿Quién piensa en las listas de dependencia? ¿Quién piensa en las listas de vivienda social? Pues ya se lo digo yo, solamente VOX, que en cada moción exige que el escudo social sea primero para los de casa.

Gracias.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt divuitè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques agroalimentàries

302-00215/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques agroalimentàries. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats... Començo la meua intervenció fent referència a la darrera notícia sobre la pesta porcina africana, que posa de manifest la necessitat urgent de prendre mesures més contundents i també de revisar la gestió que està fent el Govern. Perquè estem parlant d'un risc real que afecta un dels pilars del nostre sistema agroalimentari i si no es gestiona amb rapidesa, contundència i amb coordinació institucional, pot acabar convertint-se en una crisi econòmica

de gran abast. Estem parlant d'un sector estratègic per a l'economia del país, un sector que genera milers de llocs de treball i que sosté l'activitat econòmica de moltes comarques. I sabem, per experiència d'altres països, què passa quan el virus s'escampa i s'escapa del control inicial: restriccions comercials, pèrdua d'exportacions i explotacions ramaderes en risc.

Per això, aquest debat no va només de gestionar una crisi sanitària, va de si som capaços d'actuar amb previsió per protegir un sector clau per al país. I és en aquest context que presentem aquesta moció, que també aborda altres qüestions rellevants per al sector agroalimentari. Perquè el sector agroalimentari no només produeix aliments, genera renda agrària, crea ocupació, vertebrava el territori i contribueix a la cohesió social del país. I no ho oblidem, sense pagesia no hi ha territori, i sense territori, no hi ha país. I en un context d'incertesa global, garantir la producció d'aliments és també una qüestió de sobirania.

Per això, aquesta moció planteja tres línies d'actuació. La primera és defensar el nostre sector davant els riscos que poden generar alguns acords comercials. I parlem de Mercosur. Reiterem el rebuig explícit a aquest acord i també a la decisió de la Comissió Europea d'iniciar-ne l'aplicació provisional mentre resta pendent el pronunciament del Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

No podem exigir als nostres productors estàndards cada vegada més exigents i alhora permetre l'entrada de productes que no compleixen aquestes mateixes normes. Per això, és imprescindible defensar clàusules mirall efectives que garanteixin una competència justa i també garantir que aquestes clàusules es compleixin.

La segona línia és impulsar polítiques alimentàries més ambicioses, amb un objectiu molt clar: reforçar el vincle entre productors i consumidors. Proposem accelerar el desplegament del pla estratègic de l'alimentació de Catalunya i també impulsar una marca catalana de productes agroalimentaris, una marca pública, inclusiva i paraigua, que permeti identificar de manera clara el producte del país. Una eina per facilitar al consumidor reconèixer allò que es produeix aquí i reforçar la confiança entre la ciutadania i el sector. Un projecte treballat pel Govern Aragonès i que vostè mateix, conseller, presentarà la setmana que ve. Per això, aquesta moció també planteja dotar aquesta marca dels recursos necessaris per garantir-ne el desplegament efectiu.

I la tercera línia d'actuació és la gestió de la pesta porcina africana, una qüestió que preocupa molt el sector, un sector clau per a l'economia catalana i per a moltes comarques rurals. Perquè el sector porcí no és només un sector productiu; és un pilar econòmic i territorial del país. Una gestió insuficient o tardana d'aquesta crisi pot tenir conseqüències molt greus. Per això, el temps és un factor determinant. I, de fet, en les properes setmanes començarà l'època de cria dels porcs senglars. I cada dia que passa sense mesures eficaces, és un dia en què el virus pot continuar expandint-se. Quan una crisi sanitària s'escapa del control inicial, recuperar la situació és molt més difícil i molt més costós.

Per això, aquesta moció planteja mesures clares. Intensificar de manera immediata el control poblacional del senglar, especialment dins dels radis 1 i 2 del focus. De fet, avui el conseller Dalmau ha fet declaracions. Sembla que avui s'ha adonat que és imprescindible fer aquestes captures de manera ràpida, quan el propi president Illa ja va anunciar aquí que s'havia de fer. Esperem que s'estigui fent. Reforçar la reducció també de la població de senglars a la resta del territori, especialment en zones amb alta concentració d'explotacions porcines. I garantir un seguiment transparent i continu de la situació, amb informe setmanal sobre captures a tot el país, nous positius, recursos humans i materials mobilitzats, etcètera.

Però també plantejem una reflexió de fons sobre la governança d'aquesta crisi. Proposem que si la situació ho requereix, la gestió pugui integrar-se dins el marc del Procicat, amb coordinació interdepartamental efectiva i robustesa jurídica. I avui, amb les mesures que ja estan anunciant sobre restriccions al municipi de Barcelo-

na, les que ja s'estan aplicant en altres municipis i les que molt possiblement s'hagin d'anar desplegant en altres, té més sentit que mai implantar aquesta proposta que fem. Perquè si la pesta porcina s'escapa del control inicial, el problema deixa de ser veterinari i passa a ser un problema de país. I davant un problema de país, la resposta institucional també ha d'estar a l'altura del país.

Acabo, president. En definitiva, aquesta moció és clara: defensar el nostre sector davant els acords comercials que el perjudiquen, com el Mercosur; impulsar una marca catalana de productes agroalimentaris que posi en valor el que produïm al país, i reforçar la gestió de la pesta porcina amb mesures més eficaces i coordinades per protegir un sector estratègic per al país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerria Tomàs.

Manel Ezquerria Tomàs

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... La pagesia catalana és molt més que un sector productiu; la pagesia catalana és una peça essencial de la cohesió territorial, és la nostra sobirania alimentària, és la nostra cultura de l'esforç. I precisament per això, tots tenim una responsabilitat: parlar-ne amb rigor. Parlar-ne amb rigor, perquè el que avui necessita el sector no és alarmisme; el que necessita són dades –després m'hi referiré– i el que necessita sobretot és confiança i esperança. Confiança per afrontar els reptes amb serenitat, confiança per actuar amb visió, mirada llarga i responsabilitat, i confiança per encarar el futur amb solidesa i perspectiva.

I és precisament aquí on apareix Mercosur. D'entrada, cal fixar una idea fonamental: els aliments importats han de complir els mateixos estàndards sanitaris i de seguretat alimentària que exigim aquí a Europa, uns estàndards sanitaris que s'han de complir. I el compliment està regulat amb controls coordinats entre la Comissió Europea i les autoritats sanitàries de cada estat membre i de cada comunitat autònoma, en el nostre cas.

És evident que hem de continuar treballant per reforçar aquests controls, per garantir clàusules mirall efectives. Evidentment, ningú ho discuteix, hi estem totalment d'acord.

Això sí, no podem veure només una cara de la moneda, perquè l'acord manté proteccions per als sectors sensibles; perquè l'acord incorpora clàusules de salvaguarda, com vostès saben, que permeten actuar si es produeixen distorsions en el mercat, i perquè l'acord preveu un fons de contingència per donar-hi resposta si fos necessari. I això també s'ha d'explicar.

I aprofitant que estem parlant de productes sensibles, a continuació parlarem d'aquestes dades a què em referia. Dades reals. Dades contrastades. La Unió Europea estableix quotes per a productes sensibles, com, per exemple, la vedella, l'aviram o l'arròs. I en aquest punt, les conclusions de l'estudi del Centre de Recerca en Economia i Desenvolupament Agroalimentari, el CREDA, conjuntament en col·laboració amb la Universitat Politècnica de Catalunya i l'IRTA, són molt clares: aquestes quotes representen el 2,3 per cent del consum europeu de vedella, l'1,6 per cent de l'aviram i l'1 4 per cent de l'arròs; percentatges que estan per sota de l'augment que s'espera en tota la Unió Europea en el període progressiu en què s'implantarà; percentatges molt petits dins d'un mercat immens.

En canvi, el que sí que fa l'acord és obrir oportunitats –les hem d'explicar també–; oportunitats, perquè productes catalans com l'oli d'oliva, el vi i la fruita puguin accedir amb menys aranzels a un mercat de més de 260 milions de persones.

I encara hi ha un altre element que sovint s'oblida: la competitivitat del nostre sector ramader. Importacions com la soja, de la qual som deficitaris en producció,

poden ajudar a estabilitzar el cost dels pinsos i així contenir els costos de producció. I això és clau per a la viabilitat de les nostres explotacions ramaderes, que som número 1 europeu i mundial, en podríem dir.

Per tant, jo ho tinc molt clar: el problema no és Mercosur; el problema és l'alarmisme sense dades. I en el context geopolític actual, cada vegada queda més evident que necessitem obrir nous mercats si volem continuar sent la potència agroalimentària que som. Ara bé, aquest debat també ens recorda una cosa important: el futur del sector no es construeix només defensant-lo, sinó reforçant-lo. Per això, votarem a favor de pràcticament tots els punts de la moció, reforçant el consum de productes de proximitat, reforçant el desplegament del pla estratègic de l'alimentació i impulsant una marca catalana de productes agroalimentaris. I treballar per seguir afrontant riscos com la pesta porcina africana o el que, malauradament, ens pugui sobrevenir.

Ara bé, no estem d'acord amb l'esmena 5 bis, que ha presentat Junts, perquè la implicació de tots els actors ha estat absoluta des del primer moment, des dels agents rurals coordinant tot l'operatiu fins a la part política, el Govern, que vostès hi fan referència. Tots.

Diputats i diputades, la pagesia sap molt bé que quan es sembra sempre hi ha incerteses. Malauradament, cap pagès pot controlar el temps ni el mercat ni les plagues ni les malalties, però el que sí que sap qualsevol pagès és una cosa molt senzilla: si no sembres, segur que no colliràs. I el nostre país no es pot permetre deixar de sembrar oportunitats. Per això, jo els demanaria una cosa molt simple: deixem d'alarmar i generar desconfiança i parlem de futur i oportunitats, i transmetem aquesta esperança també. Perquè la pagesia catalana és un sector fort, és un sector innovador. I si alguna cosa ha demostrat la nostra pagesia al llarg de la història és que quan el país confia en ella, sempre tira endavant.

Per això, avui els hi dic: anem tots al mateix vaixell. I si anem al mateix vaixell, el que toca és remar junts, fer equip. Fent un símil futbolístic, en una plantilla de divuit-vint, sempre hi pot haver algú que per competir en la mateixa posició dins del camp no s'entén prou bé amb el company, però si convé passar la pilota per fer un gol, la passem i fem un gol. I estic segur que el sector ens ho agrairà, si anem amb unitat, perquè el futur de la pagesia (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president– no es construeix sembrant desconfiança, sinó des del rigor, l'ambició i el compromís de país.

Per tant, jo crec que hauríem d'anar units i escoltar molt més el sector.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies president. Diputat d'Esquerra, per gols, els que els hi estan colant al sector amb les mentides que els hi estan dient, eh? (*aplaudiments*); vull dir, rigor per a tothom.

Dit això, un agraïment molt sincer a la diputada Bergés per la presentació de la moció, per les esmenes que ha acceptat, les transaccions, el debat que hem tingut, perquè al final aquesta moció afronta dos grans reptes que té el sector alimentari avui en dia, i no només el sector ramader..., el primer sector –perdó–, sinó, de retruc, tot el conjunt de la societat, com poden ser el Mercosur i la crisi de la pesta porcina africana.

Pel que fa a la crisi del Mercosur, la moció declara el rebuig a l'acord del Mercosur i insta el Govern a defensar a Europa les clàusules mirall en tots els països tercers amb els que signen acords comercials. Totalment a favor, i més veient com el president Sánchez i el ministre no només no s'hi han oposat, sinó que l'han defensat a capa i espasa, i més veient com aquí, al Parlament, el conseller s'hi ha po-

sat de perfil, malgrat les protestes de pagesos i ramaders i les reunions fetes amb la conselleria, on el crit del sector ha estat unànime: «No a Mercosur.» I una altra contradicció: avui veiem el portaveu del PSC defensant aquí al faristol una altra vegada els avantatges del Mercosur; per tant, s'haurien d'aclarir entre vostès. Fins i tot, avui no hauríem d'estar fent aquest debat, perquè en aquesta legislatura ja hem votat cinc vegades en contra del Mercosur, avui serà la sisena. Per tant, es tracta de complir els mandats parlamentaris.

Ara bé, davant l'actitud de suport del PSOE, la inacció del PSC i les votacions que s'han produït a Europa, malauradament tot apunta que l'aplicació del Mercosur serà una realitat. I en aquest escenari, doncs, des de Junts proposem avançar-nos o utilitzar tots els recursos que tenim com a país per ajudar i protegir els nostres pagesos i ramaders davant la competència deslleial, i a tota la societat en termes de salut, perquè també és una qüestió de salut pública.

Mirin, la majoria de controls es fan a les fronteres un cop les mercaderies entren al país, però quan ja estan en trànsit a dintre de Catalunya, la Generalitat té competència per aturar-les i supervisar-les. I des de Junts sempre ho defensem: quan tenim una competència el que hem de fer és utilitzar-la. Per tant, avui el que demanem a través de les nostres esmenes és que la conselleria d'Agricultura i la d'Interior facin controls aleatoris de mercaderies que procedeixen de països tercers per comprovar, d'una banda, si compleixen els mateixos requisits de traçabilitat i condicions sanitàries, i també si compleixen les clàusules de reciprocitat. I com es pot fer això? Com ho farem? Doncs impulsant convenis de col·laboració amb l'Agència Catalana de Consum, augmentant la plantilla d'inspectors si és necessari.

I l'altre gran tema: la pesta porcina africana. Jo crec que a dia d'avui podem definir la gestió com a descontrol, descoordinació i part de negació. Ahir la conselleria no tenia intenció d'informar el positiu a Barcelona a l'espera de poder-ho notificar a l'informe setmanal, però, com que va haver d'aplicar restriccions a Collserola, no es va poder amagar. I ens preguntem: això és coordinació? Quina poca seguretat estan oferint al sector i a tots els que estem seguint aquesta crònica d'una mort anunciada. I no és alarmisme, és dosi de realitat. Com creuen que evolucionarà aquesta crisi amb la gestió que se n'està fent?

Ahir el conseller anunciava el positiu i deia «bon senyal, perquè està dintre del radi». Però quina és la realitat? Que el radi de sis quilòmetres fa dies que està superat, que sumem un nou municipi a la llista de restriccions, i el pitjor de tot, que posem el comptador a zero per aixecar les restriccions. I, com saben, des de Junts hem estat molt crítics amb la gestió, però amb la mateixa exigència proposem mesures concretes.

Avui portem a votació blindar la nova zona amb un radi extra de seguretat secundària; convocar urgentment la Taula Agrària amb la presència de la conselleria d'Interior; que s'informi dels positius diàriament, i intensificar les captures amb tots els recursos disponibles. I això vol dir convocar immediatament els guardes de reserva de fauna. Quants dies fa que estem demanant un buidat sanitari? I és que és insultant veure com la direcció política del Cos d'Agents Rurals està fallant (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), és insultant veure com no s'aprofita al cent per cent el GECA i els guardes de reserva i, per contra, es crida a quaranta guàrdies civils. Això –acabo, president– és postureig i menysteniment dels nostres cossos. Si ens falten efectius, que vinguin tots els mitjans d'Espanya –que per alguna cosa els paguem–, d'Andorra o de França, si convé. Perquè els virus no hi entenen, de fronteres. Però el que s'ha fet ara amb la Guàrdia Civil no és això, és política, és fer veure que els nostres cossos no se'n surten i que han de venir a salvar-nos *desde el Estado*.

En resum, davant la inacció del Govern, lideratge de Junts per Catalunya, i davant d'un govern gris i sense ambició...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Jeannine Abella i Chica

...-perdó, president-, orgull de país i defensa dels nostres cossos.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable conseller... Tenim davant una nova moció del sector agroalimentari, presentada en aquest cas pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i nosaltres agraïm aquest debat perquè ens trobem en un moment absolutament important i definitiu i decisiu en aquesta qüestió també; un sector agroalimentari, un dels pilars de la nostra economia catalana i que es troba en aquests moments amb prou dificultats derivades de la mala gestió del Govern i també de qüestions que afecten directament el sector.

Nosaltres hem presentat una sèrie d'esmenes per intentar millorar el contingut d'aquesta moció i, per tant, passaré a defensar-les com és convenient, com és oportú. En primer lloc, proposem, senyora diputada, impulsar amb determinació el desplegament del pla d'alimentació de Catalunya, però prioritant sobretot les mesures concretes que reforcen la competitivitat d'aquest sector agroalimentari; el sector ens ho està demanant a tothom, a crits. A més, ens està demanant menys traves administratives i més agilitat. Sobretot, nosaltres defensem la simplificació administrativa, que entenem que és una prioritat clara que ha de tenir aquest sector en aquests moments. El que no pot ser és que un agricultor o un ramader passin més hores davant de l'ordinador que no pas on haurien d'estar, que és en el camp o en la seva granja, no? Per tant, és imprescindible apostar també per la innovació tecnològica, per la digitalització del sector, la modernització de les explotacions, la recerca, l'aplicació de noves tecnologies, que són claus per millorar la productivitat, reduir costos i avançar en la sostenibilitat del sector.

Igualment, entenem que cal reforçar la internacionalització de les empreses agroalimentàries catalanes. Però també presentem una esmena molt important, perquè plantegem una preocupació, solucions per a una preocupació molt seriosa en aquests moments del sector i del conjunt del món rural, que és la proliferació sense control, absolutament descontrolada, de la pesta porcina africana. La situació actual, com deia, es troba completament descontrolada del tot. Hem passat per teories diferents: que si era un entrepà, d'un embotit, d'un altre embotit, si era un laboratori..., i en aquests moments estem davant de l'omertà, silenci total, no se sap. Només coneixem contínuament més casos que van incrementant els casos, més de dos-cents senglars positius, però l'origen del brot, el focus inicial, no sabem què va passar. Estem pràcticament ja a quatre mesos després del primer positiu i continuem sense saber l'origen d'aquest focus d'aquesta crisi sanitària animal inicialment, però amb un abast econòmic, diguem-ne, de dimensions impossibles de determinar.

Per aquest motiu, des del Partit Popular proposem intensificar de manera immediata i extraordinària les actuacions que s'estan fent, perquè el que és clar és que les mesures que s'estan portant a terme no estan funcionant, senyor conseller, perquè el Govern de Catalunya està fent una gestió que els números demostren clarament que no s'està actuant de la manera oportuna, no?, perquè els casos van creixent, el sector està molt preocupat i contínuament, doncs..., ara tenim el cas d'ahir, que es va haver de tancar el parc de Collserola. I això demostra que les actuacions que s'estan fent des del Govern de la Generalitat no estan funcionant. Per tant, cal actuar de mane-

ra urgent, de manera extraordinària i de manera immediata per contenir aquest brot que es troba descontrolat completament.

Per tant, aquestes actuacions també s'han de reforçar en les zones amb alta concentració d'explotacions porcínes, i això nosaltres ho volem dir amb claredat: aquesta feina no es pot fer sense la participació activa dels caçadors; els caçadors, que desenvolupen una funció essencial en la gestió de la fauna cinegètica i del control de l'equilibri del territori.

Finalment, també ens volem referir al debat europeu sobre els acords comercials, en el primer punt de la moció que presenta el Grup d'Esquerra Republicana. Nosaltres defensem el comerç internacional i l'obertura de mercats per als nostres productes. Catalunya és una economia exportadora i el nostre sector agroalimentari necessita poder competir i vendre arreu del món. Ara bé, aquesta obertura comercial sempre ha d'anar acompanyada d'un principi fonamental, que és el de les clàusules mirall, és a dir, que els productes que entren en el mercat europeu han de complir els mateixos estàndards sanitaris, mediambientals i de benestar animal que exigim als nostres agricultors i ramaders. Per tant, no és acceptable que als productors europeus se'ls exigeixin normes molt estrictes mentre permetem l'entrada de productes de tercers països que no respectin (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) aquestes mateixes exigències.

Acabo, senyor president. Les esmenes, per tant, senyora Bergés, que presentem des del Grup Popular tenen un objectiu claríssim, que és reforçar la competitivitat del sector agroalimentari català, prevenir riscos sanitaris com el que ens trobem en aquests moments, i sobretot i especialment, donar suport al món rural i al sector agroalimentari.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, els grups parlamentaris que no han presentat esmenes poden fixar la seva posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president Rull. Conseller Ordeig, diputats... El acuerdo con los países de Mercosur, suscrito por el bipartidismo contra los intereses del campo español –una vez más, populares y socialistas jugando en el mismo equipo– es una repugnante traición a nuestro sector primario. Mercosur supone un engaño bien trazado por parte de las élites de Bruselas que, bajo consignas falsas de libre comercio, venden dicho acuerdo como un hito geopolítico, cuando en realidad es una tragedia contra nuestros agricultores y nuestra soberanía alimentaria al entregar el control de los alimentos a terceros países.

Mercosur supone una competencia desleal, porque muchos de los productos procedentes de estos terceros países, su precio de venta en España estará incluso por debajo de nuestro coste de producción, ya que se benefician con normativas fitosanitarias, medioambientales, laborales o fiscales mucho más laxas. La inclusión inicial de cláusulas de salvaguarda como medida compensación confirma que el acuerdo ya es injusto desde su origen; cláusulas inútiles, pues no corregirán los déficits fitosanitarios, medioambientales o laborales.

El trabajo y esfuerzo de quienes viven del campo no es ser rentable, y esta es la palabra clave: «rentabilidad». Quédense con esta palabra, porque sin rentabilidad no hay futuro, y sin futuro no hay relevo generacional. (*Alguns aplaudiments.*) Mercosur utiliza nuestro sector primario como moneda de cambio. El acuerdo resultará beneficioso para sectores industriales del norte de Europa, como son la industria química, farmacéutica o automovilística alemana, o la siderúrgica de Noruega. También resultará beneficioso para los fondos de inversión o grandes corporaciones alimentarias que podrán instalarse en estos terceros países, pero en ningún caso re-

sultará beneficioso para estas personas perfectamente enraizadas en el mundo rural, que sobreviven trabajando la tierra cada día, personas, pequeños empresarios, agricultores y ganaderos, titulares de explotaciones familiares a quienes no se les escucha, a pesar de que son los que nos dan de comer y nos procuran alimentos de calidad.

España es uno de los países más perjudicados por Mercosur y, a pesar de ello, sorprende la felicidad y autocomplacencia de populares y de socialistas que, con el citado acuerdo comercial y este vergonzoso sometimiento a los burócratas de Bruselas, olvidan que el tratado de Mercosur no es abstracto. Detrás hay familias, hay personas que, con sus exportaciones, quedarán totalmente condenadas al cierre. (*Alguns aplaudiments.*) Hablamos del abandono del campo, de la desaparición de los pueblos rurales de Cataluña. Urge priorizar, por tanto, los intereses de la *nostra pagesia, dels nostres ramaders* por encima de los de la Unión Europea, entregada al globalismo y que está empeñada en realizar políticas que criminalizan el campo. El mundo rural no pide privilegios, solo pide poder vivir con su trabajo, solo pide vivir con dignidad y, evidentemente, con reglas justas.

Hablan en su moción de priorizar los productos de proximidad, que si *model alimentari arrelat al territori, sostenible i just*, que si *implantació d'una marca catalana* y, con esta moción, ustedes, los de Esquerra, se ponen estupendos. Se ponen, puesto que manifiestan que están en contra del acuerdo de Mercosur, a la vez que se contradicen, puesto que apoyan las políticas globalistas de la agenda 2030 y favorecen la gobernanza de un partido que defiende Mercosur. Es decir, que permite que las patatas vengan de la Patagonia argentina o las manzanas vengan de Brasil, a más de diez mil kilómetros de distancia. Ya me explicarán ustedes qué entienden por productos de proximidad o sostenibilidad en estos casos. (*Alguns aplaudiments.*) Hay que reconocer que VOX ha sido el único partido que solicitó y consiguió la paralización del acuerdo a la espera de un dictamen por parte del Tribunal de Justicia de la Unión Europea.

Y, referente a sus propuestas relacionadas con la gestión de la peste porcina africana, estamos de acuerdo con las mismas en cuanto es necesario intensificar el control del jabalí. Decirles que, desde el regreso de la peste porcina africana, se han abatido más de catorce mil jabalíes. Ni una sola mención hacen ustedes a los cazadores y a nuestro sector de la caza como medida de control cinegético y que tiene por objeto combatir la superpoblación y reducir la propagación de la enfermedad. Desde VOX queremos mostrar nuestra absoluta confianza y reconocimiento al sector de la caza y a nuestros cazadores. (*Alguns aplaudiments.*)

En VOX, entendemos que la aparición de la peste porcina africana, treinta años después de su erradicación, es el resultado de la negligencia –como la del Cresa, Centre de Recerca en Sanitat Animal–, el abandono y la dejación, es el resultado de una cadena de errores en materia de bioseguridad, decisiones tardías y controles insuficientes que ponen en jaque a miles de explotaciones porcinas y a su industria agroalimentaria, como uno de los sectores clave de nuestra economía catalana. La situación es de extrema urgencia, porque un solo positivo de peste porcina en una granja puede producir efectos letales, ya que implica el sacrificio de la totalidad de los animales de la explotación.

Por esta razón, en VOX hemos registrado iniciativas en este Parlament solicitando la comparecencia de la directora general de Agricultura i Ramaderia a efectos de que informe sobre la evolución de la enfermedad y depurar, en su caso, las posibles responsabilidades.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Conseller, consellera, diputats i diputades, avui parlem del sector agroalimentari, que és, sens dubte, un sector estratègic per al nostre país, tant des del punt de vista econòmic com social i territorial. I ho fem en un context d'inestabilitat geopolítica i d'emergència climàtica que exigeix respostes que vagin més enllà de la gestió de crisis sobrevingudes.

Avui debatem aquesta moció i des de Comuns volem ser clars: no volem parlar només de supervivència; volem parlar de model. Perquè protegir el nostre sistema agroalimentari no pot ser només reaccionar al darrer problema, ni tan sols a alguns de tan rellevants com els que parla la moció, com poden ser l'emergència sanitària, la preocupació legítima pel Mercosur, sinó avançar cap a una sobirania alimentària real i un model arrelat al territori.

Respecte a l'acord amb Mercosur, és prou coneguda la nostra postura de rebuig; també a la seva aplicació provisional mentre no hi hagi resolució del Tribunal de Justícia de la Unió Europea respecte a la seva validesa. No podem exigir estàndards de qualitat i benestar animal als nostres pagesos mentre obrim la porta a la competència deslleial de productes que no compleixen amb els mateixos estàndards. Les clàusules mirall no són un caprici, són condicions de supervivència del model europeu enfront de l'amenaça d'imposició d'estàndards de caràcter asimètric. Però no serveix de res demanar clàusules mirall a Brusselles si aquí no som capaços de ser exigents amb els nostres propis macroprojectes. El gran error de la nostra política agroalimentària de les darreres dècades no és només el que ve de fora, és el que hem fet i, sobretot, el que no hem fet des de casa nostra. Si avui el nostre sistema és més vulnerable és perquè hem prioritzat l'agroindústria intensiva per sobre de la pagesia arrelada al territori. I si volem un camp viu, hem de començar per protegir els nostres espais agraris de l'especulació.

La moció parla de la marca catalana de qualitat; nosaltres hi estem a favor, evidentment. Però una marca de qualitat no pot ser només un logotip institucional. Si volem un segell de país, ha d'anar lligat a una política activa de compra pública, de suport real a la petita i mitjana producció, i no només a una etiqueta de simple promoció.

Pel que fa a la part operativa de la moció, la resposta a la pesta porcina africana no pot ser només reactiva. Per això, des del principi d'aquesta crisi, Comuns hem expressat el nostre suport a les mesures preventives i de contenció per actuar amb rapidesa i eficàcia, tallar la cadena de contagis i protegir la viabilitat del sector, amb una prioritat clara per evitar que el virus arribés a les granges de porcí. Però, amb la mateixa claredat, hem sostingut que cal gestionar la fauna salvatge de forma ordenada i organitzada, i el control poblacional no és un esport, sinó una estratègia general de gestió ecològica del medi natural, en la qual la caça és només una part. No és casual que els primers positius fora del radi de protecció s'hagin produït un cop autoritzada l'activitat entre els radis de sis i vint quilòmetres. La solució no és només l'extermini anunciat avui des del departament, si seguim sense actuar sobre les causes. L'evidència científica assenyala que són necessàries mesures diverses, com evitar l'accés als punts d'alimentació urbans, posar fi a l'alimentació artificial als vedats amb finalitat de caça –perquè no es pot ser part de la solució i alhora ser part del problema–, o continuar amb la introducció ordenada de depredadors i, sobretot, promoure el paisatge amb mosaic agrícola i forestal per afavorir biodiversitat i reduir l'hàbitat actual del senglar, o combatre el canvi climàtic que fa possible trobar aliment tot l'any i duplicar el nombre de camades anuals.

Comuns donarem suport a la majoria de punts de la moció perquè compartim la necessitat d'enfortir el sector i tenir eines de resposta davant les emergències sanitàries i comercials, però no respecte a tots aquells punts que tenen a veure amb la pesta porcina africana.

I estem d'acord en la necessitat d'incrementar els efectius del cos de guardes de reserva de la fauna, però no amb la mateixa finalitat, perquè fa temps que necessitem reforçar per vetllar per la protecció de la fauna silvestre i el compliment de la normativa dels espais naturals, però això no s'ha donat i, en canvi, ara s'està plantejant per a buidats sanitaris, en detriment de la biodiversitat dels nostres ecosistemes, cosa que constitueix una certa contradicció.

En definitiva, la sobirania alimentària és la base de la nostra resiliència com a país. Volem un camp que alimenti el país i que sigui el pilar de la nostra transició ecosocial. Aquest és el model de Comuns. I això vol dir preus justos reals. No n'hi ha prou amb dir que els volem, cal regular la cadena alimentària perquè el pagès no es vegi obligat a treballar a pèrdues; per tant, cal blindar el cost de producció.

I acabo, president. I, en segon lloc, transició ecològica. No podem combatre l'emergència climàtica amb les mateixes receptes d'explotació intensiva. Necessitem un pla estratègic que ajudi a la transició agroecològica, no que l'obstaculitzi i que en faci de la pagesia la seva aliada.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Conseller, consellera, diputats i diputades... Bé, a aquesta proposta que ens presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, hi donarem suport en la seva totalitat. Com és evident i ja s'ha dit aquí, diferents vegades hem debatut i votat el no suport al tractat de Mercosur en aquest hemicicle. Per ara sempre ha sortit posicionar-nos en contra com a Parlament de Catalunya. Tot i així, hem vist com el socialisme i els socialistes espanyols han votat a favor de Mercosur i, fins i tot, estan a favor que cap tribunal ho aturi, que s'implementi directament. Aquesta és la realitat. La seu de la sobirania de Catalunya decideix una cosa i el socialisme en fa una altra; una constant, que es va repetint ja massa sovint.

Per tant, nosaltres tornarem a votar en contra d'aquest acord, pel que hem dit una i mil vegades en aquest faristol. És un acord que no garanteix les clàusules mirall als nostres pagesos, als nostres agricultors, als nostres ramaders i que, per tant, posa encara més en perill aquest sector a Catalunya. Un sector que ja ha patit prou amb les diferents crisis que ha anat patint, siguin la sequera o les diferents malalties que han anat passant aquests darrers anys –la dermatosi, etcètera. Per tant, un sector molt tocat; molt tocat també per les polítiques europees de les darreres dècades, per les polítiques que s'han fet des del Parlament de Catalunya en aquestes darreres dècades, i un sector que ha anat disminuint fins a quedar en l'actualitat, que representa un tant per cent..., un u per cent, més o menys, dels treballadors de Catalunya. Per tant, el que és una de les mitjanes i petites explotacions familiars de Catalunya, un model propi del nostre país, l'hem vist com ha anat desapareixent, i amb tractats com Mercosur encara veurem més com s'accentua aquesta tendència i que tot es concentra en mans de grans empreses que controlen el sòl i la producció.

Ens sembla molt bé totes les propostes que presenten de fer més controls aleatoris, tot i que sabem que difícilment això passarà, perquè no som un país, i al no ser un país i estar en el marc d'Europa i haver cedit moltes de les competències com a país a la pròpia Unió Europea, després ens trobem amb el que ens trobem, no?: que no hi han els controls necessaris i per això, entre d'altres, han arribat malalties d'animals al nostre país pel poc control fronterer que hi ha, tot i que algunes d'aquestes malalties ja es veia venir que arribarien.

I aquí, clar, parlem també, com vostès exposen, de la pesta porcina africana. Ja fa mesos que estem amb aquest tema. Al principi, el conseller ens n'informava molt

sovint. Ara s'ha relaxat, tot i que la crisi no s'ha relaxat. Ja no ens informa. Ho hem de llegir a través dels titulars de premsa –una pena. I el que segurament ens empija més: que, des del primer dia, aquest Govern ja va menystenir els cossos propis de la Generalitat de Catalunya. Van arribar primer els militars espanyols que no pas es van avisar els bombers especialitzats, per exemple, del parc Rubí - Sant Cugat. Aquesta és la realitat. I fins que no ho vam posar aquí en relleu només hi havia militars espanyols vinguts de fora. I ara què ens trobem? Doncs amb guàrdies civils, tiradors d'elit, que també venen de fora del nostre país i que se'ls avisa abans que la GECA, del Cos d'Agents Rurals, o fins i tot que els guardes de reserva de fauna. I s'indignen, aquest cos s'indigna, els agents rurals s'indignen, els guardes de fauna s'indignen, perquè són cossos pagats i són de la Generalitat de Catalunya i no en saben res que arribaran aquests cossos especialitzats forans fins que ja són aquí.

I després la Generalitat, el Govern, que suposem que aprecia més lo de fora que no pas el que tenim aquí a casa, després els informa i pretén que treballin conjuntament cossos que no tenen res a veure uns amb els altres, cossos militars amb cossos d'agents rurals i bombers que són propis del nostre país.

Però, bé, aquesta és la realitat. Per tant, sí, també tot el nostre reconeixement a la tasca que fan aquest Cos d'Agents Rurals, aquest Cos de Bombers, la GECA, que fan els guardes de reserva de fauna, que tot i que no tenen prou reconeixement per part del Govern, esperem que sí que el tinguin d'aquest Parlament de Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I finalment, per posicionar-se, té la paraula..., per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. Una vegada més tornem a parlar de polítiques agroalimentàries. Quan parlem de polítiques agroalimentàries, parlem del nostre territori, del nostre món rural, parlem dels pagesos i dels ramaders que sostenen aquest país. Perquè sense pagesos, sense ramaders, sense gent que treballa la terra, Catalunya perd una part molt important de la seva identitat. No parlem d'un sector menor. El sector agroalimentari català representa prop del vint per cent de la indústria del país i dona feina a més de 175.000 persones. Parlem, per tant, d'un sector estratègic per a l'economia i per a l'equilibri territorial.

El sector agroalimentari català fa anys que treballa sota una pressió constant, fent front a plagues, fent front a epidèmies, com ara ho és la pesta porcina, que s'està escampant constantment. Costos de producció cada vegada més alts, normatives cada vegada més exigents, pressió burocràtica creixent i, al mateix temps, una competència exterior que no juga amb les mateixes regles. Als nostres productors se'ls hi exigeix sostenibilitat ambiental, benestar animal i garanties sanitàries molt estrictes. Ni és correcte ni és acceptable importar productes que no compleixen les mateixes normes. I això no és lliure comerç; és competència deslleial institucionalitzada.

Per això Aliança Catalana defensem un principi molt senzill: que als nostres productors se'ls hi exigeixin les mateixes normes que als productes que entren al nostre mercat. Sense reciprocitat, el que fem és condemnar el nostre sector primari. Un país que no pot alimentar per si mateix no és un país sobirà.

Catalunya, com bona part d'Europa, depèn cada vegada més de les importacions alimentàries en sectors estratègics. Aquesta dependència posa en risc la nostra seguretat i sobirania alimentària, i ens fa més vulnerables davant de crisis econòmiques i geopolítiques.

Per això, Aliança Catalana defensem tres principis molt clars. Primer, defensar el productor català. El pagès i el ramader no poden continuar sent l'esglaó més feble de la cadena alimentària.

Segon, prioritzar el producte del país. Quan l'Administració compra aliments per a les escoles, hospitals o serveis públics ha de prioritzar el producte produït a Catalunya, perquè cada compra pública ha de ser amb política de país.

Protegir el sector davant els riscos sanitaris. La pesta porcina africana és una amenaça per al sector porcí català. I no podem oblidar que més del quaranta per cent de la producció porcina de tot l'Estat es concentra a Catalunya, fet que converteix aquest sector en un pilar fonamental de la nostra economia agroalimentària.

Davant d'aquesta amenaça, no podem respondre amb més burocràcia. Durant massa temps el món rural ha tingut i ha patit la sensació de les decisions que es prenen lluny del territori, lluny de les explotacions i lluny de la realitat dels pagesos. I això genera desconexió entre la política i el món rural.

Quan desapareix una explotació agrària no desapareix una empresa; desapareix activitat econòmica, desapareix vida al territori i desapareix equilibri territorial. Per això defensem més sobirania alimentària, més protecció del productor i més respecte pel món rural.

Com ja hem dit en aquesta intervenció, sense sector primari no hi ha territori i sense equilibri territorial no hi ha país.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies. Vull començar donant les gràcies als grups parlamentaris que han presentat esmenes; en algun cas, hem arribat a acords.

A Junts, vull agrair les esmenes que han enriquit la moció.

Al PSC..., primer –començo–, Mercosur. Diputat, no cal que doni dades, les que a vostè li interessin, també hi ha el reconeixement de que hi ha d'haver un fons de contingència per compensar tot el mal que farà al sector. Per tant, aquesta dada és una realitat.

Sobre la transparència i l'optimisme i el pessimisme..., transparència fa que sigui realisme. Si tenim les dades és realitat. Jo no estic dient si s'està fent molt malament o s'està fent molt bé. Nosaltres estem fent propostes, per exemple, sobre la pesta porcina, de fer una gestió diferent i de fer més mesures. Per criticar-ho no vol dir que siguem pessimistes, diputat, que moltes vegades m'ho diu.

M'ha estranyat, perquè no ha fet cap referència sobre el punt que vam intentar transaccionar, que preveu integrar la gestió de la pesta porcina dins el marc del Procicat. Ho vam intentar transaccionar; no ha sigut possible. La veritat, costa entendre aquesta negativa que hi ha hagut en no voler integrar el pla de contingència de la PPA al Procicat. Estem parlant de dotar-nos d'instruments necessaris per actuar amb la màxima coordinació i eficàcia davant una escalada d'aquesta crisi, i per evitar també lo que està passant, com han dit altres diputats, d'aquesta descoordinació, que si els agents rurals no sabien que venia la Guàrdia Civil... I tot això, en un marc del Procicat, queda molt més clar.

El que planteja aquesta moció i aquest punt, sobretot, és anticipar-nos, preveure un mecanisme de coordinació més robust davant de l'empitjorament de la situació. Tindrem ocasió d'aprofundir en aquest punt i en d'altres propostes relacionades amb la gestió de la PPA en la compareixença conjunta que hem demanat del conseller Ordeig i la consellera Parlon, propostes que el meu grup ja fa mesos que està demanant al Govern que les apliqui.

I acabo, president. Defensar el sector agroalimentari és defensar molt més que una activitat econòmica; és defensar llocs de treball, defensar el món rural, defensar l'equilibri territorial i defensar la capacitat del país de produir els seus propis ali-

ments. Davant d'aquest risc, no podem actuar ni tard ni a mig camí. Calen decisions clares, coordinació real i compromís sostingut.

Aquesta és l'ambició d'aquesta moció i, per tant, demanem el vot favorable de tots els grups parlamentaris.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt divuitè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut

302-00216/15

I el punt divuitè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Honorable consellera, diputats, diputades... Deixin-me donar la benvinguda a representants de Salut pel Català, de Metges per Catalunya, alcaldes, regidors de municipis de Tarragona i Lleida. Moltes gràcies per ser aquí i per la vostra lluita per la nostra sanitat.

La setmana passada vaig començar amb una frase dels metges que han sortit al carrer aquests dies, després de mesos de mobilitzacions: «La sanitat col·lapsarà com ha col·lapsat Rodalies.» Pot ser una frase dura, però el que és realment dur és que cada cop hi ha més professionals i ciutadans que opinen igual. I, de fet, n'hi ha molts que pensen que ja ha col·lapsat. Perquè avui el sistema sanitari català viu una tensió evident: llistes d'espera creixent, dificultat d'accés a primària, professionals exhaustos i un sistema que no s'ha adaptat a l'augment de la població, a l'envelliment i a la cronicitat. I no ho diu Junts; ho diuen les dades, els professionals i, sobretot, els pacients.

Davant d'aquesta realitat, hi ha dos opcions: o maquillar el problema o afrontar-lo. I Junts optem per afrontar-lo. I per això aquesta moció és una moció de propostes. La primera, recuperar accessibilitat. Sense accessibilitat el sistema no funciona. El sistema falla quan una persona espera setmanes per a la metgessa de família, per a una prova diagnòstica, o per a una cirurgia espera mesos o anys. I quan el sistema falla, la gent acaba a urgències, que es col·lapsen.

Per això proposem reforçar el pla de millora d'accessibilitat, triplicant el pressupost, amb objectius clars i mesurables: primària en quaranta-vuit hores; salut mental en menys de set dies; especialistes hospitalaris en menys d'un mes, i cirurgia en menys de dos mesos. No és impossible, és posar el sistema a l'alçada del que mereixem.

Segon, professionals. Sense professionals, no hi ha sanitat. I avui els professionals, especialment metges, ens diuen que el sistema no és sostenible. No són sostenibles jornades de vint-i-quatre hores ni agendes saturades. No és sostenible demanar excel·lència a professionals exhausts. No és sostenible que metges, especialment metgesses, pateixin agressions creixents. Per això demanem al Govern una cosa molt senzilla: asseure's a negociar amb els metges, escoltar-los, buscar solucions i arribar a acords. Sense els professionals no solucionarem el col·lapse del sistema.

Tercer, equitat territorial. La sanitat no pot dependre del codi postal, i un exemple en són els ictus, els atacs de feridura, que en diem en català. La trombectomia mecànica, disponible vint-i-quatre hores al dia a Barcelona i a Girona, només ho està dotze a Tarragona i cinc a Lleida i només els laborables. Un ciutadà té menys

possibilitats de recuperar-se o de sobreviure al Pirineu, a Lleida, a les Terres de l'Ebre o a Tarragona. No és acceptable.

Com no és acceptable oferir dotze hores al dia tots els dies, «i ja veurem quan ho fem a les nits» sense calendari. Doncs a les nits hi han vuit equips a Barcelona, un a Girona i cap a Tarragona i cap a Lleida. Deixin de parlar en futur i parlin en present. És urgent implantar-ho vint-i-quatre hores al Joan XXIII i a l'Arnau de Vilanova. I el Parlament ho va aprovar fa deu mesos ja, a proposta de Junts per Catalunya; ara s'hi sumen tots, benvinguts. Avui, a proposta també de Junts, ho tornarem a votar.

Quart, que el sistema funcioni: agilitzar circuits assistencials, reduir la durada de les baixes laborals i reforçar els recursos de l'ICAM. Però sobretot entendre una cosa molt simple: si el sistema sanitari funciona bé, els malalts es curen abans i les baixes duren menys.

Cinquè, digitalització inclusiva. La tecnologia ha de facilitar la vida de la gent. La Meva Salut ha de permetre demanar cites de manera autònoma i accessible a tothom, incloses les persones amb discapacitat visual. La innovació que exclou ciutadans no és innovació, és barrera.

Sisè, defensar el futur del sistema sanitari català. Defensar el nostre model, construït amb la col·laboració d'hospitals públics, concertats i socials, fent possible una xarxa reconeguda arreu.

I defensar el futur dels professionals. Per això cal acabar amb el districte universitari únic, per permetre formar i retenir metges a Catalunya. No és nou, és recuperar el que teníem el 2000, i que amb la seva desaparició condemna els nostres joves a no ser metges i el nostre sistema a no tenir metges. En tenim l'oportunitat amb la proposició de llei que ha registrat Junts per Catalunya al Congrés, que també inclou el traspass per a l'homologació dels metges extracomunitaris. Aquest és el camí.

Dos qüestions del model de país: defensar les competències sanitàries de Catalunya davant tots els intents de recentralització, també els dels Comuns, i garantir els drets lingüístics dels pacients. Qualsevol ciutadà ha de poder ser atès en català, ras i curt.

I, finalment, consellera, l'Hospital de Campdevàrol. Fa quinze dies va anul·lar una reunió al migdia perquè tenia una interpellació a la tarda. Dimarts no s'hi va presentar. Fa quinze dies va dir aquí que els malalts del Ripollès anirien a Campdevàrol i, si necessitaven derivació, a Vic o a Girona. Dimarts ho van negar. Aclareixi's. Cal garantir les prestacions i tots els professionals per garantir la viabilitat i l'excel·lència de l'Hospital de Campdevàrol.

Acabo, president. La sanitat catalana és un dels pilars del nostre estat del benestar, però els pilars s'han de cuidar. Si ignorem avisos dels professionals, si no reduïm llistes d'espera, si no planifiquem els professionals del futur, el sistema es deteriora. Aquesta moció és un toc d'alerta, però sobretot és una oportunitat per redreçar el sistema sanitari abans de que sigui massa tard. Junts per Catalunya ho tenim clar: Catalunya mereix una sanitat de referència, no una sanitat que camini cap al col·lapse.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Bon dia. Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Necessito una revisió. Anem una mica lents al sistema de salut. Però, bé, res greu. Amb aquesta moció, diputat..., en primer lloc, agrair-li la presentació de la moció. De les sis esmenes que hem presentat, la nostra voluntat era, com sempre ho intentem fer, millorar el text i que allò que acabi aprovant aquest Parlament, doncs, pugui ser una solució als reptes i problemàtiques que tenen els nostres ciutadans i els nostres professionals sanitaris

en el seu dia a dia a l'hora d'accedir al sistema públic de salut. No em vull oblidar dels professionals que ens acompanyen avui en aquest seguiment.

Per tant, faré un repàs d'aquestes propostes. Lamentablement, de les sis, n'hi havia cinc que pensava que podríem arribar a un acord. N'hi havia una que imaginava que no, perquè era de supressió, i començo per aquesta. Considerem que seguir alimentant que les baixes mèdiques són voluntàries i que els i les treballadores, doncs, estan sent objecte de la diana en un debat públic, que no és voluntat dels i les treballadores estar de baixa, sinó que el que ells i elles volen és treballar i estar bé de salut, doncs no és el millor. I, per tant, nosaltres els hi proposàvem que suprimissin aquest punt del text, sabent que segurament no ho acceptarien. Per tant, aquí no ens posarem d'acord.

La resta d'esmenes que vostès ens han acceptat..., és, una, en l'àmbit de l'accessibilitat. Crèiem que era important que hi hagués la part dels CSMIJ també en aquesta part de reduir les llistes d'espera d'accés i, a més a més, de mirar, doncs, quines són les causes d'aquest increment de casos en els nostres infants i joves i també de gravetat d'aquests casos. I, per tant, aquesta ha sigut acceptada.

També crèiem que era important i podia ser una oportunitat que el pacte nacional, que l'espai de diàleg que representa el pacte nacional de salut com a projecte de país amb tots els agents implicats, estigués recollit en aquesta proposta. Perquè, en moments de transformació del sistema, creiem que és molt millor fer-ho en àmbits de diàleg molt ampli i amb acords molt amplis, polítics i socials, i no fer-ho pilotat des d'un espai que no ha passat per enlloc, que són gent que segur que en saben molt, però el CAIROS, que jo sàpiga, doncs té poca legitimitat política i democràtica des del nostre punt de vista, més enllà de poder assessorar qualsevol govern, però la seva funció no és la que està fent de ser l'executiu d'aquest Govern en polítiques de salut.

I la darrera, que ha estat acceptada i que creiem que ajuda, és una addició, perquè sempre hem de parlar de les condicions laborals dels i les treballadores del sistema públic, no només dels i les metgesses, sinó de tots els treballadors i treballadores del sistema públic, de la incorporació dels nous rols professionals, i en un cas molt singular, que és, doncs, l'equiparació entre l'IAS i l'ICS. El diputat Cid sempre ho explica d'una manera, que és que treballen, no?, taula per taula o en el mateix espai, i per la mateixa feina tenen condicions laborals diferents. I, per tant, creiem que és interessant que hagi estat recollida en aquesta moció.

Li he de dir que em sap greu que no ens haguem pogut posar d'acord en la nostra proposta d'esmena on el que traslladàvem era que s'hauria de donar suport a les modificacions legislatives necessàries per tal d'aconseguir el districte universitari propi. I ho deïem així perquè crèiem que la proposició de Junts estava inclosa en aquest redactat i que n'hi podien haver d'altres i, per tant, que el compromís podria ser molt més ampli. I també ens sap greu que en l'àmbit lingüístic no hagin tingut a bé acceptar la incorporació del pacte nacional per la llengua, on, en el seu horitzó tercer del pacte, hi inclou allò que ha de ser la llengua en els serveis públics, en les institucions públiques i a les empreses a Catalunya. Tot i així, compartim els elements, els horitzons i, per tant, això no farà que no els hi votem a favor d'aquests dos articles. Segur que d'una altra manera tindria molta més robustesa i, segurament, suport.

Acabo, president. donar-los les gràcies a tots i a totes i, sobretot, al diputat la seva predisposició a l'acord. I continuem treballant perquè el sistema de salut de Catalunya sigui un sistema públic i gratuït i de qualitat per a tots i totes.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Molt bé; moltes gràcies, president. Bon dia a tothom. Benvinguts i benvingudes les persones que també ens acompanyen. Bon dia, consellera, diputades, diputats. Vull agrair la presentació d'aquesta moció per part del Grup de Junts i haver recollit algunes de les esmenes que hem presentat, menys la que ens hagués agradat. Però hem pogut incorporar temes que no s'incorporaven en la moció original.

Podem coincidir en el diagnòstic de moltes de les coses que plantegen, però no en el tractament que vostès hi donen. Catalunya..., és evident que l'augment de la demanda, fruit de l'augment de la població –que hem arribat a Catalunya als 8 milions–, de l'envelliment de la seva població i, per tant, també de les malalties cròniques..., doncs necessita mesures estructurals que hi donin resposta. I aquí hem plantejat dues propostes estructurals, una reforma i dos recursos més.

Reforma. Està en marxa el sistema sanitari, en el qual vint-i-set centres de salut integrals de referència, amb l'objectiu de que tot el que funcioni es pugui escalar a tot Catalunya. I, per tant, això està en marxa. I, la segona, més recursos, amb un pressupost del 2026 que representaria per a Catalunya un augment del disset per cent dels recursos i, per tant, més injecció, a la sanitat pública, de recursos públics. En aquest sentit, nosaltres li volem agrair haver incorporat l'esmena de reduir les llistes d'espera per reforçar la capacitat resolutiva del sistema hospitalari, millora de circuits assistencials, medicina personalitzada, per garantir, doncs, l'equitat territorial.

Mensualment, el CatSalut publica la informació sobre el nombre de pacients en les llistes d'espera –això ho deia la consellera la setmana passada–, d'espera quirúrgica, diagnòstiques i consultes externes a especialistes. I aquí anunciava la consellera aquests brots verds, agafats amb cautela, no?, perquè són les dades del gener del 26 respecte a les del 25, en les quals es veu una reducció en les proves diagnòstiques del nombre de gent i del temps d'espera. Per tant, un avenç, que sembla ser que hi comencen a donar resultats les mesures incorporades, i, sobretot, en aquelles qüestions més crítiques, com poden ser l'oncològica i la cardíaca, que es resolen en el noranta-nou per cent del temps de garantia.

Nosaltres tampoc no estem a favor del que comentava vostè sobre les baixes, de reduir les baixes així, en genèric. Nosaltres el que hem plantejat és de poder reduir les llistes d'espera de les proves diagnòstiques d'aquelles persones que estan de baixa de dos modalitats per agilitzar el seu diagnòstic i també, doncs, el seu tractament, sempre sota criteri clínic –és un acte mèdic.

Sobre l'ictus i la trombectomia mecànica, que vostè hi feia referència, ahir al molt honorable president de la Generalitat va explicar que s'hi està treballant i que, per tant, això es podrà fer tan ràpid –en vint-i-quatre hores– com els professionals tinguin la formació necessària per donar aquesta necessària seguretat clínica. Miri, senyor Fàbrega, el 2019, a l'Hospital Joan XXIII, de Tarragona, vostès van posar en funcionament aquesta tècnica dotze hores al dia, de dilluns a divendres. Nosaltres ho ampliem en caps de setmana amb l'objectiu de poder-ho oferir vint-i-quatre hores al dia. Per què el 2019 no es va planificar, ni que sigui, posem, en cinc anys, que es poguessin fer en vint-i-quatre hores? 20, 21, 22, 23, 24. Avui, any 2026, no estariem parlant d'això perquè ja ho tindríem en marxa.

I un altre tema que vostè hi feia referència. No estem d'acord de retirar l'avantprojecte de llei de la gestió pública i integritat del sistema nacional de salut perquè parla de conceptes claus per a la sanitat pública: universalitat, equitat, qualitat assistencial i transparència. Per tant, nosaltres, òbviament, treballarem per no envair competències, perquè no s'envaeixin competències que tenim i per preservar el model sanitari públic i català.

Hem incorporat polítiques de salut pública en aquesta moció, com la creació de l'Agència de Salut Pública a Catalunya, crear la xarxa d'intel·ligència epidemiològica. Pensem que és molt important treballar des de la prevenció.

L'Hospital de Campdevàrol..., hem pogut incorporar aquesta esmena, on es constata que el Ripollès, sigui de l'àrea integral que sigui, doncs podrà tenir accés amb plenes garanties a aquest centre, que, a més, no perdrà ni prestacions ni professionals.

En el que no estem d'acord és a eliminar el districte universitari únic. Pensem que disposar dels millors professionals sempre és una garantia de bona atenció.

La qüestió del català l'hi responia també el senyor Fernández. Hi ha un pacte nacional de la llengua. És la millor eina que tenim per desplegar el català. Tantes entitats, tants ajuntaments i sectorials que s'hi han adherit. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Els hi proposem –i acabo, president– que també s'hi afegeixin.

En els temes que planteja del conflicte laboral, que tenim els millors professionals, que és el millor del nostre sistema sanitari, ens hem adreçat a les taules de negociació, que, com vostè sap, són els encarregats de treballar-ho. I, conjuntament, agraïm també poder-hi incorporar l'atenció primària, perquè la seva transformació, donant una resposta ràpida d'accés i el reforç de l'atenció domiciliària i programació per motius pensem que és la millor manera d'atendre la gent, els catalans i catalanes d'aquí del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. En primer lugar, agradecer al diputado Fàbrega la presentación de esta moción. Apoyaremos muchos de los puntos, que recogen reclamaciones también que venimos haciendo desde el Partido Popular en muchas ocasiones.

Pero, mire, señor Fàbrega, su moción reconoce el problema, que es el colapso del sistema sanitario, pero se niega a señalar al responsable. Hemos presentado varias enmiendas, pero han sido rechazadas. En su lugar, han preferido ustedes las enmiendas del PSC, que son un brindis al sol, pura paja, puro humo: reforzar políticas de salud pública, promover entornos saludables. ¿Quién puede oponerse a esto? Es como estar a favor del buen tiempo. Muy pobre, muy simple. Nada. Es la nada vestida de enmienda.

Ustedes hablan en su moción de infrafinanciación crónica de Cataluña. Esa es la retahíla habitual, el cómodo colchón del nacionalismo para no asumir sus culpas, pero la realidad no es esta. La situación de colapso en Cataluña no es un castigo divino ni una conspiración de Madrid: es el resultado de la gestión negligente de los sucesivos gobiernos de la Generalitat. Y no entraré en cómo queman ustedes billetes en TV3 o en las falsas embajaditas. Han destinado sistemáticamente al sistema sanitario menos de lo que necesita para sobrevivir. Y el PSC ahora sigue en la misma senda: presentan un presupuesto de 13.500 millones de euros para la sanidad cuando al acabar el año se necesitarán 17.200 millones. Y esto no es política social, esto es hacer trampas contables. Es, sencillamente, engañar a los catalanes.

Nosotros hemos pedido responsabilidad en nuestra enmienda, un nuevo modelo de financiación autonómica negociado donde toca: en la mesa común con todas las comunidades, no en pactos oscuros de forma unilateral. Pedimos una pieza separada en la financiación autonómica para la sanidad que garantice su sostenibilidad. Es sentido común. Pero, claro, el sentido común es el enemigo número uno del relato identitario. Constatamos el colapso, pero no compramos su mercancía averiada. Apoyamos a los médicos y demandas de ellos que son recogidas en un punto de la moción, pero nos negamos a tragar con conceptos como «pacto nacional de salud» o

«proyecto de país», refiriéndose a Cataluña. Decimos «sí» a escuchar a los médicos, pero «no» rotundo a su ingeniería verbal.

Y hablemos de la responsable última del despropósito, la señora Mónica García. Por eso hemos pedido, con una enmienda, su reprobación. Tenemos una ministra que no gestiona, sino que posa para la foto; una ministra que utiliza el Ministerio de Sanidad como una pasarela política, como una plataforma «podemita» para preparar su salto a Madrid mientras el sistema se desangra. La señora García actúa a golpe de titular, ignorando que la realidad no se arregla con una foto. Ha generado un descontento histórico entre los médicos con un estatuto marco redactado de espaldas a ellos. Decide por ellos, pero pasa olímpicamente de ellos. Sin informes económicos, sin criterios técnicos, sin contar con las comunidades autónomas, que al final son las que tienen que ejecutar sus decisiones. Es, probablemente, la peor ministra de Sanidad de la historia. No se puede utilizar la salud de los ciudadanos como un campo de batalla ideológico.

La sanidad está saturada, los profesionales están quemados, y los ciudadanos están sencillamente hasta las narices de esperar meses para una operación mientras ven como les saquean sus bolsillos. ¿Dónde narices están yendo nuestros impuestos? Porque los servicios públicos, desde luego, no están. Y para colmo, el Gobierno vuelve a saturar el sistema. La última: el decreto de sanidad universal para inmigrantes irregulares. No se engañen, esto no es humanidad, es un efecto llamada de manual y la conversión de la ilegalidad en un derecho pagado por todos. (*Alguns aplaudiments.*) Es la barra libre en un sistema que ya no aguanta más, con listas de espera al rojo vivo y nuestros profesionales agotados. Es la tormenta perfecta de la demagogia: fronteras abiertas y servicios públicos desmantelados. Pedro Sánchez y Mónica García invitan, pero pagan todos los españoles.

La sanidad no es su laboratorio ideológico, es el esfuerzo de millones de familias y generaciones que ustedes están tirando por la borda. O gestionan o se apartan, pero dejen de arruinar lo que tanto ha costado construir.

Muchas gracias.

El president

A continuació és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Miren, siempre que me toca debatir una moción de sanidad en este Pleno se me cae el alma a los pies. Es lamentable ver lo solos que están los profesionales sanitarios y en manos de quién está la sanidad. Vamos punto por punto.

Uno. Dicen ustedes: «El sistema sanitario catalán está al borde del colapso.» Y echan la culpa a los cambios demográficos y a la infrafinanciación crónica, entre otras cosas. Miren, señores de Junts, el sistema sanitario catalán no está al borde del colapso, sino que lleva tiempo colapsando, y no es por la infrafinanciación de Cataluña, es porque Junts, Esquerra y los socialistas llevan décadas gastándose el dinero de los catalanes en irregularidades: empresas fraudulentas, duplicidades y chiringuitos varios con cientos de altos cargos con sueldos millonarios, llámese caso DGAIA, caso Innova, caso sobresueldos directores del ICS, o dietas de funcionarios que no tocan. Y el cambio demográfico hay que agradecerse también a ustedes, porque son los que han favorecido la invasión migratoria y los que han dado tarjeta sanitaria según llegaban a Cataluña absolutamente a todos los ilegales. (*Alguns aplaudiments.*)

Punto número dos: triplicar lo que se invierte en las listas de espera. ¿Exactamente dónde? ¿Invertir en listas de espera es como meter moneditas en una hucha? No.

Para acabar con las listas de espera hay que cambiar el sistema desde arriba. Y no, señora consejera, no se trata de hacer fichar a los médicos como si se tratase de una fábrica. Lo que debería hacerse es dejar de hostigar a los profesionales que no hablan catalán, por ejemplo, para que alguno se quiera quedar pese al sueldo mísero y las malas condiciones laborales que ofrecemos en Cataluña. Y así poder reducir la asistencia... (*alguns aplaudiments*), la carga asistencial del resto de los profesionales.

Punto número tres: negociar con los médicos y facultativos para llegar a un acuerdo con sus reivindicaciones. Lo que los médicos y facultativos quieren es un estatuto médico propio. (*Alguns aplaudiments.*) Un estatuto que Junts, Esquerra, Socialistas y el Partido Popular les acaban de negar votando en contra de la propuesta de VOX en el Senado. Ni parches ni tiritas, estatuto médico propio. Menos exigir a sus socios de gobierno en el Congreso de los Diputados amnistías para golpistas y más exigir que se escuche a nuestros profesionales, especialmente a los médicos.

Punto cuatro: agilizar el sistema para reducir la duración de las bajas. Mire, para reducir la duración de las bajas laborales, deberían empezar por cambiar a la mayoría de los gerentes de los ambulatorios por profesionales formados y con méritos, porque son los gerentes con carné de partido, puestos a dedo por ustedes, los que presionan a los médicos de familia cada vez que se solicita una prueba complementaria o que un paciente pone una queja por una alta médica. Yo creo que esto lo saben absolutamente todos.

Punto número ocho: dar soporte al distrito universitario propio catalán. A ver si lo hemos entendido: tiran por tierra el nivel educativo de los niños catalanes con su modelo fallido de *escola catalana*; bajan el nivel de la EVAU para ver si alguno consigue pasar con el nivelarlo que ustedes han provocado, y como ni aun así pueden competir con los preuniversitarios del resto de España por las plazas de medicina, les reservemos un cupo solamente para ellos. ¿Qué será lo siguiente? ¿Les damos un aprobado general en la carrera de medicina, señores de Junts? ¡Muy bien pensado! (*Alguns aplaudiments.*) Sí señor, muy bien pensado.

Punto número nueve: defender las competencias autonómicas en sanidad. Pero si han demostrado ustedes ser unos incompetentes, si lo que les sobran son competencias. En quince años han conseguido destrozar todo el sistema sanitario hasta dejar unos servicios mediocres y deficientes que solamente se mantienen por el trabajo y la vocación de los profesionales.

Y punto número diez: imposición lingüística en los centros sanitarios. ¿Cómo se llama la película? *Ridiculus Maximus* y la capacidad de separatistas y socialistas de echar de Cataluña a los mejores profesionales y de convertir los centros sanitarios en campos de batalla ideológicos.

Miren, la sanidad catalana, igual que la del resto de España, tiene muchísimos problemas, pero dos principales: uno, el maltrato reiterado de nuestros profesionales, con sueldos bajos, ninguneo constante, imposibilidad de conciliación familiar, jornadas inhumanas e imposiciones ideológicas que los obligan a salir de Cataluña y en ocasiones de España. Y dos, la sobrecarga asistencial y las listas de espera, consecuencia, entre otras cosas, de la invasión migratoria que han provocado Junts, Esquerra, los socialistas y el Partido Popular, abriendo fronteras y ofreciendo a los inmigrantes casita, paguita, ayudita, más tarjeta sanitaria, obligando a los catalanes a competir en unas listas de espera sobredimensionadas y criminales y consumiendo nuestros recursos. La consecuencia de estas políticas: que solo en Cataluña en el 2024 murieron más de dos mil personas en una lista de espera quirúrgica.

Y como resulta que en este Pleno solamente VOX está dispuesto a solucionar estos dos problemas de raíz, legislando para la creación de un estatuto médico propio y reinmigrando a todos aquellos ilegales que consumen nuestros recursos sanitarios, pues resulta que esta moción es papel mojado, por mucho que los socialistas y los separatistas se regodeen en ella.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid i Colomer

Bé; en primer lloc, senyor Fàbrega, nosaltres, des dels Comuns, sempre hem dit que una Catalunya forta és una Catalunya amb uns serveis públics forts i, per tant, evidentment amb una sanitat pública forta. I, en tot cas, agrair-li la moció. És veritat que és una moció òmnibus. Els hi agraden molt, a vostès, les lleis òmnibus. És veritat que toca molts temes, i entraré en alguns.

Mirin, nosaltres pensem que la sanitat pública catalana té molts reptes. Jo no comparteixo l'anàlisi de risc de col·lapse. Per què? En primer lloc, perquè, miri, aquests dies també corria un debat per xarxes, ara que està tan de moda allò de fer d'escolanets de Trump –n'acabem de veure una de les seves màximes exponents en aquest faristol–, posava, per exemple, una cosa que és definitiva del nostre sistema públic de salut. Posava –ho explicava un economista– cost, en aquest cas, d'un trasplantament de cor als Estats Units: 1,6 milions d'euros. Mirin, no crec que ningú, que guanyem molt per sobre de la mitjana salarial del nostre país, en aquest Parlament, pogués pagar-se una intervenció com aquesta avui a Catalunya. Cost d'un trasplantament de cor a Catalunya i a Espanya: zero euros. Per tant, nosaltres creiem que aquest és l'element, evidentment, a preservar, i que és, evidentment, el cor, el cor del sistema.

I, clar, vostès em plantegen algunes qüestions que, evidentment, són reptes –són reptes–, que és l'adaptació al canvi que estem vivint. Jo també l'hi dic –i crec que vostè ho sap i també ho ha dit més la consellera–, o sigui, té més reptes el sistema sanitari fruit de l'envelliment de la població que no, en tot cas –ho dic perquè, a vegades, determinats discursos comencen a pendular, no?–... que en aquest cas, per exemple, de l'increment demogràfic. És així. És a dir, de fet, en són contribuïdors nets les persones que arriben al nostre país, perquè són més joves i, per tant, segurament fan un ús menys intensiu del sistema sanitari.

Però, en tot cas, jo crec que el principal problema que tenim és el risc de privatització. Però també, no sé, em sorprèn una mica, perquè, clar..., és a dir, això no ha passat de cop. Si tenim reptes en el nostre sistema sanitari, per exemple, jo plantejo l'envelliment de la població catalana com el principal, per exemple, en aquest cas, que és una història d'èxit. Jo crec que és una història d'èxit, és a dir, la nostra esperança de vida creix i, per tant, evidentment, hem de cuidar cada vegada a més gent, que, a més a més, té, evidentment, més reptes a nivell de la salut. Però la meua pregunta és: on estaven vostès? Perquè, clar, Junts porta una moció dient que el problema que tenim –jo no hi estic d'acord, eh?– és el creixement demogràfic, o és, en aquest cas, per exemple, l'envelliment. Vostès han governat aquest país des del 2010 fins, en aquest cas, al 2022. El conseller Argimon no era dels Comuns. Després hi tornaré, també, sobre algunes qüestions, no? Però, en tot cas, com deia, compartim bona part de la moció.

Miri, nosaltres en això, també..., perquè vostè parla també de les reivindicacions del personal mèdic. Nosaltres, moltes les compartim. Vaig tindre, jo, l'ocasió de reunir-me, en aquest cas, amb el sindicat de metges. Ara, hi ha un tema que vostè no hi entra i, en aquest cas, com deia, l'escolaneta de Trump sí que hi ha entrat, que és l'estatut marc propi per part del col·lectiu de metges. Mirin, nosaltres en això volem ser clars: ni parlar-ne –ni parlar-ne–, perquè tots aquells que hem tingut algun familiar ingressat, en aquest cas, a la sanitat pública..., i sé que vostè també ho coneix bé, en aquest cas, perquè n'és professional. Sap perfectament que quan ens atenen des de la sanitat pública, evidentment, els metges i les metgesses són claus, però també ho és el personal d'infermeria, també ho són els tècnics sanitaris superiors, sense els quals no hi ha diagnòstic, o també ho són els auxiliars i les auxiliars d'infermeria.

Per tant, nosaltres no farem distincions, en aquest cas, entre treballadors i treballadores de la sanitat pública. Reivindicacions? Les que vulguin, legítimes, eh?, i, per tant, evidentment, millora de les condicions laborals i salarials.

I després, també –jo crec que en aquest sentit també ho sap el senyor Fàbrega–, compartim algunes reivindicacions, com per exemple, també, la reivindicació de la trombectomia, en aquest cas, arreu del país i en concret també al Joan XXIII, a Tarragona. M'ha sabut greu una mica això de «benvinguts». Li torno a dir el mateix –també l'hi han dit abans–, és a dir, vostès han gestionat directament la conselleria de Salut, podrien haver-lo implantat. Tots sabem que és una qüestió altament complexa, que necessita, evidentment, des de la reivindicació i el suport –vaig estar jo també a la mobilització conjuntament amb vostè, el dia 1 de març a Tarragona–, però que això no és d'avui per a demà. Entenc que si fos d'avui per a demà, doncs, hi torno a insistir, el conseller Argimon ja ho hagués fet, perquè no crec que el conseller Argimon el volgués, en tot cas, contradir a vostè.

I, finalment, acabo amb un tema, si m'ho permet, president, que és el tema de la durada de les baixes, en aquest cas, en aquest país. Mirin, hi ha un tema que vostès mai aborden, que és el paper de les mútues laborals. Perquè, quina casualitat, que no sé per què a Catalunya –no sé per què–, és a dir, vostès sempre denuncien que hi ha moltes baixes laborals, però som la comunitat autònoma –pràcticament, només darrere de Madrid– que diagnostica menys baixes per motius..., en aquest cas, malalties causades per situacions a la feina. Les mútues laborals d'aquest país s'estalvien milions d'euros que, en tot cas, acaba assumint la sanitat pública. Per tant, també crec que si..., o volen obrir aquest debat, ja li dic que nosaltres votarem en contra d'aquest punt. També estaria bé que ens comencéssim a preguntar com pot ser que Catalunya sigui la comunitat autònoma que, de cop i volta..., és a dir, aquí...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

David Cid i Colomer

...ningú emmalalteix per treballar; en canvi, a altres comunitats autònomes de l'Estat es veu que sí. I, en tot cas, suposo que també, no?, ens podríem demanar que, d'una vegada per totes, les mútues laborals assumeixin el paper que toca, finançant les malalties que provoquen que la gent emmalalteixi al seu lloc de treball.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Bé, senyor Fàbrega, primer de tot agrair-li la moció. Estem bastant d'acord amb la majoria de coses que hi plantegen. El paper ho aguanta tot. Sí que trobem a faltar un qualificatiu que els hi costa molt fer a vostès: polítiques de salut «pública», sanitat «pública». Perquè a la moció, francament, ho veiem quan defineix una llei que no és seva o quan defineix una determinada agència o quan parla de marcs generals. Per tant, sempre els hi cau aquesta part de «pública» i van a aquesta part de publicoprivada, que nosaltres pensem que si hi ha un risc de col·lapse en la sanitat pública, precisament, és per aquest àmbit de privat que entra dins la sanitat pública, més enllà de les retallades del 2010, que també tenen molt a veure amb el seu partit, o el partit del que són hereus, o una part del seu partit.

Per tant, aquesta per nosaltres és una qüestió fonamental que no contemplen, que obvien i que explica gran part de les problemàtiques que vostès defineixen dins d'aquesta moció. És important tenir-ho en compte, perquè, si no, ens fem trampes al solitari, intentem plantejar millores i donar respostes, però sense excloure el lucre de

la sanitat pública, que és allò que vostès volen mantenir, i sense permetre, per tant, que els diners es destinin a allò que toca, que és a polítiques de salut pública, de provisió cent per cent pública i, en definitiva, excloent aquest lucre privat i excloent aquest benefici a costa dels drets fonamentals com és el dret a la salut.

Més enllà d'aquesta qüestió, volíem entrar en alguns dels elements que plante-gen. Òbviament –ja ho hem dit, ja ho hem denunciat en diverses ocasions i hem participat en les mobilitzacions–, tot el suport a implementar amb caràcter urgent la trombectomia mecànica davant l'ictus, vint-i-quatre hores al dia, set dies a la setmana, a la zona del Camp de Tarragona i a Tarragona, a l'Hospital Joan XXIII. Ens sembla que és una qüestió fonamental i que s'ha de fer de forma immediata i estem amatents a que la consellera presenti el calendari que ens va prometre la setmana passada que presentaria properament, de quan això es pot fer. Tant el territori com nosaltres, com el Parlament, crec que estem amatents. Per tant, demanar-los que ho facin al més aviat possible i que donin resposta a aquesta qüestió.

Una altra qüestió que també compartim amb l'anterior intervenció: tot el suport a les reivindicacions de tot l'àmbit sanitari; com a col·lectiu conjunt, no des d'una perspectiva de separar o corporativista, que ens sembla que li fa mal a l'àmbit de la pròpia sanitat i de les pròpies reivindicacions públiques. Per tant, no podem donar suport tampoc al punt 3, que planteja aquesta qüestió de l'àmbit de l'estatut propi dels metges o aquestes qüestions. Tot el suport a les mobilitzacions de metges i metges-ses, tot el suport a les mobilitzacions en l'àmbit sanitari, però a nosaltres ens sembla que s'ha de mirar en conjunt i no respecte a un col·lectiu concret dins del propi col·lectiu. Ens sembla que aquesta qüestió fa un flac favor al sistema sanitari.

I una tercera qüestió que volíem plantejar és aquesta, també, vinculada a les baixes laborals i a les mútues. Ens sembla que no s'aborda el problema des de la perspectiva d'aquest. Vam veure tant el Focap com la Capçalera com altres col·lectius que ens posaven damunt la taula la complexitat de l'àmbit de les baixes laborals i les múltiples arestes que té, i ens sembla que no és un debat que s'hagi d'abordar des de la pressió als treballadors i treballadores i des de culpabilitzar els treballadors i treballadores. Perquè Catalunya té una ràtio baixa de baixes laborals; és més, molt similar a la prèvia a la pandèmia. A més a més, aquí hi ha un efecte que ho canvia, que és el fet d'obligar els treballadors a agafar baixes curtes, que això abans no pas-sava i ens sembla que aquesta també és una qüestió que s'ha d'abordar. I, a més a més, hi ha una incògnita, un interrogant que tenim damunt la taula, que la consellera i el Departament de Salut no ens volen respondre, que és si segueix havent-hi aquesta pressió d'incentius econòmics als CAPs per condicionar l'escurçament de les baixes laborals.

Llavors, fins que no tinguem clar tot aquest mapa i no tinguem clara quina és la posició del Govern, doncs se'ns fa complicat entendre com podem donar resposta a aquesta qüestió de les baixes laborals. En tot cas, tenim molt clar que no és des de la perspectiva de pressionar els treballadors i treballadores, de condicionar econòmicament els CAPs i el seu finançament a que s'escurcin aquestes baixes laborals i de culpabilitzar els de sempre quan no són els que fallen. Perquè el veritable problema que nosaltres valorem que tenim al nostre país respecte de les baixes laborals no és que s'allarguin excessivament, o no és que s'agafin excessivament, és que la majoria de treballadors i treballadores no les poden agafar lliurement. I no les poden agafar lliurement perquè hi ha una alta taxa de treballadors i treballadores que van a la feina malalts i malaltes, perquè tenen por de perdre la feina o perquè no tenen les condicions per agafar-les. A nosaltres ens sembla que aquest és el principal problema vinculat a baixes laborals i és el primer problema que s'hauria d'abordar, el dret a la salut i el dret dels treballadors i treballadores a no anar a treballar quan estan malalts. I això no s'aborda des d'aquesta perspectiva, sinó culpabilitzant.

A partir d'aquí, pensem que hi ha moltes, moltes qüestions que es podrien fer per millorar la qüestió de les baixes laborals. En tot cas, ens sembla que cal reforçar la

sanitat pública i que cal que les mútues assumeixin la seva responsabilitat en aquest àmbit (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i que no ho estan fent correctament. Se m'acaba el temps. En tot cas, crec que és un debat que hem de seguir tenint i que l'hem d'abordar a fons.

Gràcies.

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

L'altre dia vam tenir una reunió al Consell Comarcal del Ripollès amb el gerent de la regió sanitària de Girona; l'havíem de mantenir amb la consellera Pané, però per segona vegada ens va plantar –m'imagino que per raons justificades. En qualsevol cas, l'animo a reprogramar aquesta trobada perquè realment necessitem parlar.

La qüestió és que el gerent de la regió sanitària de Girona va etzibar-nos una frase molt il·lustrativa de tot plegat. Ens va dir: «La sanitat no és gratis, la paguem entre tots.» No em vaig poder estar de rebatre-li, perquè no, no la paguem entre tots. N'hi ha molts que la fan servir sense haver contribuït mai a les arques públiques. (*Remor de veus.*) Sí, sí, parlo de tots aquells immigrants...

El president

Silenci, si us plau.

Sílvia Orriols Serra

...que fins ara s'empadronaven fraudulentament als municipis per tenir targeta sanitària gratuïta i que ara ja no necessiten ni padró ni targeta per abusar impunement del nostre sistema de salut. I parlo també d'aquells que, malgrat tenir poder adquisitiu i procedir de països benestants, fan turisme sanitari fins a Catalunya, perquè resulta que aquí estaquem els gossos amb llonganisses.

Per a tots ells la sanitat sí que és gratuïta; per als catalans, no. Nosaltres hem de contribuir, nosaltres sí que hem de sostenir el sistema. Un sistema sanitari dimensionat per atendre 6 milions de persones que ara n'ha de suportar més de 8. Tenim prop de 850.000 usuaris en llista d'espera, entre consultes, proves i cirurgies, més de 170.000 pacients esperant una intervenció quirúrgica, cent cinquanta dies d'espera per accedir a algunes especialitats, i de sis a deu dies per poder visitar-nos al metge de capçalera. Aquesta radiografia no és resultat d'un parell d'anys, com ens vol fer creure Junts, sinó de l'acumulació de males decisions polítiques preses en el transcurs de més d'una dècada. Encara que avui intentin fugir d'estudi, vostès hi han tingut responsabilitats, en tot això, en l'organització del sistema, en la seva planificació, en l'ordre de prioritats pressupostàries d'anteriors legislatures. Vostès van participar activament en la fase embrionària del sistema que ara ataquen.

Que cal més inversió en l'àmbit sanitari és una conclusió a la que em temo que hem arribat tots. I que el saqueig fiscal que patim a mans de l'Estat espanyol no hi ajuda, també em penso que ho veiem tots, encara que alguns s'entestïn a negar-ho per raons partidistes. La Generalitat destina vora 1.800 euros per pacient, mentre el Govern francès n'hi destina 3.000. Per tant, calen més recursos econòmics, si és que volem retenir els professionals del país i donar un servei de qualitat als nostres usuaris. Però no n'hi ha prou amb una partida pressupostària més generosa per destensio-
nar el sistema i fer-lo funcional i viable, hi ha d'haver canvis estructurals i de model.

El sistema sanitari català funciona amb un dèficit del vint al trenta per cent cada any. La despesa sanitària real de cada exercici supera sistemàticament i de llarg el pressupost inicial en milers de milions d'euros. Vostès han fixat el pressupost sanitari en 17.250 milions d'euros per a l'exercici 2026, però la despesa que es genera avui es pagarà part d'ella amb el pressupost de l'any vinent. I no és un fet esporàdic o casual, és una anomalia sistèmica. El pressupost sanitari es construeix sobre una

ficció comptable. Duen a Ple i aproven pressupostos que no reflecteixen el cost real del sistema sanitari. I aquesta distorsió té conseqüències, conseqüències que impacten en els professionals, però sobretot en els pacients. Quan un sistema funciona amb dèficit estructural, les retallades no es fan als titulars pressupostaris, es fan a la pràctica assistencial: s'endarrereixen inversions en equipaments, es renuncia a avenços tecnològics, a tractaments innovadors, i quan ens referim a la branca oncològica o a malalties minoritàries, aquesta manca de recursos suposa la diferència entre la vida i la mort.

L'arribada contínua d'immigrants amb realitats sanitàries diferents obliga el nostre sistema de salut a assumir necessitats especials i addicionals que abans no existien. Patologies que ja havien set erradicades, perfils epidemiològics desconeguts, multitud de no vacunats, serveis de traducció als centres sanitaris, perquè aquí sembla que qui s'ha d'integrar no és l'immigrant al nostre país, sinó nosaltres a l'immigrant, i casos clars d'abús, com totes les dones estrangeres que venen aquí els darrers mesos de l'embaràs per parir als nostres hospitals i forçar una regularització.

Vostès creuen que tenim estructura per suportar el pes de tantes astúcies, de tants fraus? Nosaltres creiem que no. Si la sanitat ha de ser universal, per què no ha de ser universal la contribució a les arques públiques? Per què els drets són universals i els deures no són universals?

La sanitat catalana en català i per als catalans.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Per als catalans, per a tots els catalans. *(Alguns aplaudiments.)*

Agraïm les esmenes d'Esquerra, del PP i del PSC. D'Esquerra n'hem acceptat tres de sis: incloure el CSMIJ en la millora de l'accessibilitat; el pacte nacional de salut, que sempre hi hem estat, i reforçar les condicions dels professionals. Però saben que amb el pacte nacional per la llengua, quan un govern no es creu la llengua, no hi podem ser. I per acabar amb el districte universitari únic, ja tenim la proposta registrada a Madrid.

Del PP no n'hem pogut acceptar cap. El seu marc mental és Espanya i el nostre és Catalunya. El model català i el model Ayuso estan a anys llum i Catalunya té competències plenes en salut –això també val per al PSC–, però els de «els hem des-trossat el sistema sanitari» són vostès, eh? *(Alguns aplaudiments.)*

Del PSC, tot el que han afegit, encara que sigui molt poc ambicions, ho hem acceptat com a mostra de bona voluntat, però la resta, obviar l'infrafinançament crònic de Catalunya, diluir totes les propostes, com esmunyir-se de la reunió amb els metges, no recuperar la retribució dels col·laboradors docents o la proposta d'ictus sense calendari ni compromís són inacceptables, no?

Del pressupost, despesa 2025, 16.315; despesa 2026, 17.250, 900 milions d'increment, del qual la meitat anirà a farmàcia. Poca cosa millorarem.

CUP i Comuns, haguéssim estat encantats de rebre les seves esmenes per parlar-ne, perquè el tema de les mútues és molt interessant; per cert cost i preu és diferent. Per cert, jo quan s'estava construint l'excel·lent sistema català estava estudiant o fent de metge, però la gent d'un ampli espectre català l'estava construint i per això ens dol que ara alguns se'l vulguin carregar.

Dels grups de l'odi no diré res, només que algú hauria de vigilar de no mossegar-se la llengua o s'ennuegarà i s'enverinarà.

I acabo amb l'ictus. La passada setmana vaig rebre un missatge al mòbil que deia «La meva dona va patir un ictus. Gràcies a urgències de l'hospital, al Teleictus i a l'helicòpter, està a l'Arnau i es recupera bé.» Consellera, miri'm ara només, ni que sigui aquest moment –miri'm ara–: que un pacient que pateix un ictus a la nit a Tar-

ragona o a Lleida i que requereixi trombectomia li enviï un missatge similar, està a les seves mans. I quan ho implantin, que serà aviat, Junts ho celebrarem perquè fa molt temps que ho perseguim. Com amb la llei ELA, on ens alegrem molt pels malalts, per qui, amb qui i..., amb qui portem molts anys treballant. Perquè amagar que va ser Junts qui va liderar i aconseguir aprovar la llei a Madrid, qui va liderar i aconseguir aprovar, sense el suport dels socialistes, que no hi hagués copagament, diu molt poc del president de Catalunya. Malauradament és el que tenim, i afortunadament els pacients i les associacions també ho saben.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substantiades aquest matí, que són els punts 14, 15, 16, 17 i 18 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació, incorporen les esmenes i les esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els Mossos d'Esquadra, davant l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya (continuació)

302-00214/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els Mossos d'Esquadra, davant de l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya.

Començarem votant el punt 2. El Grup Parlamentari de VOX en Cataluña n'ha demanat la lectura i, per tant, prego a la diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, la senyora Glòria Freixa i Vilardell, que procedeixi a fer-ne la lectura.

La secretària primera

«La crisi estructural, institucional i moral dins del Cos dels Mossos d'Esquadra, el deteriorament progressiu del model policial, la desafecció entre la base i la cúpula del cos i la falta de projecte col·lectiu, que impedeixen els agents actuar amb plena eficàcia en aquest nou context delictiu d'assentament del crim organitzat a Catalunya, de l'augment dels delictes més violents i de la degradació de molts barris en mans de bandes criminals islamistes.»

El president

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

I votem ara la resta dels punts de la moció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la integració de la immigració (continuació)

302-00212/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la integració de la immigració.

Votem els punts 1, 12, 13, 16, 19, 21 i 23.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

També de manera conjunta votarem els punts 2 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 17 vots a favor i 11 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 17 vots a favor i 46 abstencions.

Votem conjuntament els punts 4, 15 i 22.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 71 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

Votem els punts 5, 7, 18 i 20.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem els punts 6, 10 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 109 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votem els punts 9, 14 i 17.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els pagaments indeguts de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (continuació)

302-00213/15

Votem a continuació la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els pagaments indeguts de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència.

Farem una votació conjunta de tota la moció. Això no obstant, el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya ha demanat la lectura del punt cinquè d'aquesta moció. Prego a la diputada i secretària tercera de la Mesa del Parlament, la senyora Rosa Maria Ibarra i Ollé, que procedeixi a fer-ne aquesta lectura.

La secretària tercera

«Garantizar que todas las ayudas sociales y subvenciones otorgadas por el Departamento de Derechos Sociales e Inclusión, así como por cualquier otro órgano de la Generalitat, se concedan estableciendo criterios de prioridad nacional, asegurando que ningún español deje de percibir ayudas de la Generalitat de Catalunya en beneficio de extranjeros.»

El president

Votem, doncs, conjuntament la moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques agroalimentàries (continuació)

302-00215/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques agroalimentàries.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 78 vots a favor, 15 vots en contra i 42 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 2 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 2 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 15 vots en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, cap vot en contra i 26 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 87 vots a favor, cap vot en contra i 48 abstencions.

Votem el punt 5 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 87 vots a favor, 42 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 5 ter.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap vot en contra i 6 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 82 vots a favor, 42 vots en contra i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut (continuació)

302-00216/15

Finalment, procedim a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 73 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem conjuntament els punts 2 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 63 vots a favor, 12 vots en contra i 60 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 4, 6, 11 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 67 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 62 vots a favor, 59 vots en contra i 14 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 61 vots a favor, 26 vots en contra i 48 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 12 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 133 vots a favor, cap vot en contra i 2 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a tres quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i deu minuts i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, el conseller d'Empresa i Treball i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya

302-00217/15

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Ui, m'ha començat ja... (*L'orador assenyala el rellotge.*)

El president

No pateixi, no pateixi.

Lluís Mijoler Martínez

Un segon és un segon. Gràcies, president. Diputades, diputats, conseller... Bé, el 2025, a Catalunya, amb dades provisionals, parlem de cent nou morts: vuitanta-cinc en jornada laboral i vint-i-quatre *in itinere*. Parlem també de centenars d'accidents greus. I això –ho deia a la interpellació– no és només una estadística; és un país que encara falla en prevenció.

I hem de dir-ho clar: la sinistralitat laboral no és només un problema tècnic; és un problema de drets i de poder. Qui pot dir que no, qui pot aturar una feina o exigir mesures té més possibilitats de tornar a casa sa i estalvi, i qui no, no. Qui treballa amb precarietat, qui treballa a l'últim esglaó d'una cadena productiva és, precisament, qui té més risc. I ho veiem també en la naturalesa dels accidents: caigudes, atrapaments, aixafaments, electrocucions. Molts són traumàtics, i, per tant, molts són evitables. Això no és fatalitat; és precarietat convertida en risc.

Per això portem aquesta moció, perquè el Parlament no pot quedar-se en el diagnòstic. Cal decidir, actuar i fer complir. I nosaltres ordenem aquesta proposta en quatre decisions: múscul públic i governança, entrar on el risc es concentra, canvis en l'organització del treball, i la mobilitat laboral i els sectors de cures.

La primera, el múscul públic i governança. Sense múscul públic, la prevenció deixa de ser una garantia, i el que passa a ser és una excepció. Les dades ho expliquen. La Inspecció de Treball va tancar més de 33.000 expedients, va detectar milers d'infraccions i va rebre prop de dotze mil denúncies, i alhora reconeix un problema de fons: dèficit de personal. Una part important de les infraccions té a veure amb jornades, descansos i hores extraordinàries.

Per això proposem un pla de reforç de la Inspecció de Treball en prevenció amb més efectius, especialització en riscos laborals i desplegament territorial, però també exigim rendició de comptes real, publicar el temps de resposta a denúncies, publicar també indicadors trimestrals d'activitats i resultats, i establir protocols d'actuació d'ofici davant d'accidents greus o mortals en coordinació amb emergències i Fiscalia.

I volem marcar una línia clara: prou de convertir la baixa en una sospita. La incapacitat temporal és una protecció quan falla la salut. El que cal és blindar el criteri clínic, no pressionar-ho amb incentius de gestió.

Segona, entrar on el risc es concentra. Catalunya és un país de pimes, de microempreses i d'autònoms. Per això proposem un pla operatiu en sectors d'alta sinistralitat, amb actuacions focalitzades i amb seguiment fins a la correcció efectiva. Amb una idea clara: la responsabilitat no pot desaparèixer a mesura que baixa per la cadena de subcontractació. Si l'empresa principal se'n beneficia, ha d'assumir obligacions exigibles. I la peça més transformadora és la prevenció de proximitat, desplegar el cos de delegats i delegades territorials de prevenció amb capacitat d'entrar a microempreses i als subcontractes.

I també hi ha col·lectius massa sovint invisibles: els autònoms que necessiten suport i protecció davant pràctiques que el que fan també és traslladar aquests riscos. I també les persones migrants, perquè qui té por a denunciar pot convertir aquest risc en invisible. La salut laboral no pot dependre, doncs, d'aquest coratge individual per denunciar; ha de dependre de drets efectius i ha de dependre de presència pública.

La tercera és canviar l'organització del treball. La sinistralitat no baixa exclusivament amb campanyes; baixa quan canvia el que passa cada dia als llocs de treball, a la feina. Per això cal actuar amb força en els riscos psicosocials –sobrecàrrega, estrès, *burnout* o la violència laboral.

Cal que les inspeccions verifiquin avaluacions reals i mesures correctores. També cal intensificar la prevenció i sanció de l'assetjament sexual per raó de gènere amb protecció efectiva de les persones afectades, i abordar el temps de treball com a política preventiva.

Si una part tan gran de les infraccions té a veure amb jornades i descansos, aquí hi ha una de les grans palanques per salvar vides. Per això exigim el control real de les hores extres no pagades, la verificació del registre horari i la sanció efectiva dels incompliments.

La quarta, la mobilitat laboral i els sectors de cures. Amb vint-i-quatre morts *in itinere*, la mobilitat laboral és també prevenció. Per això proposem protocols clars davant d'emergències climàtiques o col·lapses: informació, reorganització del treball, flexibilitat i teletreball quan sigui possible. I una eina concreta: els plans de desplaçament d'empresa per reduir riscos i desplaçaments que siguin innecessaris.

Finalment, hi ha sectors que sostenen el país, com la dependència, la salut mental, l'educació o l'atenció domiciliària; sectors feminitzats, amb càrregues elevades i amb riscos físics i psicosocials. Quan no hi ha substitucions, la sobrecàrrega es converteix en norma i el *burnout* s'estén.

Per això exigim control verificable en la contractació pública: clàusules sobre ràtios, substitucions, etcètera, perquè amb diners públics s'ha de garantir servei, però també dignitat i salut laboral.

I acabo. Aquesta moció és, en el fons, una idea de país. Un país on la competitivitat no es construeix sobre la precarietat, on la prevenció arriba també a la micro-empresa i a la subcontracta, on els sectors vulnerables no queden invisibles i on no s'assenyala qui està malalt, sinó que es governen les causes que emmalalteixen i la forma com es preveu i es cura. Perquè governar és això: fixar objectius, posar recursos i fer complir.

Salut i bon treball.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I per defensar-les, en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Sí; gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Avui tornem a parlar d'una qüestió molt seriosa i a què el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar dona molta importància: la seguretat i la salut a la feina. I ho hem de fer amb tota la claredat i fermesa, perquè darrere de cada dada hi ha una persona i famílies.

La realitat, com la moció que estem debatent indica, és que la sinistralitat laboral continua en nivells que no poden ser acceptables. No repetiré totes les dades. No són números només, totes les dades que s'han dit –no són números–; són vides que s'han perdut i famílies que han patit i que pateixen. Per això cal fer un pas més en prevenció i en control, i també en responsabilitats. I aquest grup parlamentari i el Govern s'ho creuen i estan treballant en aquesta línia.

També hem de tenir present que no tots els riscos i els accidents es veuen amb la mateixa claredat. Com vostè mateix ha indicat a la intervenció abans, quan hi ha

precarietat, quan hi ha subcontractació, una economia irregular o por a denunciar, molts problemes poden quedar amagats. I això passa especialment amb alguns col·lectius vulnerables, com les persones treballadores migrants, que, per no perdre la seva feina, no fan palès, no posen de manifest les seves precarietats en alguns moments. No estic focalitzant en totes les empreses, però sí que és cert que n'hi han algunes que no ho tenen en compte i que hi han aquestes situacions.

La seguretat a la feina ha de ser per a tothom, sense excepcions. Al Ple anterior, això es va comentar per part d'alguns diputats d'altres grups parlamentaris. Nosaltres ja havíem parlat i no ho vam poder replicar, però, evidentment, el Grup Parlamentari Socialistes ho comparteix plenament, que hem de recolzar aquests col·lectius més vulnerables.

Per això estem d'acord amb aprovar un pla de reforç a la Inspecció de Treball i en matèria de prevenció de riscos, dins el reforç de la Inspecció de Treball, per tal d'incrementar els recursos i l'activitat inspectora enfocada a la prevenció de riscos laborals. Cal augmentar el nombre de places per a inspectors i subinspectors de treball que s'ofereixen en els processos selectius per a les properes convocatòries –és una feina en què ja s'està treballant–, essent necessari crear aquestes noves places i dotar-les pressupostàriament.

La reducció del temps de resposta a les denúncies és un dels objectius estratègics de la Inspecció de Treball de Catalunya, i també s'està treballant en aquest tema respecte a totes les matèries que arriben a aquesta inspecció. Aquí ho englobaríem tot: tot el tema de jornades, hores extres no pagades, temes de seguretat, qualsevol tipus de denúncia que arribi a la inspecció.

És una prioritat des de l'any 2025, i durant aquest període ja se n'ha experimentat una certa reducció, tot i la complexitat a causa de l'increment de les denúncies, cosa que jo crec que és molt important, que aquestes denuncien; vol dir que la gent realment s'està atrevint a posar de manifest situacions que no són correctes. I n'hi ha hagut un increment respecte al 2024 en un 13,8 per cent. Per tant, hi ha hagut aquest moviment, encara que han baixat.

L'Administració ha de poder actuar amb rapidesa, coordinació i claredat. A Catalunya ja existeix una feina coordinada entre la Inspecció de Treball i els Mossos d'Esquadra, amb serveis de guàrdia de vint-i-quatre hores i protocols de comunicació. El que es planteja en aquesta moció és reforçar i ordenar encara més aquests circuits perquè davant situacions greus s'hi pugui donar una resposta pública immediata. Evidentment, el grup parlamentari i el Govern estan treballant en aquesta línia.

En l'àmbit... No puc fer totes les explicacions perquè és una moció molt àmplia. Jo crec que és una pena, perquè són molts punts que són molt importants i que ens agradaria poder rebatre'ls tots, però, al final, faré quatre pinzellades i ja.

Els riscos psicosocials, molt importants. S'hi ha de treballar, s'han d'avaluar els riscos, s'han d'aplicar totes les mesures correctores dintre de les empreses per poder actuar i treballar en aquesta línia.

Estem d'acord també amb treballar en temes d'assetjament sexual i assetjament per raons de gènere en l'àmbit laboral. I jo aniria un pas més enllà: en l'assetjament sindical, que moltes vegades també ens hi estem trobant.

I, bé, dit això, en els accidents *in itinere*, evidentment, s'hi ha de treballar. Hi ha un pla que està integrat dintre de l'estratègia catalana de seguretat, coordinat entre l'estratègia catalana de la seguretat i salut (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) –acabo en dos segons– i el pla de seguretat viària, i està dintre del pacte nacional de la mobilitat de la seguretat, que es treballa en aquest tema.

I, dit això, per acabar, només vull fer un tema, el tema de les baixes mèdiques, evidentment. Repeteixo les paraules del president Illa: «Les baixes mèdiques se seguiran donant només per criteris mèdics.» Ho aclareixo –va dir– i no hi ha cap altre

criteri. Sí, donarem més recursos perquè les proves diagnòstiques es puguin fer amb més agilitat. La salut és el que passa pel davant de tothom.

I res, agrair al grup parlamentari la seva voluntat de negociar. Nosaltres votarem tots els punts d'aquesta moció. I també vull posar en valor la feina dels delegats sindicals, de tota la tasca que fan en matèria de prevenció, de seguretat i salut.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

President, conseller, diputats, diputades... De nou, i per tercera vegada en aquesta legislatura, es presenta una moció per reduir els accidents laborals amb més polítiques de salut laboral i de prevenció. Una moció que en gran part aporta mesures que ja existeixen, però demana més reforç i intensificació, més inspeccions de treball, més sancions i més dades sobre la sinistralitat. No hi ha, en canvi, mesures tecnològiques ni de digitalització, que poden ajudar realment a avançar a tendir al risc zero.

Des de Junts per Catalunya, votarem a favor de totes aquelles propostes que realment ajudin a reforçar les polítiques de prevenció de salut laboral i que contribueixin a reduir la sinistralitat laboral. I ens abstindrem en aquelles propostes que creiem que ja han estat votades o que ja existeixen.

Vull expressar de nou el nostre profund lament pels cent nou accidents mortals registrats el 2025, molt superiors al 2024. D'aquests morts, més del vint per cent, com ja s'ha comentat –els anteriors diputats–, es van produir en accidents de trànsit, als desplaçaments entre domicili i lloc de treball. I per això recordem la situació d'un transport públic deficitari i poc fiable i d'unes infraestructures viàries sovint col·lapsades i amb mancances de manteniment.

Dit això, també cal reconèixer el camí recorregut en les polítiques de prevenció de salut laboral durant vint anys, perquè, gràcies a agents socials, delegats sindicals i tècnics de prevenció, les baixes mèdiques per accidents i per salut i per malalties laborals s'han reduït aproximadament a la meitat, situant-se actualment al voltant de les noranta mil baixes anuals.

En canvi, el que sí que ha crescut de manera molt significativa és l'absentisme vinculat a les baixes per malalties comunes. Aquestes baixes s'han duplicat –més de 2 milions anuals–, en un mercat laboral de prop de 3,7 milions de treballadors a Catalunya. I en el cas dels més joves, entre setze i vint-i-quatre, s'han arribat a triplicar les baixes, tot i que les seves dades de salut no ho expliquen.

L'absentisme laboral a Catalunya, que suma baixes laborals i baixes per malaltia comuna, és avui un fenomen molt preocupant, i estem entre els nivells més alts d'Europa. Però, mentre el debat sembla centrar-se sovint en penalitzar l'àmbit laboral, ens oblidem d'analitzar amb profunditat quines són les causes reals d'aquesta situació. Fa més d'un any vam demanar una coordinació efectiva entre la conselleria de Treball, Salut, Drets Socials i Educació. Va ser proposada al Parlament i aprovada, però encara el Govern no l'ha desplegat.

Les dues principals causes de baixes laborals i baixes comunes són l'increment de l'augment dels problemes de salut mental de la població, que ha crescut de manera molt significativa després de la covid. I per això demanem que els riscos psicosocials no només s'analitzin des de l'àmbit laboral, sinó des de l'àmbit personal i social. Les dificultats d'accés a l'habitatge, càrregues familiars i els problemes de mobilitat, la falta de formació adequada i la desmotivació són alguns d'aquests exemples. La segona causa són els problemes osteomusculars, que comparteixo que en alguns casos estan infradiagnosticats com a laborals i que sovint es veuen agreujats per les llargues llistes d'espera d'especialistes i proves diagnòstiques.

I per això nosaltres ho diem clar: si hem d'escollir entre més inspectors de treball o més ressonàncies magnètiques, nosaltres apostem per més ressonàncies magnètiques. I en defensa del metge de família, que tant se'n parla ara, ell no té la clau de la llista d'espera; falta corresponsabilització entre l'àmbit de l'atenció primària i l'àmbit hospitalari.

I recordem també que una de les causes d'aquesta situació són les polítiques laborals impositives impulsades per Sumar, que han suposat en els darrers anys molts increments en les quotes de seguretat social, permisos retribuïts, que no han ajudat a reduir les baixes i que són més penalitzacions que no volem sumar a les que avui es proposen.

Creiem que les polítiques laborals actuals redueixen el marge de les empreses, els incentius per millorar salaris i augmenten les deslocalitzacions fora de Catalunya d'empreses en sectors intensius de mà d'obra.

Resumint, donarem suport a molts dels punts que es proposen per millorar polítiques de prevenció. I estem d'acord amb tenir més dades i més transparència, però trobem a faltar instruments més útils, com la tecnologia i la digitalització, per prevenir riscos i els canvis climàtics.

Cal pensar bé on incrementem la despesa pública. Perquè els pressupostos del 2026, que s'estan discutint ara mateix i que es parla d'un increment d'un vint per cent, realment, si els comparem amb la despesa realitzada el 2025, només han incrementat un cinc per cent. Per tant, volem més polítiques, més positives, més intel·ligents i menys punitives.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició, les seves posicions. En primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bon dia a tothom. Està molt bé que continuem parlant d'aquests temes en aquest Ple, està molt bé que continuem, i crec que en el proper Ple continuarem, perquè tindrem més mocions al respecte, però, en qualsevol cas, crec que està també bé que focalitzem on tenim el problema, i que, per tant, si focalitzem on tenim el problema respecte a la seguretat i salut laborals al país, podrem també focalitzar on hem de posar l'ull per, precisament, aportar-hi les solucions necessàries.

Aquesta moció és molt completa. I jo vull felicitar també el diputat Mijoler per haver concretat en molts dels punts de la moció i, per tant, focalitzat sobretot en l'àmbit de la inspecció de treball, però també en un element que crec que per nosaltres és rellevant i crec que és important que també tinguem tots en compte, que és la invisibilitat de molts dels accidents laborals. És a dir, nosaltres, quan parlem de dades i posem dades damunt de la taula, sempre fem referència a allò que s'ha detectat, allò que s'ha visibilitzat, allò que coneixem. Però hi ha molts accidents laborals que no es coneixen, que no es detecten, però que sí que passen. I passen i no es denuncien, i aquí tenim un problema molt important i molt greu, perquè allò que no es denuncia no té reconeixement administratiu; si no té reconeixement administratiu, continuarà passant, i malauradament sabem que hi ha una accidentalitat laboral que no és reconeguda. I ho sabem perquè..., no sé si els hi passa a vostès, però a nosaltres sí que ens ho expliquen, d'accidents que tenen lloc en el centre de treball i que els envien directament al CAP i, després, al cap d'unes hores, tornen al centre de treball, o els hi donen dos dies perquè descansin a casa, no consta enlloc i tornen al centre de treball.

Per tant, hem de posar el focus també en la detecció. I en la detecció, lògicament, la Inspecció de Treball hi té un paper transcendental, però alhora també hi té un paper transcendental una bona política de prevenció de riscos laborals. Molts d'aquests accidents també venen perquè no hi ha tampoc una bona definició de la prevenció de riscos. Hi ha riscos –i ho vam posar damunt de la taula nosaltres, la setmana passada, en la nostra moció– psicosocials que no es tenen en compte; hi ha riscos derivats de les condicions climatològiques que no es tenen en compte, però també hi ha riscos... Quan parlem d'«*in itinere*», no només parlem de quan agafem el nostre cotxe per anar al nostre centre de treball. Tot el que pateixen les persones que tenen problemes amb la mobilitat del país per accedir a un lloc de treball els hi genera un estrès que repercuteix negativament en la seva salut mental i que acaba perjudicant... I aquestes qüestions també tenen una repercussió directa en tot el debat de les baixes.

Per cert, si parlem de dades i de les baixes reconegudes, un catorze per cent de les baixes per contingència comuna –un catorze per cent– està en dubte que siguin per contingència comuna, sinó que tenen una relació directa amb l'àmbit laboral –un catorze per cent. Per tant, quan parlem de les baixes de contingència comuna, hem de posar aquesta reserva damunt de la taula: no totes les dades que s'aporten són dades contrastades.

Després, hi ha un altre element que per nosaltres també és rellevant tenir en compte, que és el presentisme. Saben què és el «presentisme»? El presentisme és quan un treballador o una treballadora va al seu lloc de treball malalt i, per tant, no hauria d'anar a aquest lloc de treball; hauria d'anar al metge i tenir una baixa, però té por, perquè, si li donen la baixa, pot ser que el facin fora de la feina, perquè està en una situació de precarietat laboral.

Però, d'altra banda, aquest presentisme crec que s'ha de posar també en consonància amb un altre element que per nosaltres també és molt rellevant. I hi ha un informe de la UGT que precisament s'ha publicat aquesta mateixa setmana que hi posa llum, que són les hores extres que fan els treballadors i treballadores del país: 216 milions d'hores extres en el centre de treball, 163,6 milions d'hores extres en el temps lliure, vol dir fora del centre de treball, però desenvolupant tasques que tenen relació amb la feina. Això són 11.900 milions d'euros que els empresaris no paguen. Superen, i de molt, les hores que els treballadors no poden anar a la feina, no perquè no vulguin, sinó perquè estan malalts.

Potser que focalitzem el debat on l'hem de focalitzar. Ja sap, conseller –i li faig una menció, però segur que no me la recriminarà perquè no li cal rèplica; (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) ja acabo, president–, que és clau que definim una bona estratègia catalana de seguretat i salut laboral al país i que, a més, tinguem un bon mecanisme de fiscalització. Enguany finalitza; per tant, necessitem que aquesta estratègia obeeixi al compliment d'aquests objectius i tingui com a element també principal la detecció d'allò que no es veu, d'allò que és invisible.

Per tant, unim tots esforços per tal de que reduïm les morts –morts zero en els llocs de treball–..., i també visibilitzar allò que no es veu, perquè aquí és on tenim l'arrel del problema.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Conseller Sàmper, diputats i diputades... Des del Partit Popular considerem, doncs, molt preocupants els casos, els nombrosos casos d'accidents laborals mortals o molt greus i considerem que cal avançar fins a assolir una

protecció que sigui efectiva de les persones treballadores i erradicar la sinistralitat laboral.

Amb aquesta finalitat, ja hem dit en repetits debats que compartim la necessitat de reforçar la Inspecció de Treball perquè tingui l'estructura i els recursos suficients per portar a terme no només les funcions de vigilància i exigència del compliment de la normativa laboral, sinó també d'informació, d'assistència, d'orientació a les empreses i als treballadors, de mediació i conciliació entre empreses i treballadors per resoldre conflictes laborals. Però molt de compte també amb el que proposen, perquè ampliar el nombre de places d'inspectors i d'inspectores de treball a Catalunya depèn del Ministeri de Treball, liderat per la ministra Yolanda Díaz –per tant, justament depèn de vostès, depèn de Sumar, depèn de Comuns. Per tant, doncs, quina cara, no?, quina cara tenen de demanar aquí que sigui la Generalitat la que incrementi aquests efectius. (*Alguns aplaudiments.*) I a sobre aquests dies se'ls hi ha obert un altre front amb el sindicat d'inspectors de treball, perquè justament han denunciat l'impagament d'una sèrie de complements salarials pactats, qüestionant la transparència i la gestió del propi ministeri.

A banda d'aquests fets, ja hem manifestat també en successius debats la necessitat, doncs, que el Govern de la Generalitat avalui l'estratègia catalana de seguretat i salut laboral del 2021 al 2026, presenti els resultats assolits i proposi noves mesures, especialment en prevenció i en control, per assolir una veritable protecció dels treballadors i especialment en feines de risc i en èpoques d'onades de calor extrema. Però si realment els Comuns tenen tant d'interès en garantir la seguretat i la salut laboral, ens sorprèn, doncs, que no hagin anunciat mesures d'aquesta qüestió en el pacte de pressupostos del 26 amb el Govern de la Generalitat. És perquè consideren que no ven tant mediàticament com limitar la compra d'habitatges?

Per altre costat, en la seva proposta demanen al Govern un exercici de transparència amb indicadors de prevenció de riscos laborals, incloent-hi denúncies, requeriments, infraccions, sancions i mesures correctores. Però la realitat és que ja existeixen aquestes estadístiques anuals de la Inspecció de Treball de Catalunya –jo mateixa les he estat analitzant–, i contenen un ampli ventall d'indicadors per matèries, per mesures i resultats de l'activitat inspectora.

Així mateix, ja existeix un protocol d'actuació davant d'accidents laborals greus i mortals, coordinat amb el servei d'emergències, amb les forces de seguretat i l'autoritat judicial. A més, hi ha diversos organismes específics creats –el conseller Sàmpser ho podrà corroborar– justament per coordinar el Departament d'Empresa i Treball i el Departament de Salut, tot i que des del nostre punt de vista creiem que la coordinació dins de la Generalitat hauria d'estar sempre garantida, sense necessitat de tantes entitats adscrites. També s'ha intensificat la prevenció en riscos psicosocials, sent obligatòria per a autònoms i pimes, així com les actuacions inspectores contra l'assetjament sexual i tracte discriminatori per raó de gènere en l'àmbit laboral.

En definitiva, nosaltres veiem que és una pena que realment aquesta moció no tingui gran valor afegit, malgrat tractar un tema tan rellevant com és la seguretat i la salut laborals. I és que veiem que la majoria d'actuacions proposades manquen de concreció, o ja estan recollides en mocions que han estat aprovades, o ja les està fent l'activitat inspectora de treball, o el que és pitjor, i és que pressuposen que les empreses no fan prevenció laboral de debò.

En qualsevol cas, des del Partit Popular creiem que fa falta més ambició i objectivitat en les polítiques de treball del Govern de la Generalitat, impulsant el diàleg i el consens social amb els sindicats i les patronals per assolir acords concrets entre l'Administració, les empreses i el personal per erradicar la sinistralitat a la feina, com també combatre l'absentisme i la precarietat laborals. La solució, senyor Mijoller, no ha de ser més intervencionisme en les empreses, sinó pactes col·lectius, perquè el deure és de tots.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Señor Mijoler, una de las cosas que siempre he intentado que algún marxista me responda es cómo ustedes pueden proteger a los trabajadores sin que haya empresas. Ya sé lo que me explicarán, que las empresas son de los trabajadores y tal. Pero la cuestión es: claro, cuando yo leo sus intervenciones y sus mociones completamente intervencionistas, mi pregunta es: ¿cómo pretenden hacerlo? –¿cómo pretenden hacerlo?–, ¿expulsando a quien ha puesto el dinero, a quien se sacrifica, a quien se juega su patrimonio y poniendo a personas que a veces eligen, por ejemplo, no cumplir con su deber de trabajo? Lo digo porque es importante, y en la inmensa mayoría no es así, pero en muchas ocasiones pasa.

Y, claro, cuando ustedes presentan este tipo de propuestas, que entiendo que son con la voluntad de intentar mejorar la siniestralidad laboral, de intentar mejorar la vida de los trabajadores, pienso: «Oiga, ¿cómo puede ser que aquellos que defienden a los sindicatos, que defienden las políticas de género, que defienden los programas de igualdad, en vez de invertir en siniestralidad laboral, nos den lecciones a algunos?» (*Alguns aplaudiments.*) Es que no lo entendemos. Y, claro, solo hay que consultar el pacto *nacional per a la indústria*, en el que ustedes han invertido –porque ustedes sí que han participado de ese chiringuito–..., en invertir precisamente en cartelitos no binarios, en vez de intentar revertir la siniestralidad laboral, que creo que es un tema que es fundamental. Y ustedes aquí vienen presentando una moción, ¿para qué?

Pues, mire, la verdad es que hay que tener mucha cara, muchísima cara, señor Mijoler –muchísima cara–, y le diré por qué. Porque es vergonzoso despilfarrar millones de euros públicos mientras hay trabajadores que se dejan la vida en el trabajo o yendo directamente al trabajo. Usted lo ha dicho: ciento nueve directamente este año. Pero, claro, ¿cuántas empresas necesitan ayuda para poder adecuar esos puestos de trabajo? ¿Y ustedes presentan alguna alternativa ante eso? No. Ustedes lo que pretenden es sancionarles, machacarles, humillarlos y, lo que es más importante, re-tratarlos.

Les pongo un ejemplo. Mire, no sé si ustedes han visto alguna situación así –me imagino que no–, pero, si no, consulten algún..., y no le digo a grandes empresarios, que ustedes les tienen tanto..., en fin, pudor, como el señor de Mercadona, Inditex... No, no, el pequeño empresario, el de Cataluña, que tiene dos o tres o cuatro trabajadores. Y si han tenido una inspección laboral, una inspección de prevención de riesgos laborales, que expliquen cómo es. Es que ni la Fiscalía Anticorrupción en la sede del PSOE. (*Alguns aplaudiments.*)

Por tanto, mire, yo lo que le puedo decir es que, al margen de que hay casuísticas concretas entre empresa y trabajador, ¿no?, que evidentemente hay negligencia por parte a veces del trabajador o de la empresa –en que para eso está el juzgado de lo social, también el juzgado penal, y, por tanto, la justicia ya determinará–, sí que es cierto que hay veces en que hay cuestiones que se pueden prevenir. Y ahí sí que entra la prevención de riesgos laborales, ahí sí que entra donde la Administración puede dar un paso adelante, donde la Administración puede decir: «Oiga, ayudemos a las empresas para poder mejorar esa calidad en el trabajo.» Y ustedes eso no lo defienden aquí.

Usted ha hablado de las actuaciones *in itinere*, es decir, de esos accidentes yendo al trabajo. Bueno, esos accidentes que pasan también en los trenes o en las carreteras. Y, claro, yo cuando leo su moción pienso: «¿Estos señores no han gobernado nunca España? ¿No han gobernado los últimos ocho años? ¿No son responsables de Adif, de Renfe, de las carreteras? ¿No son responsables absolutamente de nada? ¿No

lo son absolutamente de nada?» Pues sí, son muy responsables y son responsables absolutamente de todo. Por tanto, oiga, menos hipocresía y más actuar y más presupuesto, que eso sí que lo pueden hacer.

Y, miren, yo les voy a dar un par de recetas que hasta en ese programa marxista pueden colar, que pueden ser: mejorar la inspección, pero mejorar la inspección no para machacar a las empresas, sino para intentar buscar esas soluciones que mejoren esa situación, no para recaudar exclusivamente, porque es como funcionan; si no, pregunten a Inspección del Trabajo cómo funciona una inspección en este país, en esta región.

Y lo más importante: oiga, ¿por qué no damos apoyo económico, psicológico y social a aquellas víctimas de siniestralidad laboral? A aquellas personas que han perdido a su padre, a su madre, a su hermano, ya puede ser en el camión, en la construcción o donde sea. ¿Qué hace la Generalitat aquí? ¿Realmente da un apoyo constante a eso? Pues en eso sí que nos podríamos poner de acuerdo. Pero, claro, aquí no se habla de eso. Aquí se habla –algunos– de que la culpa de la desinversión del Estado condiciona la situación de los trenes, de las carreteras y de la movilidad. Pues sí, la movilidad es un problema. ¿Cuántas horas se pasan los trabajadores de esta región en los trenes? Ese ataque psicológico también es siniestralidad laboral.

Y, por último, señor Mijoler –y ya acabo–, el absentismo laboral. Creo que hay que dar un mensaje a la señora Pané; hoy no está, se lo daré al señor consejero (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –y acabo, muy breve–: con la salud y el trabajo no se juega. Ustedes tienen que poner medios para que esas inspecciones, para que esos procesos de baja sean lo más cortos posible, porque el diagnóstico sea el más corto posible. Pero no hay incentivos a los médicos para que den altas más breves. Eso no es mirar por el trabajador; eso es únicamente mirar por el presupuesto y por la economía, cosa que, insisto, con el trabajador y con los trabajadores de este país no se juega.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defenseu la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé; bona tarda. Nosaltres votarem a favor dels punts d'aquesta moció perquè ens semblen els mínims que hauria d'haver-hi en un país que es consideri democràtic, que és defensar els treballadors que el posen en marxa. Per tant, aprofitarem per fer algunes consideracions, perquè la veritat és que ens està quedant un inici o una represa del Ple de tarda una mica hipòcrita; hipòcrita perquè aquí ara semblaria que tots estem d'acord amb defensar els drets dels treballadors. Perquè, per cert, és un *dret* no córrer riscos a la feina; no que no et passi res, sinó no arribar a prendre segons quins riscos.

Però després parlem d'absentisme. Que –em sap molt greu– l'absentisme és l'enèsim problema que s'inventen, perquè en aquesta vida –ja us ho vaig dir una volta–, si la cervesa 0,0 per cent considerem que no té alcohol, les coses que tenen a veure amb un 0,0 per cent no existeixen. Llavors, l'absentisme no existeix; el que existeix és la gent anant malalta a treballar. I quan la gent va malalta a treballar és molt més fàcil que, després de jornades extenuants, després de que no se'ls hi donin efectivament les qüestions bàsiques de la prevenció de riscos, llavors hi hagi accidents laborals. I sí, no és un accident quan en passa un cada quatre dies. Aquestes són les coses que no els hi preocupen tant.

Tenim un país on el vuitanta-set per cent dels treballadors reconeix tenir algun problema de salut. D'això en parlem poc. Un de cada tres acaben la seva jornada físicament o emocionalment exhaustos. Jo imagino que aquí hi ha diputats que això ni els hi sona, però anar a casa i quedar-se plorant al llit és el que passa a la gran majoria.

ria dels treballadors en aquest país. Això és el que està passant. I això no només té a veure amb el preu de l'habitatge. El que passa és que s'ha de ser hipòcrita per venir aquí i separar... «Ara el problema són les condicions de vida.» I quan tinguem una discussió sobre les condicions de vida, llavors tampoc defensaran que fem res políticament perquè això canviï. Llavors, comença a ser esgotador, la veritat.

Dit això, parlen d'això i després diuen que, clar, no s'ha de parlar malament de Juan Roig, de Mercadona. No, si els sembla, li donem el premi del treball o el premi Nobel, no ho sé, que sembla que també el regalen, a una persona que enviava els treballadors a treballar en una circumstància com la de la dana, que diaris com *La Vanguardia* van haver de tapar-li el cartellet de Mercadona perquè era tan vergonyant que fins i tot ells ho veuen. Imaginin-se! –imaginin-se!

I no s'atreveixin a parlar-me de que «no, les empreses sempre posen determinades seguretats» i «demés». Això van i l'hi diuen a la mare de Víctor Nuño, que tenia divuit anys, que no va passar ni dos setmanes a l'empresa, no es van atrevir a donar-li els guants perquè pogués operar amb la màquina que tenia i va morir. Ara van i li diuen que sí que li havien fet la prevenció de riscos laborals. Home, ja!

És una vergonya que es puguin dir aquestes barbaritats en aquest plenari. És una vergonya que no s'atreveixin a dir obertament el que pensen, que els és igual que es morin els treballadors, que els són iguals les seves condicions de vida i que per això s'atreveixen a parlar d'absentisme en un país on, com s'ha dit, el que tenim és presentisme, el que tenim és la gent passant-ho fatal a la feina i anant malalta a treballar. Aquesta és la Catalunya d'avui.

I això no seria tan vergonyós... I em sap greu, conseller, perquè aprofitaré l'avinentesa que el tinc aquí per dir-li que la seva consellera de Salut porta dies tractant-nos, a tots, com si estiguéssim bojos –bojos. Perquè aquí vam portar al plenari que hi havia un percentatge del pressupost actual dels centres d'atenció primària que s'estava fent, que s'estava condicionant a que es donessin altes osteomusculars i de salut mental, i es va anunciar en determinats diaris que això s'havia retirat a través d'un acord que hi havia entre un partit d'aquesta cambra i la conselleria d'Economia. Nosaltres portem setmanes darrere de qualsevol text que demostrï que això, efectivament, s'ha retirat, perquè el que tenim són els sanitaris avisant-nos de que una vegada i una altra s'estan fent formacions encara ara amb aquests criteris.

Llavors, no podem parlar de la salut dels treballadors a la feina i després estar-los arreglant com si fossin peces per tornar-los en aquest lloc. No podem estar condicionant l'exercici de la salut pels sanitaris i pels professionals de la salut, no podem estar condicionant el pressupost sencer d'un centre d'atenció primària a que es donin altes que no s'haurien de donar. Després, si volen, discutim sobre com s'agilitzen o no les proves diagnòstiques, però això avui és central. I és una vergonya que no tinguem una resposta per escrit. A mi personalment em cau la cara de vergonya de compartir espais i que no siguin capaços, almenys, de defensar les propostes que tenim. Estan d'acord amb això? Estan d'acord amb que es condicionin econòmicament els criteris de salut? Perfecte. Surten i ho defensen. No hi estan d'acord? Llavors, portin un text on vegem clarament que això està passant així, perquè, si no, després ens trobem diputats que venen aquí a dir-nos que el cost d'unes fotocòpies a les portes dels lavabos és equivalent a la prevenció laboral, i aquestes barbaritats una vegada i una altra.

I penso, a més, que hauríem de deixar de fer dicotomies falses. Més ressonàncies magnètiques? Clar, i més inspectors. Perquè crec que els treballadors tenen dret a no trencar-se en mil pedaços el cos i l'ànima abans d'haver d'anar a l'hospital. Bona prevenció voldria dir menys ressonàncies magnètiques, que en aquest país lo que tenim és un noranta-nou per cent dels càncers infradiagnosticats relacionats amb la feina i el noranta-cinc per cent de les malalties respiratòries. I no l'hi desitjo a ningú, però la gran majoria de famílies d'aquest país tenen almenys un membre que han perdut en aquest sentit.

Gràcies.

El president

Finalment, en nom del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Parlar de riscos laborals comporta parlar d'estratègies, protocols i indicadors. Però hi ha una cosa que no hauríem d'oblidar mai: darrere de cada estadística hi ha una persona, darrere de cada accident laboral hi ha una família, i darrere de cada mort laboral hi ha una vida que no tornarà.

Catalunya pateix uns nivells de sinistralitat laboral que no haurien de ser acceptables. Cada any es registren prop de 200.000 accidents laborals a Catalunya, i al voltant d'un centenar de treballadors hi perden la vida.

Davant d'aquesta realitat hem de dir: no n'hi ha prou amb estratègies escrites, informes o plans de treball; només és prevenció quan es redueixen realment els accidents. Quan una política pública no es mesura pels resultats, es converteix en mera burocràcia.

Per Aliança Catalana, la seguretat laboral és una qüestió de dignitat; dignitat dels treballadors i dignitat de les empreses que compleixen la llei –sí, les empreses també compleixen la llei–; i, si una empresa la incompleix, incompleix aquesta normativa de seguretat laboral, sap que posa en risc els treballadors; i si són els treballadors els que la incompleixen, posen en risc la vida dels seus companys i perjudiquen aquelles empreses que fan les coses bé.

La precarietat laboral també degrada el nostre model productiu. Per això ens cal una avaluació de l'estratègia catalana de seguretat i salut laboral, reforçar la inspecció que s'adequa a la capacitat de l'empresa i al risc que suposa la seva activitat. Els accidents laborals i les malalties professionals costen aproximadament entre un dos i un quatre per cent del PIB. Això inclou les baixes laborals, indemnitzacions, costos sanitaris, judicials, pèrdua de productivitat, formació de nous treballadors, interrupció de la producció i molts altres. Prevenir és curar tant la vida com la salut del treballador; protegeix l'empresa i també el conjunt de tota l'economia. Reforçar la responsabilitat en les cadenes de subcontractació en sectors com la construcció, la indústria o la logística, on una part important dels accidents es produeixen en empreses subcontractades i on sovint hi ha menys recursos destinats a la prevenció.

Per altra banda, l'economia irregular i les pràctiques laborals fraudulentos precaritzen el mercat laboral, i les regularitzacions massives d'immigrants il·legals que heu aprovat no hi ajuden gens; ens perjudiquen a tots. Cap treballador hauria de perdre la vida simplement pel fet d'anar a treballar. És una responsabilitat que hem de corregir; és una responsabilitat que tenim tots de que es compleixi.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies de nou, president. Bé, diputada del PP, jo li recomano que es llegeixi la moció, si us plau. La setmana passada..., ai, el Ple passat ja l'hi vaig dir a la seva companya també: llegeixin-se una mica les mocions perquè, si no, surten aquí a fer un discurs que no té res a veure amb el que realment s'està defensant amb aquesta moció i, per tant, no s'entén. (*Veus de fons.*) I que es llegeixi també –sí, ja l'hi enviaré després per WhatsApp– l'acord de pressupostos amb el PSC dels Comuns, que efectivament hi han mesures que tenen a veure amb Empresa i Treball. Una altra cosa és que vostè no les hagi vist. Però no es preocupi, que jo l'hi enviaré.

Diputat de VOX, miri, no l'hi explicaré des del punt de vista marxista, perquè, a més, vostè és una persona lletrada i, per tant, coneix perfectament el que és la plus-

vàlua del treball. Però sí que l'hi diré en termes d'escola de negoci: una empresa és una estructura social, una estructura social formada per persones, per capital i per treball. No són els empresaris. Els empresaris són els que aporten el capital, però també són les persones que en formen part, com ho són els treballadors. Quan entengui això, a partir d'aquí, entendrà quina és la intenció dels Comuns quan parlem de democràcia econòmica. Però això és un debat per a un altre dia.

Pel que fa a les esmenes de Junts, no les hem pogut acceptar. Només li diria una cosa també respecte de la seva intervenció: quan ha dit «si s'ha de triar, triar menys inspecció i més ressonàncies»... És que no s'ha de triar. És que no és una dicotomia; és que es pot tenir tot. Necessitem més inversió en inspecció, i necessitem també més ressonàncies; però precisament –i l'hi ha dit la diputada de la CUP– la inversió –i també l'hi dic en termes d'empresa– que suposa la inspecció de treball redueix la despesa que posteriorment suposen les ressonàncies. Per tant, el discurs aquest tal com el fa crec que és perillós.

Sobretot –i acabant–, agraeixo les esmenes que s'han presentat. Algunes les hem acceptat, d'altres les hem transaccionat, altres, malauradament, no hem pogut atendre-les. Però sobretot vull agrair aquest suport, i vull posar en valor que, quan les esquerres sumem, ens escoltem, quan dialoguem, quan construïm des de la pluralitat, el resultat és aquest: una eina política que ha de ser útil per defensar la majoria dels treballadors i treballadores. Per tant, aquest és el camí, el camí de la unitat quan tenim clar quin és el focus i quin és l'objectiu: en aquest cas, que anar a treballar no et costi la vida, una cosa tan senzilla.

Salut i bon treball.

El president

Els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya

302-00218/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Anna Navarro Descals.

Anna Navarro i Descals

President, conseller, diputades, diputats... Avui parlem de futur, però ja no és un futur abstracte ni llunyà. Parlem del futur que ja ens està passant i del qual Catalunya no es pot permetre quedar-se enrere. La transformació digital ja no és una opció; és la columna vertebral de qualsevol societat que vulgui ser sobirana, competitiva i justa en el segle XXI. I per això el Grup Parlamentari de Junts presenta avui aquesta moció, perquè creiem que Catalunya ha de liderar aquest procés, i no patir-lo.

Tenim cinc eixos. Primer, resiliència. Hem vist massa vegades com una emergència –una tempesta o una apagada elèctrica– ens pot deixar incomunicats. En un món hiperconnectat, quedar-se sense xarxa no és una molèstia; és una crisi. Per això demanem que totes les antenes de telefonia mòbil de Catalunya tinguin sistemes d'energia de suport, com bateries o generadors, que garanteixin el servei quan més el necessitem, i demanem protocols d'inspecció periòdica per saber en tot moment en quin estat es troben les nostres infraestructures crítiques. No podem esperar que passi la propera emergència per actuar.

El segon eix parla d'educació, perquè el futur es construeix en les aules. Volem integrar el pensament computacional, la intel·ligència artificial, la ciberseguretat, en totes les etapes educatives fins a la formació postobligatòria, per educar uns ciutadans

dans crítics, creatius i capaços de comprendre i també dissenyar el món digital que ens envolta i que volem a Catalunya. I per fer-ho cal formar els mestres. Cal reforçar la figura dels coordinadors digitals. Sense docents preparats no hi ha una transformació possible. El país que formi millor els seus joves, el seu talent, en tecnologia serà el país que liderarà l'economia del demà. Catalunya pot ser aquest país i ha de ser aquest país.

El tercer eix parla de governança i sobirania, perquè necessitem una estratègia, no pegats. Catalunya porta anys fent política digital a retalls, sense un centre de gravetat clar. Per això proposem crear el departament de polítiques digitals, un òrgan que coordini tota l'estratègia digital de la Generalitat, amb objectius clars, calendari definit, indicadors de seguiment, que podem debatre en aquest Parlament en un termini de tres mesos. I necessitem també implementar el reglament de la infraestructura de gigabit i el reglament de xarxes digitals. Sobirania digital significa que Catalunya decideixi, que Catalunya controli, que Catalunya no depengui de decisions preses a Madrid o qualsevol altre capital d'un altre país, quan es tracta del futur digital del nostre.

El quart punt parla d'economia i territori, perquè la digitalització ha d'arribar a tothom. Les grans empreses ja s'estan digitalitzant. El problema són les pimes, el cor de la nostra economia. Per això demanem programes pressupostaris que els ajudin a fer diagnòstics estratègics i a identificar quines tecnologies s'adaptin millor a les seves necessitats. I demanem que la banda ampla d'alta velocitat arribi a tot el territori. Encara tenim masses parts del territori sense banda ampla. La bretxa digital entre pobles i ciutats avui també podria ser una bretxa d'oportunitats, i no podem deixar de pensar en tot el territori.

I, finalment, al Govern li diem: Catalunya ha de tenir veu pròpia en els organismes europeus i internacionals en matèria digital. No podem continuar sent observador passiu mentre es decideix el nostre futur. Necessitem participació real, competències reals, pressupostos i recursos reals, incloent-hi l'escissió de la gestió dels fons de banda ampla, el reforç de la nostra agència de ciberseguretat.

Companys i companyes, aquesta moció no és una llista de demandes tècniques; és una declaració d'intencions. Catalunya també vol ser un país digital, sobirà i resilient, un país que protegeix els seus ciutadans quan venen les crisis, que educa els seus fills per al món real, que ajuda les seves empreses a créixer i que s'asseu a la taula on es decideix el futur d'Europa. És la Catalunya que volem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Oriol López Mayolas.

Oriol López Mayolas

Bé; moltes gràcies, president. Diputats i diputades... Diputada Navarro, en primer lloc, agrair-li que posi sobre la taula aquesta iniciativa, ja que l'estratègia digital del país nosaltres pensem que és un àmbit clau. Avui les infraestructures digitals públiques són imprescindibles per vertebrar el país. I per aquest motiu creiem que és importantíssim ampliar les xarxes de comunicació arreu del territori, assegurant la cobertura integral i de qualitat, que fomenti l'equitat d'accés i la competitivitat, alhora que es vetlli per la neutralitat de la xarxa i s'aposta per la sobirania tecnològica.

Deixin-me posar alguns exemples d'aspectes que no funcionen. Un, sobre les emergències, quan hi ha emergències en alguns llocs del país, quan no funcionen els telèfons mòbils, per exemple. El passat 12 d'octubre –de l'any passat–, quan a les Terres de l'Ebre hi havia inundacions, i gent amb les cases inundades i gent encallada a la carretera no es podia comunicar, o, per exemple, el Pallars, els dos Pallarsos,

on la fibra òptica no arriba perquè la carretera per on ha de passar és de l'Estat i no en dona els permisos.

L'estratègia digital, lluny de ser una eina tècnica, és una aposta política on ens juguem punts claus de com veiem el país, de com el construïm de cara al futur. Però, quin és el nostre marc de referència? L'Estat espanyol?, l'economia globalitzada? Nosaltres apostem per una Catalunya que sigui al màxim de sobirana possible, també en l'àmbit digital. Sobirania vol dir també garantir un espai digital que sigui accessible per a tothom, que generi un mercat just i equitatiu; és a dir que estigui basat en tecnologia neutra i que no afavoreixi uns operadors en detriment d'altres.

La gran batalla sobre la distribució de la riquesa es lliura, en aquest moment, també en l'àmbit digital. Continuem afavorint grans empreses tecnològiques amb un model depredador dels recursos, que acumulen poder polític per imposar les seves regles, que arrassen amb el teixit econòmic de petites i mitjanes empreses del comerç local i aspiren a convertir-se en monopolis sense els quals no podem funcionar? O apostem per la innovació, però també per un mercat més equilibrat, més competitiu i que sigui font de prosperitat i benestar?

Des d'Esquerra Republicana ho tenim clar. Nosaltres defensem un model propi que garanteixi la innovació, la seguretat i l'equitat. I ens agrada veure que, a trets generals, coincidim amb vostès en aquesta ambició, com a mínim amb la part del full de ruta que també han presentat vostès. Per aquest motiu, les esmenes que els hi hem presentat han tingut, creiem nosaltres, una voluntat constructiva. Hem considerat que és imprescindible una educació tecnològica real, per garantir una formació digital que no ha de passar per omplir les aules de pantalles, sinó per aprendre a fer un bon ús i conèixer el funcionament de les eines tecnològiques.

També ens hem assegurat que el procés de descentralització es tradueixi en l'assumpció de competències per part de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya..., i també garantir que els programes de contractació no només serveixin per a l'objectiu imprescindible d'afavorir les petites i mitjanes empreses, sinó també per garantir que enfortim aquelles empreses clau en el coneixement tècnic i la capacitat de servei en l'àmbit de la tecnologia.

Els hi agraïm la voluntat de diàleg que els ha portat a acceptar algunes de les nostres esmenes. Entenem també que tenim algunes discrepàncies a l'hora de fiscalitzar les empreses i la infraestructura. Nosaltres creiem que hem d'esprémer al màxim possible aquesta fiscalització i que la infraestructura clau no és només el conjunt, sinó també les antenes en si mateix, i també que ens cal revisar periòdicament com la Generalitat implementa l'esquema nacional de seguretat per garantir de forma continuada la seguretat de les infraestructures digitals del país.

En tot cas, creiem que és una discrepància legítima i que no evitarà que votem a favor de tots els punts de la seva moció, excepte en la seva exigència de la creació d'una conselleria de polítiques digitals, no tant perquè hi estiguem d'acord o no hi estiguem d'acord, sinó perquè entenem que és el Govern qui ha de tenir la capacitat d'organitzar-se, i anar proposant departaments des del Parlament creiem que pot acabar amb un govern, com a mínim, poc funcional.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputat. Ara, també per defensar les seves esmenes, en nom del Grup Parlamentari del Partit Socialistes de Catalunya i Units per Avançar, té la paraula la diputada Ivana Martínez Valverde, també per un temps de cinc minuts. Quan vulgui, diputada.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, vicepresident. Bona tarda, conseller. Permetin-me començar amb una idea: la transformació digital no és un tema sectorial més; és una qüestió central per al futur del país. I per què?, ens podem preguntar. Doncs perquè parlem de connec-

tivitat, de dades, d'intel·ligència artificial, de ciberseguretat, de la competitivitat de les nostres empreses i de la capacitat de l'Administració de prestar millors serveis públics.

Per tot això, estem d'acord que Catalunya ha de continuar avançant en aquest àmbit. Però les polítiques digitals no es fan únicament amb titulars sinó amb un rigor tècnic, amb coneixement del marc competencial i amb polítiques públiques sostingudes en el temps.

I és precisament per tot el que he dit que el nostre grup considera que alguns punts d'aquesta moció necessitaven matisos importants, i vam presentar un total de sis esmenes, i cap ha estat acceptada. Vull deixar palès que també estàvem disposats a transaccionar i no ens han deixat. Jo espero, senyora Navarro, que no sigui personal. Jo estic convençuda que no. Perquè nosaltres..., el nostre ADN era negociar i arribar a acords.

Però, igualment, parlant dels punts de la moció, aquesta moció planteja establir inspeccions periòdiques a totes les antenes de telefonia mòbil del país. La proposta semblava lògica a primera vista, però té una dificultat evident: que la Generalitat no té la competència directa per inspeccionar aquestes instal·lacions, que formen part de les xarxes privades, regulades principalment per l'Estat. I això no vol dir que la Generalitat no actuï quan hi ha incidències; quan hi han problemes de cobertura o de funcionament, els serveis tècnics analitzen la situació, fan mesures de camp i traslladen la informació a les operadores o a l'Administració competent. Per això, proposàvem una esmena que, al nostre parer, era més realista, que era instar les operadores a revisar les instal·lacions i a comunicar les incidències, que és el que realment pot demanar el Govern que facin. *(Veus de fons.)*

Un altre punt de la moció plantejava que totes les antenes disposin de bateries o generadors per garantir el servei en cas d'apagada elèctrica. Compartim la preocupació per la continuïtat de les comunicacions, i especialment en sistemes d'emergència, però també hem de parlar amb honestat. No és possible, ni jurídicament ni tècnicament, obligar les operadores a instal·lar generadors a cada emplaçament de la xarxa, i en molts casos, a més, seria totalment inviable. Pensem en instal·lacions en entorns urbans, amb limitacions d'espai o amb problemes acústics. El que sí que és raonable –i ja s'està fent– és treballar amb les operadores perquè les infraestructures més crítiques disposin de sistemes de suport energètic i protocols de continuïtat del servei.

On sí que coincidim plenament amb la moció és amb la necessitat de millorar la coordinació amb les operadores en situacions d'emergència, encara que, quan s'ha activat un pla d'emergència, la Generalitat estableix diferents nivells de relació amb elles, fins al punt de tenir una participació directa en els espais de la gestió de la crisi. Aquest model s'ha aplicat en nevades, riuades o incendis forestals, i és veritat que s'ha permès coordinar la recuperació dels serveis amb els dispositius d'emergència.

També compartim l'objectiu de millorar la informació als ajuntaments i al món local. Però aquí també hem de ser clars: la Generalitat pot informar sobre les infraestructures que depenen de l'Administració, però no pot avaluar milers d'instal·lacions privades desplegades pels operadors arreu del territori. Per això és important també reforçar els mecanismes com el protocol Telcocat, que crea espais de treball conjunts entre administracions locals i operadores per gestionar incidències i millorar la connectivitat.

En l'àmbit educatiu, també compartim clarament el sentit de la proposta. Per això des del principi he dit que nosaltres només volíem ficar matisos, perquè realment és una bona proposta. Perquè creiem, tal com ha dit la diputada, que ja forma part del currículum i ha de millorar i han de sortir els nens i les nenes molt més especialitzats en aquests temes.

Vull acabar ràpid perquè em queda menys d'un minut. També és veritat que hi ha un punt especialment significatiu, que aquest sí que el votarem en contra, que és la proposta de crear un departament específic de polítiques digitals. I aquí faré una reflexió: durant anys, el grup que vostè representa va formar part del Govern de la Generalitat i no va crear aquest departament; no va ser fins que Esquerra Republicana el va crear..., i nosaltres, el PSC, el vam continuar. I sort que Esquerra va decidir crear-lo i nosaltres hem decidit respectar-lo.

Diputats i diputades, la digitalització no és una política sectorial més. Per això, el nostre grup donarà suport als punts que reforcen polítiques en marxa i ha proposat esmenes allà on pensàvem que calia ajustar les propostes perquè realment aquesta moció pogués ser totalment aplicable.

Gràcies.

El vicepresident segon

A vostè, diputada. I ara també té la paraula per defensar les seves esmenes, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat Pau Ferran i Navarro, també durant un temps de cinc minuts. Quan vulgui.

Pau Ferran Navarro

Bé; gràcies, vicepresident. Conseller, diputats i diputades... Quan parlem de digitalització sovint pensem en grans projectes, en estratègies d'innovació i en paraules grandiloqüents, però realment la realitat és molt més mundana. La digitalització és simplement que les coses funcionin, que la gent pugui trucar, que els comerços puguin cobrar i que els serveis públics arribin a tothom. I això, malauradament, hi ha alguns llocs on encara avui –a dia d'avui– no passa.

És cert que els problemes de cobertura i de connectivitat són especialment greus als municipis petits, als municipis rurals de muntanya. Tots coneixem pobles on hi ha zones sense cobertura, on la fibra no arriba, on quan cau la xarxa el datàfon deixa de funcionar i el petit comerç o la petita botiga de queviures han de tancar i inclús fiar als veïns. Però tampoc ens enganyem: això no és només un problema del món rural i de zones poc poblades. Afecta municipis molt turístics, també, a l'Aran, al Pirineu, inclús en ciutats molt importants. Els parlaré de Vic, de la meua ciutat, i ja els dic que no és l'única on passa això.

Doncs en el cas de Vic, al carrer Manlleu, que és una de les principals artèries comercials de la ciutat, hi ha algun tram on és habitual veure botiguers i clients sortint al carrer per fer alguna trucada. Hi ha comerços que han hagut d'instalar wifi propi perquè el datàfon no els funciona, i hi ha agències de viatges que han de deixar el mòbil a la finestra per tal de rebre alguna trucada dels seus clients. Hi ha botigues on, literalment, quan hi entres, la trucada es talla. Tot això passa en una capital de comarca, en una ciutat de més de cinquanta mil habitants, no en un lloc recòndit d'alta muntanya, i tot això, a dia d'avui, any 2026, en plena era tecnològica i de digitalització. Això ens demostra una cosa molt clara, i és que la digitalització no pot ser un simple debat teòric; és un problema real que afecta la vida de la gent i l'activitat econòmica.

I és per això que des del Partit Popular hem volgut presentar esmenes, amb una mirada molt centrada en les persones i el territori. Les dues esmenes que hem presentat han estat acceptades, i van en aquesta direcció. La primera, acabar amb la desigualtat digital en funció del lloc on visquis. No pot ser que hi hagi ciutadans de primera i ciutadans de segona en funció del codi postal; no pot ser que un estudiant no pugui fer un treball perquè la connexió no li aguanta o que un autònom perdi vendes perquè el datàfon li falla. Aquestes esmenes que hem presentat volen atacar aquesta desigualtat de manera directa, i és garantir la connectivitat a tots els municipis, siguin grans, mitjans o petits.

La segona esmena parla de simplificar la burocràcia. Si volem que les empreses apostin pel nostre territori, si volem desplegar xarxes modernes i atraure la inversió,

no podem tenir un sistema administratiu que freni projectes i faci perdre oportunitats. Per això, si volem atraure projectes tecnològics, hem de reduir terminis, crear finestretes úniques i facilitar, evidentment, la col·laboració publicoprivada.

En general, com dic, la immensa majoria de la moció creiem que és adequada i la compartim, perquè fa referència a tot el que hem esmentat. Però hi ha tres punts, en concret, doncs, que no els podem votar a favor, no perquè no compartim la importància del que s'està plantejant, sinó perquè creiem que la via que es proposa no és l'adequada.

Ho he expressat ja en moltes ocasions en aquesta cambra, però tant vostès, senyors de Junts, com els senyors d'Esquerra Republicana sempre aprofiten qualsevol moció per demanar més competències, i, escoltin, les competències no signifiquen que tinguem un millor servei, perquè la gestió dels serveis públics per part de la Generalitat no és precisament garantia de que les coses funcionin millor, i els hi podria posar infinitat d'exemples, eh?, que ja els coneixem tots –sanitat, educació, serveis públics, seguretat.

Per això votarem en contra d'aquests punts, perquè la gent, els veïns de tots aquests municipis, no necessiten un debat sobre competències, sinó solucions concretes. El que vol la gent és molt simple: que el mòbil funcioni i poder trucar, que el datàfon no falli quan van a comprar i que els serveis digitals arribin a tothom. I nosaltres sempre hi serem, sempre que es tracti de millorar amb propostes realistes, amb rigor i amb voluntat de sumar.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. I ara, a continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Javier Ramírez Gutiérrez, també per un temps de cinc minuts. Quan vulgui, diputat, ja pot venir.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor secretario. Señora Navarro, no pueden evitarlo, ¿verdad? (*Pausa.*) Señora Navarro, digo que no pueden evitarlo, ¿verdad? Ustedes se quieren independizar hasta de las antenas de telefonía. Y parece de chiste, si no fuera tan grave, su terquedad separatista. Mire, ni soberanía energética, ni soberanía en infraestructuras, ni soberanía alimentaria, ni soberanía fiscal, y, por supuesto, como Cataluña *no* es una nación soberana, vamos a ver si conseguimos la soberanía digital. En fin, parece una moción redactada por el exconsejero Puigneró, y, por tanto, poco sentido tiene.

Lo que sí que debemos reconocer es que Cataluña, como región, debe estar conectada al mundo, y debe estar conectada para garantizar la comunicación, ya sea de manera ordinaria o extraordinaria, especialmente durante emergencias o apagones. Pero es que eso no se puede llevar exclusivamente dependiendo de la Generalitat y de la Agencia de Ciberseguridad de Cataluña. Siento decirle, señora Navarro, que somos una región dentro de un marco común, en que la competencia la tiene el Estado, y el Govern puede y debe poner recursos para garantizar las redes de comunicación, pero no puede ir por libre. Y usted es lo que pide en esta moción.

Pero le diré una cosa, le diré lo que *sí* que puede hacer el Govern dentro de sus competencias, que es invertir en infraestructuras. En primer lugar, una prioridad fundamental debe ser el despliegue completo de infraestructuras de fibra óptica en todo el territorio. Aunque en las áreas metropolitanas la actividad es elevada, solo tiene que ver zonas rurales o de montaña. Si no, pregúnteles a sus compañeros de Girona o de Lleida, en que a muchos lugares no llega. Y, por tanto, es importante incidir aquí.

Y este tipo de infraestructuras no solo mejora el acceso a internet, sino que también facilita el teletrabajo, el emprendimiento digital y la instalación, tan necesaria, de nuevas empresas tecnológicas fuera de lo que vienen a ser los grandes núcleos

urbanos. Y es una manera de extender el eje empresarial y el eje económico en toda Cataluña. Porque de esta manera se reduce la brecha digital territorial y se promueve un desarrollo económico más equilibrado. Y, por supuesto, aumentan la productividad y la competitividad de nuestras empresas, que tan necesario es.

En segundo lugar, es imprescindible impulsar el despliegue de la tecnología 5G. Hoy en día es imprescindible comunicarnos a nivel telefónico, telefónicamente. ¿Y cómo lo puede hacer la Generalitat? Pues bien, mire, mediante incentivos regulatorios: simplificación administrativa para la instalación de antenas y acuerdos con operadores de telecomunicaciones.

Y, mire, otra medida clave consiste en reforzar la cooperación público-privada, aquello que tanta urticaria le produce a la bancada de la izquierda. Pero ¿sabe lo que pasa? Que el desarrollo de redes de comunicación requiere inversiones muy altas, muy elevadas y una planificación a largo plazo. Y por eso el Govern debería proponer alianzas con operadores tecnológicos, empresas de infraestructuras y centros de investigación para compartir recursos y acelerar la innovación. Estas colaboraciones podrían incluir proyectos de edificación industrial, redes inteligentes para gestión energética o sistemas avanzados de movilidad urbana.

Además, la colaboración con universidades y centros tecnológicos permitirá formar talento especializado y favorecer la transferencia de conocimiento hacia el tejido empresarial, tan importante. Fíjese el modelo que le estoy planteando: la tecnología para crear más puestos de trabajo, mejor productividad y mejor competitividad.

Y ustedes lo que plantean, precisamente, es importar aquellas personas que van en contra de nuestra competitividad, nuestra productividad, nuestra tecnología, aquellos que vienen a pagar nuestras pensiones, que al final no vienen a pagar absolutamente nada, sino a consumirlo todo. (*Algunes aplaudiments.*)

Y mire, ¿sabe lo que puede hacer también la Generalitat? Y creo que es muy importante; es mejorar la digitalización de su propia Administración, que es un puñetero desastre, pero un puñetero desastre, en el sentido..., es que la gente no lo entiende, cómo funciona. Si no tienes el programa de Adobe correcto para poderte descargar el programa, no puedes introducirlo, te requiere una serie de cuestiones que no puedes llegar. En definitiva, ningún tipo de facilidades para poder hacer un requerimiento o una solicitud a la propia Generalitat.

¿Cuántos de ustedes...? Hagan ustedes la prueba. Alguna diputada del PSC se sonrojaba. Oiga, descárguense ustedes el modelo de la Generalitat e intenten hacer una solicitud, a ver si son capaces. Porque, miren, la inmensa mayoría de los catalanes tienen problemas para registrar esas situaciones, pero incluso para registrar recursos, claro. Y, evidentemente, en ir en contra de la Generalitat, en contra de la Administración y en favor del ciudadano, pues, evidentemente, ustedes no van a poner ningún tipo de facilidad.

Pero, mire, en definitiva, señora Navarro, ¿quiere que hablemos de políticas digitales? Hagámoslo, es necesario. Pero, por favor, deje de una vez su ensoñación separatista a un lado, porque lo único que hacemos es perder oportunidades ante situaciones concretas en que Cataluña podría liderar el ranquin de tecnología, de productividad y de competitividad. Y, precisamente, lo que lideramos son todos los ránquines negativos, gracias a esta bancada de la izquierda.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Senyor Ramírez, si em permet un moment, simplement. S'ha referit a mi com a secretari. Suposo que ha estat un error. A efectes d'acta, té la possibilitat de canviar-ho. Soc vicepresident, i el Parlament sempre el presideix el president. No el pot presidir un secretari. No passa res.

Javier Ramírez Gutiérrez

Pues disculpe, señor vicepresidente.

El vicepresident segon

No passa res.

Javier Ramírez Gutiérrez

Por la costumbre, le llamo «señor secretario». Pero disculpas, ¿eh?

El vicepresident segon

No, no passa res. Molt bé. El següent punt també serà del Grup Parlamentari de Comuns. Té la paraula el senyor Lluís Mijoler Martínez. Quan vulgui, té la paraula.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresident. Bé, votarem majoritàriament a favor d'aquesta moció de Junts. Però, diguem-ho clar, es parla de digitalització en aquesta moció, però s'evita el que per nosaltres és el debat de fons, que és la dependència tecnològica que arrossegueu les administracions, el poder creixent de les grans corporacions privades sobre infraestructures i serveis essencials, i, en definitiva, la manca de capacitat pública per governar aquesta transformació en funció de l'interès general. I aquest, per nosaltres, no és un debat menor. És un debat central, perquè afecta la qualitat democràtica, la protecció de dades, la cohesió territorial i la capacitat mateixa del sector públic per prendre decisions.

Per tant, la pregunta clau no hauria de ser si volem més digitalització, perquè nosaltres el que defensem és que una estratègia digital no s'ha de jutjar només pel nombre d'eines desplegades ni pels anuncis tecnològics que s'hi puguin associar; s'ha de jutjar per la seva capacitat de reduir desigualtats, d'enfortir lo públic i de protegir drets. La pregunta, doncs, deia, no és si volem més digitalització. La pregunta clau hauria de ser al servei de qui, sota quin control i amb quina orientació política es produeix aquesta digitalització.

Compartim que cal reforçar la resiliència de les infraestructures de telecomunicacions. Quan fallen les comunicacions, no parlem només d'una incidència tècnica. Parlem de la capacitat de resposta davant d'emergències, de l'accés a serveis essencials i de la coordinació institucional. Per això és raonable avançar en protocols d'inspecció amb garanties de continuïtat del servei i amb mecanismes de coordinació.

Ara bé, això no es pot basar només en una relació de confiança amb les operadores. Cal saber quines infraestructures són crítiques, quin grau de resiliència tenen realment i quins sistemes de suport existeixen en cas d'incidència. Quan parlem d'infraestructures essencials, el poder públic no pot actuar només a remolc dels interessos privats.

I també compartim la necessitat de reduir la bretxa digital territorial. No pot ser que encara hi hagi municipis o zones productives amb pitjor cobertura, simplement perquè no són prou rendibles per al mercat. Garantir connectivitat i continuïtat del servei és també una política d'equitat i de cohesió territorial.

En l'àmbit educatiu, reforçar les competències digitals és imprescindible –sí–, però això no pot limitar-se a introduir noves eines tecnològiques al currículum. El que cal és una educació digital crítica. Es tracta de formar ciutadania crítica, capaç d'entendre com funcionen aquestes tecnologies, quins interessos hi operen i quins riscos plantegen en termes de privacitat, biaixos o discriminació; es tracta d'explicar el que és un algorisme, qui el controla i quines conseqüències té. Per això reforçar també la formació del professorat és important –sí–, però s'ha de fer amb temps, s'ha de fer amb recursos i s'ha de fer amb criteri pedagògic.

Sobre l'autonomia tecnològica i la capacitat pública, bé, quan l'Administració depèn estructuralment de proveïdors privats per operar serveis que són essencials o per gestionar dades, es redueix absolutament la seva autonomia de decisió. Per això trobem a faltar també a la moció una reflexió més ambiciosa sobre autonomia tecnològica.

Les infraestructures digitals han de ser considerades infraestructures crítiques per al sosteniment democràtic i econòmic del país. Això exigeix més control públic sobre dades i sistemes essencials, més aposta per estàndards oberts i programari lliure quan sigui viable, i més capacitat pròpia en ciberseguretat.

Pel que fa a les pimes, ho compartim; evidentment necessiten suport, però aquest suport no pot consistir només a subvencionar tecnologia. Moltes petites empreses el que necessiten és orientació útil per saber quins són els processos que han de millorar i quines eines són realment adequades per a la seva activitat. Digitalitzar no és acumular tecnologia; digitalitzar bé és prendre bones decisions.

També discrepem de la idea de que la resposta principal sigui crear un nou departament de polítiques digitals. No és una qüestió d'organigrama, no és que falti un nom nou a aquest, no és que s'hagi de crear un càrrec més. El problema és que massa sovint no s'ha construït prou capacitat pública ni instruments per decidir amb autonomia en aquest àmbit. El risc que correm és confondre arquitectura administrativa amb capacitat real de govern.

I, com deia a l'inici, la limitació principal d'aquesta moció és que hi ha moltes referències al desplegament i a l'organització, però molt poca reflexió sobre qui controla realment les tecnologies de les que depenen les administracions, l'economia i la ciutadania.

I avui una part molt gran de la nostra activitat digital es fa sobre plataformes i infraestructures que controlen grans corporacions globals, que el que fan és acumular poder econòmic i control de dades. Ahir mateix ho situàvem també al debat sobre la llei del taxi. I això no és un detall tècnic; és un problema democràtic. És el gran debat que falta, sobre la dependència tecnològica.

I també creiem que falta una mirada més completa sobre la dimensió energètica i ambiental de la digitalització. Una estratègia digital de país ha d'incorporar criteris de sostenibilitat, perquè la digitalització també té una petjada material i energètica que cal governar.

Per tant, el repte no és digitalitzar més. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) És decidir si volem una digitalització subordinada a interessos privats i a dependències externes –i acabo–, o una digitalització governada democràticament, amb capacitat pública, amb arrelament al país i al servei de la justícia social.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies a vostè, senyor diputat. I ara, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula el senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Conseller, diputats, diputades... Bé, aquesta proposta que ens presenta Junts sobre l'estratègia digital de Catalunya, ens sembla, en general, molt correcta. Vull dir que hi donarem suport, perquè entenem, doncs, que les propostes que fan de diferents temes van en la línia del que podríem defensar nosaltres.

Tot i això, hi han certs temes com..., per exemple, en el punt 9 ens parlen de la sobirania digital, vinculada, al final, a la modernització de les infraestructures digitals del país. Clar, nosaltres pensem que sobirania digital no és ben bé això del que ens parlen vostès, perquè, en tot moment, només es refereixen a sobirania en les infraestructures digitals; i en canvi, en cap moment, si volem parlar de sobirania digital de veritat, es parla de crear *software* estratègic propi, de l'obligatorietat de que el *software* no *open-source* tingui una API documentada que permeti fer tot el que es fa des de la interfície, garantint la interoperabilitat entre sistemes.

Tampoc ens parla de sobirania de dades ni de dades obertes; i, de fet, tampoc no ens parla de la dependència que tenim d'algunes empreses per assolir aquesta sobirania digital. Per exemple, amb el tema del programari, que és un tema importantís-

sim, i que ara mateix les administracions públiques estan totalment lligades de mans i peus amb Microsoft, que aquí cal remarcar que ha deixat de fer el Windows 11 en català i que és evident que no podem canviar per la captivitat tecnològica que ha assolit aquesta empresa. I això és sobirania digital. Per tant, vostès només ens parlen d'infraestructura.

A la seva proposta també donen per..., benentès que s'han de controlar els proveïdors privats d'infraestructures, sense mencionar que hi podrien haver altres alternatives, com, per exemple, un operador públic sense ànim de lucre o fins i tot que l'accionariat pugui ser tota la població de Catalunya. S'imaginen que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya tinguessin aquest poder i els beneficis de tot això, que ara estan en mans privades, anessin a mans públiques? Això sí que seria sobirania digital.

Però, bé, tot i això, com ja els hi he dit, nosaltres votarem que sí a aquesta proposta que presenten, perquè entenem, doncs, que és un punt de partida en sobirania d'infraestructures, no sobre la sobirania digital.

I, en tot cas, doncs, emplacem a continuar treballant perquè això sigui un punt de partida per treballar i fer propostes –que nosaltres en aquest tema sí que les tenim treballades– sobre sobirania digital per incorporar també les capes de plataforma, dades i programari per arribar a aquesta sobirania entre infraestructures i sobirania digital pròpiament dita.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, finalment, per fixar la posició del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La digitalització ja no és només una qüestió de competitivitat econòmica. És també, i sobretot, una qüestió de seguretat en els serveis públics i de capacitat d'avenç i innovació del país. El problema és que aquest debat es planteja com si partíssim de zero, com si calgués crear nous departaments, nous programes, noves estructures administratives, noves guinguetes. El que proposen en aquesta moció, més que ordenar una política digital coherent, és ampliar l'arquitectura administrativa. I potser, abans de crear res de bell nou, hauríem d'analitzar si les estructures ja existents compleixen amb la funció per la que van ser creades.

Catalunya es va gastar més de 30 milions d'euros en una plataforma audiovisual pública. Aquesta inversió ha beneficiat els catalans i Catalunya? Ha aconseguit captar l'atenció del nostre jovent? No podem anar consumint recursos públics sense generar un impacte positiu proporcional, sense que hi hagi un retorn quantificable.

El primer bloc de la moció, relatiu a les antenes i a la continuïtat del servei de telefonia mòbil, parteix d'una confusió bàsica. No són infraestructures polítiques de la Generalitat; són infraestructures privades de companyies de telecomunicacions que operen a Catalunya sota regulació espanyola.

Per tant, plantejar des del Parlament obligacions tècniques sobre antenes, generadors o sistemes energètics que no controlem és una declaració d'intencions d'aquelles de vuit segons que fan vostès. Si realment volem millorar la resiliència a les xarxes de comunicacions, el debat és tot un altre: facilitar el desplegament d'infraestructures, reduir obstacles administratius i garantir cobertura efectiva a tot el territori. Quantes comarques de l'interior i masos dispersos encara tenen mancances en aquest sentit?

Al segon bloc de la moció proposen reforçar la formació del professorat i consolidar figures com els coordinadors digitals als centres educatius. El problema és que el sistema educatiu català ja arrossega un feix de figures, programes i responsabilitats administratives que acaben allunyant els docents de la seva funció principal, que és ensenyar a les noves generacions.

Cada nova reforma educativa s'ha traduït en més estructura, més coordinacions, més burocràcia. Creuen que tot això ha impactat positivament en els resultats acadèmics del nostre alumnat? Les notes als exàmens i el grau de coneixement de l'alumnat eren més alts quan funcionàvem amb pissarres de guix que ara amb pissarres digitals de vint mil euros.

En la moció també proposen crear un departament de polítiques digitals, com si no tinguéssim ja el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, creat l'any 1993 amb l'objectiu de centralitzar i gestionar les infraestructures de telecomunicacions i informàtica de l'Administració catalana. Però vostès s'entesten a crear duplicitats per poder col·locar hàbilment més excàrrecs, engruixir la macroestructura i consumir innecessàriament més recursos públics. Obvien que el problema de la digitalització a l'Administració no sol ser la manca d'estructures, sinó la capacitat d'atracció de talent, la flexibilitat per incorporar noves tecnologies i l'eficiència en la gestió dels projectes tecnològics. Una cosa és tenir estratègia digital i una altra de ben diferent, pretendre eixamplar l'aparell administratiu.

Plantegen dotar programes públics per facilitar diagnòstics digitals a petites i mitjanes empreses. Però aquests programes ja existeixen a través de diferents instruments públics i institucionals; des dels programes estatals de digitalització fins a les cambres de comerç o agències de promoció econòmica. Per tant, aquí el risc no és la manca de diagnòstic, sinó la duplicitat d'iniciatives i malversació de recursos que vostès ens proposen. Les petites i mitjanes empreses catalanes no necessiten feixos d'informes sobre digitalització; necessiten facilitats per invertir, per incorporar tecnologia, per guanyar productivitat, per ser competitives. Difícilment seran competitives si vostès només es dediquen a fer informes i a crear noves guinguetes.

L'entrada ingent de productes forans procedents de països amb menys drets laborals, amb menys pressió burocràtica, fiscal o mediambiental, és una amenaça contra els nostres sectors econòmics, productius i estratègics. El que cal és posar els recursos públics al servei i disposició del país, reduint l'excés d'estructures, que ens fa lents, ineficaços i poc competitius. Menys retòrica, menys departaments i més suport a les empreses i a la recerca.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Anna Navarro i Descals.

Anna Navarro i Descals

Moltíssimes gràcies. Realment, m'agradaria donar les gràcies al diputat López, a la diputada Martínez i al diputat Ferran, i continuem treballant amb les esmenes. I també, com ha dit el diputat de la CUP, per continuar treballant aquest tema.

Del PP, estem agafant totes les esmenes. D'Esquerra Republicana –moltíssimes gràcies–, quasi totes. El punt 1, no, perquè es declaren totes les antenes com a infraestructures crítiques que ja són declarades elements massius. I em sembla que el punt 4 ja s'està fent. Al PSC, primordialment, perquè els protocols existents, totes aquestes institucions que ja estan aquí, estan demostrant que no funcionen adequadament, i per això Junts per Catalunya us està proposant un model alternatiu molt més ambiciós i real.

També, una correcció. L'any 2018, sota el president Torra, es va crear la conselleria de Polítiques Digitals amb el conseller Puigneró. Va ser l'any 2018.

Moltíssimes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sobirania feminista de les cures

302-00219/15

I el punt vint-i-unè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sobirania feminista de les cures. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. I, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Diputades, diputats... Aquesta moció l'hem emmarcat dintre del 8 de març, i la CUP hem tornat a defensar que no hi ha un futur feminista si no transformem les estructures materials que sostenen aquestes desigualtats. El feminisme de classe que nosaltres defensem és una proposta política per transformar les relacions socials, que avui estan marcades pel capitalisme i pel patriarcat. I això vol dir que posem al centre una pregunta que per nosaltres és fonamental: qui sosté la vida, però també en quines condicions ho fa.

Durant dècades el sistema econòmic ha funcionat perquè hi ha hagut milions d'hores de treball invisible que han sostingut aquesta societat: dones cuidant criatures, cuidant persones grans, familiars dependents, sostenint llars, en definitiva, i comunitats. Un treball que no ha tingut reconeixement, ni drets, ni remuneració. Al mateix temps, quan aquestes cures han entrat al mercat, massa sovint ho han fet sota una altra injustícia: precarietat laboral, externalització, explotació; especialment, també de dones migrades.

Aquesta creiem que és la realitat del sistema de cures avui mateix. Un sistema fragmentat, insuficient, mercantilitzat, que no garanteix el dret a cuidar ni a ser cuidat al llarg de la vida. I per això hem portat al Ple aquest debat amb aquesta interpellació sobre sobirania, però també sobre especulació en el sistema de cures. Perquè nosaltres creiem que cal obrir un conflicte sobre el model de les cures. O permetem que la cura sigui un espai de mercantilització i de precarietat, o bé assumim que la cura és una responsabilitat col·lectiva i un dret que hem de garantir públicament.

En la moció que defensem presentem propostes en aquest sentit. En primer lloc, començar a construir un sistema català públic de cures. Un sistema públic que superi la fragmentació actual i que garanteixi un dret universal a les cures al llarg de la vida. «Universal» vol dir per a tothom. Per això proposem passos concrets per arribar fins aquí –no pot ser d'un dia per l'altre–: diagnosi integral del sistema, futura llei del sistema de cures i un calendari de desplegament amb un finançament específic i seguiment parlamentari.

En segon lloc, parlem de reconeixement del treball de cures no remunerat. Perquè avui hi ha una part enorme del sosteniment de la vida que continua recaient sobre persones, que majoritàriament són dones, que cuiden sense cotitzar, sense drets i sovint amb conseqüències directes sobre la seva autonomia econòmica, la seva salut i les seves pensions. Per això proposem, entre d'altres, desplegament efectiu de recursos com l'assistència personal, però sobretot –sobretot– competències per garantir el dret a la cotització, accés a prestacions socials, reducció de jornada sense penalització econòmica, permisos retribuïts i jubilació anticipada.

En tercer lloc, plantegem abordar la reducció de l'especulació al sistema de cures, començant per la precarització laboral d'un sector que hem classificat com a «essencial». No només parlem de salaris justos, que també és necessari, sinó que també hem de parlar de com dignifiquem les condicions laborals de totes aquestes dones que treballen en l'àmbit de les cures. Amb baixades de ràtios, amb facilitar la conciliació laboral, amb jornades completes de trenta-cinc hores, amb adequació de categories professionals i salaris a les funcions que es desenvolupen, amb contractes laborals indefinits. Perquè, si no, qui té cura de les que curen?

Finalment, aquesta moció també planteja una qüestió més de fons: les eines que necessitem per garantir aquests drets. El sistema de cures està travessat per la realitat laboral, per la realitat migratòria i per la realitat de la seguretat social. I Catalunya avui no tenim competències per ordenar aquest model amb criteris de justícia social, perquè no tenim competències ni en treball, ni en immigració, ni en seguretat social. I per això, per poder treballar amb justícia, per poder regular amb justícia el model que nosaltres volem, el que necessitem són competències plenes, i el que demanem és la transferència d'aquestes competències. Perquè volem totes les eines per poder garantir aquests drets i perquè sabem que sense sobirania política no podem garantir els drets.

En definitiva, aquesta moció el que planteja és començar a construir una alternativa: passar d'un sistema que se sosté sobre un treball invisible de les dones i en la seva precarització, a un sistema que sigui públic, que garanteixi el dret de cuidar i el dret a ser cuidat. I entendre que els drets socials i els drets nacionals van de la mà, que no tindrem un país amb drets garantits si no tenim també les eines per decidir-ho. Perquè per posar la vida al centre també cal sobirania per poder-ho fer.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Alba Camps i Roca.

Alba Camps i Roca

Gràcies, president. Diputats, diputades, bona tarda. Abans d'entrar a la moció, i aprofitant que és el meu primer faristol d'aquesta legislatura, voldria dir a diputats i diputades amb qui compartim la lluita antifeixista i la voluntat de construcció nacional que també em trobareu aquí. Perquè, a les esquerres, callar davant del feixisme mai no ha estat una opció, i ara tampoc no ho serà.

I, entrant en la moció que presenta la CUP, el primer que vull agrair és al grup proponent que torni a posar les cures al centre del debat polític d'aquest Parlament. Perquè si una cosa és evident és que estem davant d'una crisi profunda del sistema de cures; un sistema, com ha dit, fragmentat, insuficient, desigual i profundament injust. Durant massa temps, hem mantingut la idea que allò que passa darrere les portes de casa és un afer privat, però fa temps que sabem que allò que sembla invisible és en realitat conseqüència d'una estructura social, econòmica i política.

Les cures no són un assumpte privat; són una qüestió política de primer ordre. Si obrim aquestes portes de les cases del nostre país, hi trobem realitats molt diverses, però amb un patró comú. Hi trobem dones que pateixen pobresa del temps perquè treballen en l'esfera pública, però també sostenen l'organització de la vida dins de casa. Hi trobem famílies que externalitzen les cures a altres dones, sovint precaritzades; hi descobrim una veritat incòmoda, que és que el dret a no cuidar i el dret a ser cuidat té un preu, i que no tothom se'l pot pagar. Mentrestant, el sistema econòmic convencional continua funcionant com si tot això no existís. Però, sense cures, no hi ha treballadors, no hi ha treballadores; sense cures, no hi ha producció; sense cures, no hi ha consum; sense cures, es para el món.

Per tot això, des del nostre grup parlamentari, votarem a favor de tots aquests punts, dels que tenen a veure amb reforçar el sistema públic de cures i garantir drets en moments de major necessitat del cicle vital, però també dels que posen sobre la taula el reconeixement del treball de cures no remunerat, majoritàriament assumit per dones, com també la necessitat de dignificar les condicions laborals de les persones que treballen en aquest sector. Perquè, quan parlem de cures, parlem de sostenir la vida al llarg de tot el cicle vital, des del naixement fins a la mort. Per això no podem exigir que els serveis de cures siguin rendibles en termes exclusivament econò-

mics, com tampoc no ho podríem fer en l'educació o la sanitat. Si intentem aplicar la lògica de mercat a allò que sosté la vida, el resultat sempre és el mateix: precarització de les treballadores, desigualtat i accés injust als serveis.

Des d'Esquerra Republicana hem presentat tres esmenes d'addició amb la voluntat de reforçar aquesta moció. La primera fa referència a la necessitat de recuperar el concepte de «cures» de la denominació de la direcció general. No entenem que el Govern hagi optat per eliminar les cures com a nom de la direcció. Precisament el que necessitem és visibilitzar aquest àmbit, fer-lo explícit i reconèixer la seva centralitat en la sostenibilitat de la vida. Podem mirar cap a un altre lloc, però les cures continuen recaient majoritàriament en les dones i, per tant, té tot el sentit del món que, com a mínim, formin part del nom d'una direcció general. I, si volem avançar cap a la «corresponsabilitat» –que sí que és el nom que porta la direcció general–, el primer pas és reconèixer aquesta desigualtat estructural.

La segona esmena parteix d'una pregunta molt senzilla, que també s'ha comentat, que és qui cuida les persones que cuiden. Tot i que la moció de la CUP ja ho contempla, el que hem volgut és reforçar aquests serveis per a les persones cuidadores.

I la tercera esmena té a veure amb la realitat que ja existeix al nostre país. Davant la insuficiència de les administracions, moltes comunitats ja s'han organitzat per donar resposta a aquestes necessitats de cures. Parlo d'iniciatives com «Cuidem Lluçanès», de Linaria –a Prades de la Molsosa–, de la Xarxa de Cures de Mediona o tantes altres arreu del país; experiències que demostren que la comunitat hi juga un paper clau i que ha de seguir jugant-hi un paper clau, però que no poden i no han d'assumir tota la responsabilitat. Per això nosaltres proposem reforçar les aliances publicocomunitàries i garantir un finançament estable.

I acabo dient que cuidar no és un afer privat; és una de les grans infraestructures –però invisibles– d'aquest país, una infraestructura que, durant dècades, s'ha sostingut i es segueix sostenint sobre el temps, el cos i la vida de milions de dones. Toca decidir quin país volem ser, si un país que sosté la vida o un país que es segueix sostenint sobre la desigualtat i el treball invisible de tantes dones.

I acabo. Els feminismes són lluita antifeixista. Parlar de cures és plantar cara al feixisme. I el municipalisme d'aquest país també ha de ser clarament antifeixista. Per això, com a diputada a la Catalunya Central, un toc d'alerta també al que hem vist aquests dies a Manresa. Davant l'intent de seduir l'extrema dreta com a estratègia electoralista, les esquerres no callarem. Ni a Manresa, ni a Santpedor, ni enlloc.

Gràcies.

El president

I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, president. Bé, la consellera avui no ens pot acompanyar perquè està en viatge institucional, però vull donar la benvinguda a la secretària general del departament. I sobretot volia començar la meva intervenció agraint a la diputada Castillejo, com ha fet la diputada que m'ha precedit, doncs que portés aquesta interpellació i aquest debat de nou aquí al Parlament. I també, malgrat que el nostre grup parlamentari ha presentat deu esmenes en un text, no totes han estat acceptades, però sí que vull agrair aquelles on sí que hem arribat a un acord, on sí que se'ns han acceptat o hem arribat a alguna transacció per part de la diputada Castillejo.

I, com deia, li agraim la presentació d'aquesta moció, perquè parlar de les cures és, en definitiva, parlar de la vida quotidiana, de la vida que ens envolta cada dia a milions de persones. Es tracta de qui cuida els infants, de qui acompanya les persones grans, de qui sosté aquest dia a dia quan hi ha una situació de dependència o de malaltia. Però també és parlar de quin model de societat volem; de com volem distribuir responsabilitats, el temps i els recursos, perquè les cures no són una qüestió

privada o familiar; al nostre entendre, també són una qüestió política, econòmica i social. Si volem avançar cap a una societat més justa, hem d'entendre que posar les cures al centre és posar les persones al centre de les polítiques públiques, i aquí aquest és el camí que està impulsant el Govern.

La realitat, però, és que encara avui les cures continuen recaient majoritàriament sobre famílies, sobre les famílies en el seu conjunt, però dins d'aquestes, sobretot, en una part molt important, de les dones. A Catalunya, gairebé 2,3 milions de persones necessiten cures, prop d'un terç; estem parlant d'un terç, de gairebé un terç de la nostra població, i, malgrat aquesta realitat tan extensa, el nostre model continua descansant, majoritàriament, com deia, en l'esfera familiar i especialment en les dones. Això té conseqüències molt concretes: trajectòries professionals truncades, jornades parcials no desitjades o una sobrecàrrega de responsabilitats que limita el temps de moltes dones. Per això el debat d'avui, com deia, és important. És important que avui al Parlament estiguem parlant de les cures.

I també per això volem començar reconeixent una idea de fons amb la qual compartim l'esperit de la moció: l'avançar cap a un sistema de cures més fort, més just i també més corresponsable. I aquí apareix un concepte que és clau per al nostre grup parlamentari i que entenem que va totalment lligat a les cures, que és la corresponsabilitat. La corresponsabilitat entre homes i dones, però també la corresponsabilitat entre famílies i institucions, o la corresponsabilitat entre el sector públic, les empreses i el conjunt de la societat. Perquè redistribuir les cures és també redistribuir oportunitats.

Ara bé, si volem construir un sistema públic de cures sòlid, també hem de ser rigorosos amb com ho fem. Estem parlant d'un sistema que ha d'abastar tot el cicle vital: des de la infància a la dependència, discapacitat, salut mental o situacions del dia a dia de convalescència. I això implica coordinar moltes polítiques públiques de diversos departaments o direccions generals diverses. Per això creiem que alguns dels terminis plantejats per la moció no eren del tot realistes. Fer una diagnosi integral del sistema de cures en sis mesos o comprometre's a una llei en dotze mesos sense una anàlisi prèvia profunda potser no..., ens pot generar molts documents ràpids, però no necessàriament solucions sòlides, que és el que entenem que el sistema de cures necessita: solidesa, planificació i sostenibilitat.

De fet, ja disposem d'alguns estudis importants que mostren que el model continua sent fortament, com ja hem dit, feminista, i que el suport públic encara és insuficient per revertir aquesta situació. Per tant, el repte no és només conceptual, sinó que és també estructural.

Parlem de dignificar el treball de les cures, un sector altament feminitzat i sovint precaritzat. Parlem de millorar les condicions laborals, parlem de garantir serveis públics de cures i, sobretot, que arribin a tot el territori i també a totes les persones que ho necessiten. Perquè Catalunya és una societat que cada vegada està més envellida, perquè la baixa natalitat i les dificultats de conciliació estan estretament vinculades amb la manca de corresponsabilitat en les cures, i perquè una economia moderna no pot sostenir-se sobre el treball invisible i no reconegut de milions (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de persones –acabo ja, president. El repte que tenim és triple: corresponsabilitat, serveis públics forts i dignificació del sector. Aquí ens hi trobarà sempre, diputada Castillejo; pot comptar amb nosaltres. Creiem que aquest és el camí a recórrer. Li agraïm, com deia, de nou, les esmenes que ens ha acceptat i les que hem pogut transaccionar.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per

fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Laura Martínez Portell.

Laura Martínez Portell

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats, secretària general... En primer lloc, el nostre grup volem començar reconeixent que la moció que avui debatem posa sobre la taula una qüestió fonamental, que és el sistema de cures i el sosteniment de la vida al nostre país. Compartim bona part de la diagnosi que s'hi exposa. Durant massa temps el treball de cures ha estat invisibilitzat, infravalorat i assumit majoritàriament per dones, i sovint en condicions de precarietat o sense reconeixement ni social ni econòmic. I per això és important dir-ho clarament: les cures són una qüestió central de justícia social, però també d'igualtat de gènere.

Sense abordar de manera estructural com organitzem les cures, és molt difícil avançar realment en igualtat entre homes i dones. Parlar de cures és parlar de temps, de treball remunerat i no remunerat, de drets socials i també de dignitat. Per tant, des de Junts per Catalunya volem deixar clar que compartim aquest punt de partida, que compartim que el sistema actual és insuficient en molts àmbits, que compartim que cal reforçar els serveis de suport a les persones dependents, i també compartim que cal donar més suport a les persones cuidadores, així com també que cal dignificar les condicions laborals d'un sector que és essencial per al nostre país. També coincidim amb que cal continuar avançant en polítiques públiques que reconeguin el valor social de les cures i que permetin que ningú quedi desatès al llarg del seu cicle vital.

Dit això, també diem que no compartim un model de sistema de cures que planteja la moció, un determinat model en algun dels seus punts. Catalunya té una llarga tradició de model basat en la col·laboració del sector públic, el tercer sector social i, en determinats casos, la iniciativa privada. Aquest model no és fruit d'una casualitat; és el resultat de dècades de treball conjunt entre administracions, entitats socials, fundacions, cooperatives i professionals que han construït una xarxa de serveis que avui és fonamental per a milers de famílies.

El tercer sector social, en particular, té un paper clau en aquest ecosistema. Parlem d'entitats sense afany de lucre arrelades al territori, amb una vocació clara de servei públic i amb una experiència acumulada molt valuosa en l'atenció de persones grans, de persones amb discapacitat o de persones en situació de vulnerabilitat. De fet, hi ha més de 7.500 entitats a Catalunya en aquest sector, i ocupa més de cent mil persones.

Per això creiem que plantejar un model basat en la internalització generalitzada dels serveis no és la millor via. Ni podem ni volem debilitar un teixit social que ha estat i continua sent pal de paller per al funcionament del sistema de cures al nostre país. El que cal, al nostre entendre, no és substituir aquest model, sinó millorar-lo, reforçar-lo i garantir que funcioni amb criteris de qualitat, de transparència i de bones condicions laborals.

I aquí volem ser clars: la dignificació de les condicions laborals del sector és imprescindible, i les persones que treballen en l'àmbit de les cures fan una feina d'un valor social enorme i massa sovint ho fan amb salaris baixos i amb poc reconeixement. Per això nosaltres donem suport a l'equiparació salarial en el sector, però també hem de dir que aquesta equiparació no pot recaure exclusivament sobre els prestadors del servei. L'Administració també ha d'assumir la seva responsabilitat i adequar els preus i els mòduls econòmics dels serveis que contracta o que concerta. Sense això és impossible garantir aquesta equitat salarial o aquesta equiparació salarial.

En aquest debat també hem de tenir present que el sistema de cures no és només una qüestió de gestió administrativa i, com deia la diputada Díaz, és una qüestió de com organitzem socialment la responsabilitat de cuidar. I l'estem assumint majori-

tàriament les dones, tant a casa com professionalment; aquest també és un tema que cal que treballem, i el treballem bé.

Resumint, i perquè vaig acabant, el nostre grup votarà favorablement en aquells punts de la moció que reforcen el reconeixement de les cures o que avancen en drets de les persones treballadores del sector. Però votarem en contra d'aquells plantejaments que apunten cap a un model d'internalització generalitzada, que no comparim. Ho fem des del respecte a la iniciativa presentada (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), però també –acabo, president– des de la convicció que el futur del sistema de cures de Catalunya passa per reforçar la col·laboració entre el sector públic i el tercer sector social, garantir bones condicions laborals i assegurar que les polítiques públiques tinguin el finançament necessari. Perquè, al capdavant, el que ens hauria d'unir en aquest debat és una idea molt senzilla: una societat que cuida bé és una societat més justa, més igualitària i més cohesionada.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Avui, senyora Castillejo, debatem una moció del seu grup parlamentari, una moció tipus d'aquestes que barregen el «tot públic», el fals feminisme de pancarta i batucada de l'esquerra i de l'esquerra radical, més –i aquest és el nou ingredient– la política d'immigració, la immigració, el «papeles para todos» y entonces ya..., tenim la moció de la CUP presentada, on, com sempre, defensen un model ideològic sobre el model d'atenció a les persones, la societat i el paper de les institucions. I, miri, cal dir-ho amb claredat: no estem simplement davant d'una proposta per millorar el sistema de cures; estem davant d'un intent d'imposar una visió política molt determinada de la societat, un model de confrontació, de confrontació d'homes i dones, un model de confrontació de lo públic contra lo privat.

Parteixen vostès d'un concepte inventat que marca gran part del plantejament, que és l'anomenada «sobirania feminista de les cures», que lo primer que fa amb aquest títol és esborrar les dones. Perquè, escolti'm, digui-ho directament: la majoria dels treballadors que es dediquen a cuidar són dones. Però vostès li donen tantes voltes a tot que no se n'adonen, que a les dones i als homes també, en el seu dia a dia, lo que els preocupa és arribar a fi de mes, tenir plaça a l'escola bressol per als nens, una plaça residencial per al pare o per a la mare que està en dependència, o la cistella de la compra, que cada dia està més cara. Vostès es creuen que serveix d'alguna cosa que els treballadors del sector siguin homes o dones, o a la persona o a les famílies que necessiten suport, la sobirania feminista de les cures? Jo ja els hi dic que no. Toquin de peus a terra, tornin a la realitat social. El dia a dia de les dones, i també dels homes, està molt lluny de tots aquests debats pseudopolítics.

Les necessitats i els problemes en el sistema d'atenció social són molt seriosos. Tenim una població cada cop més envellida, famílies que tenen dificultats per arribar a final de mes, per conciliar professionals del sector amb condicions laborals que han de millorar, i moltes persones dependents que necessiten més atenció. I el que esperen de les administracions públiques és pragmatisme, eficàcia, solucions reals i no discursos ideològics.

Miri, entrem en el segon eix de la seva moció, la criminalització que sempre fan de lo públic..., del privat, perdonin. Vostès lo que realment volen és acabar amb el sector privat i que tot sigui públic, com si lo públic fos garantia d'eficàcia i eficiència, i és tot lo contrari. O volen que els hi recordi les llistes d'espera eternes que tenim per a tot? Per a sanitat, per a residències, per a dependència, per a discapacitat.

Vostès concentren tot el seu discurs en un model de gestió de provisió de serveis tot públic. Però a Catalunya tenim diverses fórmules de titularitat i de gestió que han permès tenir una xarxa de recursos en la sanitat i en lo social de proximitat.

Només un exemple: el setanta-cinc per cent de les places de residències tenen algun tipus de finançament públic, i places de finançament privades només són un vint-i-cinc per cent. A Catalunya, de les 1.047 residències, només disset són de titularitat pública. Malament aniríem si no hagués estat per la iniciativa privada.

Mirin, la competitivitat empresarial lo que aconsegueix és millors serveis, eficaços i eficients; justament lo contrari de la estatalització, que tant agrada a l'esquerra. Evolucionin, senyories de la CUP, evolucionin, perquè, si fos per vostès, encara no s'hagués ni inventat la roda. (*Alguns aplaudiments.*) Eso sí, palabros, todos los que ustedes quieran. Vostès són especialistes –l'esquerra en general– en crear nous marcs conceptuals, nous plans, nous observatoris que no observen res, noves estructures públiques –vamos, en lenguaje castizo, «chiringuitos»– en lloc d'avaluar seriosament si el que ja existeix funciona i proposar estratègies a llarg termini. Escolti, miri, la col·laboració publicoprivada és la que funciona.

I acabo molt ràpidament amb el tercer eix de la moció, que són les polítiques d'immigració. Miri, estem patint a Espanya una política immigratòria descontrolada del Govern socialista de Pedro Sánchez i també del Govern de la Generalitat. La regularització massiva que pretenen les esquerres, sense cap mena de control, és una barbaritat i una irresponsabilitat. I, a sobre, no se'ls ocorre cap altra cosa que aprovar, senyories socialistes, un decret que és un xec en blanc cap a la sanitat. I sap quin serà l'efecte? L'efecte crida serà tan brutal que acabarà amb l'estat del benestar. La seva irresponsabilitat ens passarà una factura que no podrem pagar. A sobre, com perquè la CUP ens demani –i uns quants més– les competències i la gestió de la immigració. Miri, per descomptat votarem en contra d'aquest punt i de quasi tota la moció.

Gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé; moltes gràcies. Bona tarda. Bé, quan parlem de cures, estem parlant de persones i parlem, per exemple, d'aquella filla que cada dia, en sortir de la feina, va a veure la seva mare, que ja li costa viure sola. A vegades, perquè l'edat pesa. I això ho sabem molt bé els que hem tingut aquestes circumstàncies. I a vegades, doncs, perquè malalties com l'Alzheimer fan que a poc a poc aquella persona que coneixíem es vagi esborrant. Quan parlem de cures també parlem d'aquell pare que reorganitza tota la seva vida per cuidar el seu fill amb discapacitat. Parlem d'aquell avi que dina cada dia al migdia amb la ràdio encesa precisament per no notar el silenci d'una casa massa buida. Què vull dir amb això? Doncs que la realitat de les cures és una realitat que és molt diversa. Ens trobem amb persones que cuiden familiars grans, infants o dependents, mentre intenten compaginar-ho amb la seva vida personal i també professional.

I, clar, ens trobem que la CUP ens parla de la sobirania feminista de les cures. I, mirin, quan una família cuida d'un pare malalt, d'un fill amb discapacitat o d'un familiar amb una dependència, el que menys necessita és una etiqueta com aquesta. (*Alguns aplaudiments.*) Perquè, realment, el que necessiten és ajuda. Aquestes etiquetes no beneficien absolutament per a res. Precisament, el que necessiten és ajuda, i ajuda real i que realment arribi a temps.

De fet, la CUP parteix de la idea de que les cures són «una expressió» –i llegiré textualment– «d'una desigualtat estructural entre homes i dones». Bé, nosaltres, des del Grup Parlamentari de VOX, no compartim aquest plantejament, perquè a les fa-

mílies no hi ha una batalla entre sexes, no hi ha una batalla entre homes i dones. El que hi ha, precisament, a les famílies és una responsabilitat compartida, solidaritat i també compromís. Això ja vagi per davant.

Després, en aquesta proposta, proposen crear un nou sistema català públic de cures, amb nous plans, un calendari de desplegament fins al 2030 i més estructura administrativa. Però, escolti'm, abans de crear nous sistemes, per què no fem que el que ja tenim acabi funcionant? És una cosa que nosaltres ens preguntem. I abans també –que en parlen en aquesta moció– d'internalitzar serveis o ampliar més l'estructura administrativa, hauríem de fer i hauríem de garantir que les famílies rebin les ajudes que a dia d'avui ja existeixen. Perquè actualment el problema és que hi ha persones dependents que esperen massa temps per poder rebre l'ajuda. I gairebé hem de recordar que set mil persones han mort mentre esperaven aquesta ajuda.

I també ens trobem amb famílies que assumeixen soles una càrrega que és enorme. De fet, fa poc una mare m'explicava que té una filla amb un quaranta-nou per cent de discapacitat física, amb TDAH i també trastorns de conducta, i m'explicava que tan sols té una ajuda de cent vuitanta euros al mes. I amb aquesta ajuda ha de poder arribar a pagar les diferents teràpies que necessita la seva filla, com, per exemple, de psicologia i de fisioteràpia. I que, setmanalment, almenys necessita dues sessions. Dues sessions que, per cert, no baixen dels cinquanta euros. Què vull dir amb això? Doncs que aquesta família el que demana és poder cuidar la seva filla amb dignitat. I com aquesta família n'hi ha un munt a Catalunya. De fet, ens trobem en un moment que hi han unes vuitanta mil persones atrapades en el sistema de dependència. Unes perquè estan esperant valoració, i altres que ja la tenen reconeguda, l'ajuda, i estan esperant.

I des de VOX –ja ho hem dit en reiterades ocasions–, què defensem? Doncs defensem un model que posi la família en el centre de les polítiques públiques, també de les cures. I això vol dir promoure mesures de suport, per exemple, fiscal, de suport laboral i també social perquè una persona pugui triar i, per tant, pugui escollir lliurement dedicar-se a cuidar els seus fills, un familiar amb discapacitat o amb dependència. Per tant, reconeixement i suport real a aquesta dedicació. *(Alguns aplaudiments.)*

També demanem, lògicament, millorar el sistema de dependència perquè les ajudes arribin a temps, impulsar mesures contra la soledat no desitjada de moltes persones grans... Perquè cuidar s'ha de tenir clar que també és acompanyar. I, finalment, reduir burocràcia i fer que els serveis públics, sobretot aquells serveis públics més essencials, siguin més àgils i més accessibles, perquè moltes famílies es troben amb un sistema massa lent, massa burocràtic i massa complicat.

I després, sobre un punt en què demanen transferir competències en matèria laboral, seguretat social i immigració, nosaltres defensem justament el contrari. Considerem que ja tenim disset models diferents de masses coses *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* a tota Espanya i que ja n'hi ha prou. I, a més –i ja acabo–, a mode de reflexió, si la política migratòria a Espanya ja està prou marcada precisament per decisions erràtiques com, per exemple, les regularitzacions massives que estem veient –per cert, algunes recolzades pel Partit Popular–, quina por em fa si vostès, des de la Candidatura d'Unitat Popular, tinguessin aquestes competències.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Diputats, diputades... Jo volia començar agraint al Grup de la CUP i a la diputada Pilar Castillejo tant la interpellació com la presentació d'aques-

ta moció. Crec que, després d'un dia com avui, en el que, sobretot al matí, hem pogut sentir autèntiques barbaritats des d'aquest faristol, poder acabar el Ple amb un debat constructiu, propositiu i concret i aterrat sobre les cures ajuda a creure una mica més en la humanitat.

Crec que, probablement, hi ha grups que no s'han acabat de llegir la moció. És veritat que és llarga, però crec que si d'una cosa no se la pot acusar és de que no sigui aterrada i concreta. Perquè és cert que hi han plantejaments més genèrics i més de posicionament del Parlament, però també n'hi han molts de mesures absolutament concretes, que, a més a més, són factibles. Són factibles sempre que hi hagi voluntat política.

Tampoc entenc gaire –i també crec que deu ser perquè no s'han acabat de llegir tota la moció– que s'utilitzi una altra vegada la demonització i la famosa dicotomia entre la col·laboració publicoprivada per desmuntar tota la moció. Perquè és que jo he tornat a llegir alguns dels punts intentant trobar tota aquesta demonització del sector privat i, honestament, no ho he trobat. No he trobat que es digui que s'ha de deixar i s'ha d'anul·lar completament la col·laboració amb el sector privat per poder garantir uns treballs de cures dignes per a tothom.

De fet, el que sí que he trobat és que es demana que aquest treball de cures digne remunerat es pugui fer en condicions de dignitat laboral, amb bons salaris, amb bons horaris, sense riscos laborals, com moltes vegades –i té a veure amb la moció que hem discutit a l'inici de la tarda– pateixen moltes de les persones que es dediquen al treball de cures remunerades. Que hi hagin inspeccions també per garantir aquestes condicions laborals i, sobretot, per fer aflorar la quantitat de gent que segueix treballant en negre i de manera interina a moltes llars encara de Catalunya.

De fet, ara mirava l'Observatori del Treball, que deia que, de 96.000 persones que es calcula que es dediquen a les tasques de cura, només unes 56.000, aproximadament, estan donades d'alta a la seguretat social. Per tant, tota la resta és treball submergit. Pot ser que entenguin que pensar que s'han de fer inspeccions i que s'ha de tenir cura d'aquestes condicions sigui un atac i un atemptat als privats. Però jo crec que no és un atemptat. Tornem-hi: que hi hagin inspeccions i que es vigili que s'acompleixen les lleis no és un atac si les lleis s'acompleixen. Per tant, no s'hauria de viure tampoc com una amenaça.

Jo crec que a la moció hem de poder distingir entre el que seria el treball de cures remunerat i el no remunerat. Hi han mesures diferents en el no remunerat. En el no remunerat tenim sempre un debat amb el Grup Socialistes, sobretot, i l'hem tingut amb la consellera, que no els hi agrada massa parlar de cures quan parlem del no remunerat, i aposten per la conciliació i la corresponsabilitat. Jo crec que no són conceptes que estiguin oposats; crec que formen part del mateix, i hem de poder seguir dient que, fins que no avancem realment en aquesta corresponsabilitat i aquesta equitat en els treballs de la llar, doncs, s'ha de parlar de la feminització de les cures i que, en un 91,6 per cent, les tasques de cures remunerades són fetes per dones.

Però és que també la pregunta que llenço així al genèric és si aquells grups que han dit que no existeix inequitat ni desigualtat en la distribució dels treballs de cures no remunerats a la llar s'ho creuen. Si poden mirar a la seva família, al seu voltant, i realment dir que hi ha igual de responsabilitat entre homes i dones a l'hora de tenir cura dels fills i de les filles. I la famosa càrrega mental és un aspecte; no és el «què li faig al nen per esmorzar» o «a quina hora té el dentista» o «quina roba li poso demà». La càrrega mental i la responsabilitat i l'equitat en les cures voldrien dir que no s'hagin de fer aquestes preguntes.

I m'agradaria que es miressin una miqueta cadascú, que cada diputat i cada diputada faci un exercici cap a dintre i veure si realment hi ha aquesta equitat en el seu propi cas. O a l'hora d'atendre la gent gran, les nostres persones grans, els nostres avis, les nostres àvies, mares, pares. Si realment creuen que hi ha equitat entre els homes i les dones. Si quan és una dona la que està sola, és el seu fill o és la seva fi-

lla qui més en té cura. O, a vegades, és la dona del fill, moltes vegades, qui també té cura d'aquesta persona gran. O sigui, m'agradaria que realment, quan diuen que hi ha igualtat, es mirin cap a dintre i creguin que és així. I si creuen que els seus votants els creuen quan diuen això.

Jo crec que un dels temes clau de les cures és aquesta transversalització. És que són polítiques que s'han d'aplicar des de molts departaments; que treballar amb el tercer sector vol dir dignificar les cures també. I, quan diem que s'ha d'apostar per aquesta col·laboració i que hi han empreses del tercer sector i que hi han organitzacions del tercer sector que treballen en els temes de cures i que les necessitem, el que diu la moció i el que nosaltres creiem és que s'ha de ser conseqüent i millorar les condicions laborals i les condicions de treball d'aquesta gent, i no posar, per exemple, els criteris econòmics per davant a l'hora de fer una licitació d'un servei d'atenció domiciliària, per exemple. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I també posar sobre la taula –i acabo, president– que la voluntat política i els discursos s'han de traduir en acords, i un acord al qual no hem pogut arribar amb el seu Govern és l'actualització dels preus de la cartera de serveis, que fa dotze anys que no s'actualitza, i l'augment del deu per cent de les tarifes. Crec que parlar de dignificar les cures es tradueix també en acords pressupostaris i en acords amb el tercer sector.

Gràcies.

El president

I, finalment, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Quan la mare deixa de caminar, quan el pare ja no recorda el nom dels fills, quan el germà ja no es pot aixecar sol del llit cada dematí, quan el petit de casa necessita atencions constants per culpa d'una malaltia minoritària, algú li estén la mà. Algú que dedica innombrables hores a alleugerir les mancances físiques o a esmorteir l'angoixa i desconsol de qui ha vist reduïda la mobilitat o la memòria; algú que de cop i volta ha de deixar de treballar, que ha de renunciar a bona part de la seva vida social, que potser ja no pot anar a passar un cap de setmana a la costa per esbargir-se; algú que també necessitaria reposar, que també necessitaria cuidar-se; algú que veu minvats els seus ingressos, però no pas les seves factures.

El sistema de cures a Catalunya arrossega problemes profunds i estructurals, i afecta majoritàriament les dones dins l'àmbit familiar. Aquesta és una realitat incontestable. Per posar-hi remei cal fer un bon diagnòstic i propostes coherents i viables, no pas pregonar eslògans ni solucions maximalistes o impossibles d'aplicar, com fan aquí. Ras i curt, podem ser crítics amb el sistema actual sense deixar de tocar de peus a terra.

A les viles i ciutats del Principat hi ha milers de petites realitats que expliquen amb detall les vicissituds i entrebancs que afronten diàriament els qui cuiden un familiar. Ells, més que ningú, saben què és compatibilitzar la feina a la fàbrica, al despatx o a la botiga amb les cures dins la llar. Ells saben què és fer cua a serveis socials, al metge, què és no veure ingressat l'ajut a la dependència, malgrat que el seu familiar tingui reconegut el grau. Ells saben què és esperar amb candeletes una plaça al centre de dia sense que la trucada arribi mai. Molta burocràcia i pocs recursos, aquest és el punt de partida.

I, sí, les grans perjudicades acostumen a ser les dones de cada família. Elles paguen la factura de la inacció política i institucional. Renuncien molt més que els homes a la seva carrera professional, als seus ingressos, a la seva cotització. I, al final de la vida laboral, què obtenen per haver-se fet càrrec dels seus familiars? Una pensió més baixa. Aquest és el premi a la seva lleialtat, al seu amor, a la seva dedicació.

El seu sacrifici és penalitzat per la mateixa Administració que no li ha donat respostes ni solucions al problema.

Quan les cures no recauen en un familiar i es contracta el servei externament, apareix la precarietat: jornades irregulars, salaris baixos, càrrega emocional. La majoria de treballadores d'aquest sector també són dones, sovint immigrants il·legals que alimenten l'economia submergida, fan competència deslleial a les professionals del sector i queden a mercè d'abusos. L'Administració ho sap i ho permet, perquè aquest frau és més còmode i barat que no pas assumir responsabilitats i destinar-hi els recursos públics que pertocarien.

Vostès parlen d'universalització en el cas de les cures, d'internalització massiva de serveis, d'ampliacions generalitzades de drets, d'increments pressupostaris plurianuals, de nous serveis públics per a tothom. Un relat de ciència-ficció que avui pot generar il·lusió i expectatives, però que decebrà a curt termini per la seva inviabilitat. Prometre i no complir quan parlem de polítiques socials és extremadament greu.

Per vostès, el mal del sector és la privatització, com sempre. Una lectura parcial i esbiaixada que no té en compte la complexitat del sector –cooperatives, entitats socials, empreses, famílies. El que cal garantir no és tant qui presta el servei, sinó que el servei sigui digne, de qualitat i amb alta a la seguretat social. No podem continuar delegant en familiars la responsabilitat que pertoca a les institucions. No podem carregar a les espatlles femenines el pes d'un sistema de cures totalment injust i infrafinançat. El sistema públic no pot continuar fent tard amb l'esperança que algú de casa s'espavili abans, perquè qui ha de córrer a espavilar-se és l'Administració, i és més l'Administració catalana, no pas les administracions locals.

No podem trigar anys a reconèixer el grau de dependència, no podem limitar l'atenció domiciliària a dues hores setmanals. Hem de dignificar i tecnificar el sector de les cures, hem de capgirar la realitat que afecta milers de famílies catalanes. I per això cal implicar administracions, municipis, sector social, professionals, famílies; cal definir de manera clara quins són els serveis que cal garantir i com pensem finançar-los. No es tracta de vendre fum ni quimeres a electorats vulnerables, sinó d'assumir el deure que tenim com a institució en l'àmbit de les cures i de minimitzar la vulnerabilitat dels afectats. Volem qualitat de vida i dignitat per a qui pateix el deteriorament cognitiu i físic, i qualitat de vida i dignitat per a qui se'n cuida.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, president. En primer lloc, agrair als grups que ens han presentat esmenes, a les diputades Alba Camps i Elena Díaz, el que hem pogut treballar i el que hem pogut transaccionar. Hem acceptat algunes esmenes que reforçaven aspectes concrets. També n'hem transaccionat algunes que pensàvem, bé, que podien millorar el text que teníem sense alterar-ne el sentit polític. I també és cert que algunes altres no les hem acceptades perquè enteníem que desdibuixaven el sentit central d'allò que volíem expressar a través de la moció. Agraïxo les vostres intervencions al Ple. Crec que han servit per aclarir millor, no?, i per donar més força a aquesta moció. També les paraules dels Comuns, que també crec que, en aquest sentit, han reforçat el sentit del que volíem explicar avui.

Dit això, sí que m'agradaria explicar..., bé, parlar amb Junts, no? Ens diu que comparteixen la diagnosi que nosaltres hem presentat, però, al mateix temps, que el que cal és reforçar el sistema actual. És molt difícil que millorem res, que modifiquem qualsevol cosa, que canviem, si ho mantenim tot igual i l'únic que fem és reforçar.

També aclarir: no simplifiquem el missatge del que avui volíem transmetre. Nosaltres, quan parlem d'un sistema públic universal de cures..., és que el sistema públic

arribi a tothom i que tothom pugui accedir a aquest sistema públic i de qualitat. No estem dient que tot sigui públic; el que estem dient és que no volem fer bízums als privats i que es vagin enriquint amb diner públic. Si algú vol muntar un negoci privat, que se'l munti, però de la seva butxaca, no enriquint-se a base de diner públic. I precisament per això debatíem avui aquesta moció, perquè, a pesar d'això, el treball de cures continua descansant o bé sobre el treball invisible de moltes dones a casa seva o bé sobre un sector precaritzat precisament per aquests que volen especular i mercantilitzar les cures i que fan un negoci d'això.

La CUP, que militem en l'esperança, diem que això es pot transformar, que es pot aconseguir una altra cosa, que es pot construir un país feminista transformant les estructures socials, econòmiques i nacionals que generen aquestes desigualtats. I aquest és el sentit de l'esquerra independentista.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 19, 20 i 21 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya (continuació)

302-00217/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 100 vots a favor, cap vot en contra i 35 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 11 vots en contra i 17 abstencions.

Conjuntament, votem els punts 3 i 17.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 87 vots a favor, cap vot en contra i 48 abstencions.

També conjuntament votarem els punts 4, 14 i 20.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 5, 9 i 18.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem els punts 6 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Conjuntament, votem els punts 8 i 16.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 89 vots a favor, cap vot en contra i 46 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 26 vots en contra i 37 abstencions.

Conjuntament, votem ara els punts 11 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 87 vots a favor, 11 vots en contra i 36 abstencions.

Votem el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 89 vots a favor, 11 vots en contra i 35 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 19.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 73 vots a favor, 13 vots en contra i 49 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya (continuació)

302-00218/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya.

Votem conjuntament els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

També de manera conjunta votem els punts 3, 4, 5, 6, 8 i 9 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 96 vots en contra, 39 vots a favor i cap abstenció.

Votem de manera conjunta els punts 9 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 9 ter.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 125 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions.

I, finalment, votarem els punts 10, 11 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sobirania
feminista de les cures (continuació)**

302-00219/15

En darrer terme, procedim a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sobirania feminista de les cures.

Votem els punts 1 i 4.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 65 vots a favor, 28 vots en contra i 42 abstencions.

Conjuntament, també votarem els punts 2, 4.h i 5.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara la capçalera del punt 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 68 vots en contra, 67 vots a favor i cap abstenció.

Conjuntament, votem ara els punts 4.a, 4.b i 8.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 70 vots en contra, 65 vots a favor i cap abstenció.

Votem els punts 4.c, 5.a i 8.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 69 vots en contra, 66 vots a favor i cap abstenció.

Conjuntament, també votem els punts 4.e, 4.f i 5.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 30 vots a favor i 35 abstencions.

Votem ara el punt 5.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 30 vots a favor, 26 vots en contra i 79 abstencions.

Votem el punt 5.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 11 vots en contra i 52 abstencions.

Votem el punt 7.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 26 vots en contra i 44 abstencions.

Votem el punt 7.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 61 vots en contra, 30 vots a favor i 44 abstencions.

Conjuntament, votem els punts *7.c*, *7.d* i *8.a*.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem els punts *7.e* i *7.f*.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 62 vots en contra, 30 vots a favor i 43 abstencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i quatre minuts.